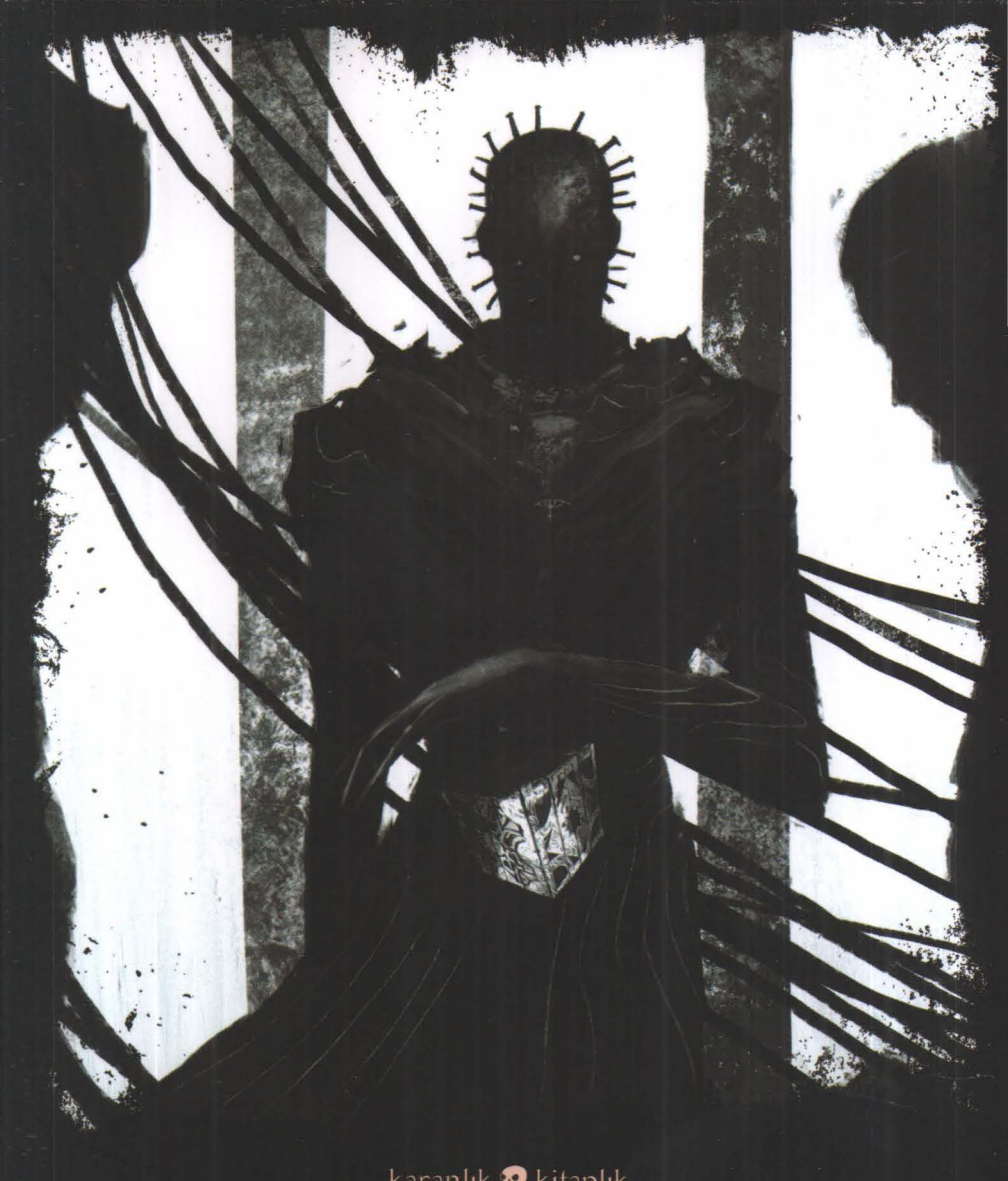

karanlık kitaplık

CLIVE BARKER

cehennemlik yürek

ithaki

CLIVE BARKER

Clive Barker bir yazar, sanatçı ve film yapımcısı olarak fantastik ve dehşet dünyalarını alıp yeniden yorumladı. 1952 yılında Liverpool'da doğan Barker, Londra'ya taşınmadan önce Liverpool Üniversitesi'nde Dilbilgisi ve Felsefe okudu. Yayıncılık alanındaki başarılarına paralel giden dikkat çekici bir film yapımcılığı kariyerine de sahip. Barker'ın *Cehennemlik Yürek* adlı romanından filme uyarladığı ilk yönetmenlik denemesi olan *Hellraiser* korku sinemasına yepyeni bir soluk getirmekle kalmayıp ona dünya çapında bir şöhret kazandırdı. Yazar 1991'de her iki kariyerini de daha etkin bir biçimde yürütebilmek amacıyla Los Angeles'a taşındı.

Cehennemlik Yürek

Clive Barker
Orijinal Adı: *The Hellbound Heart*

İthaki Yayınları - 1528
Karanlık Kitaplık - 20

Dizi Editörü: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzelti: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyonu: *Ebrahel Lurci*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
2. Baskı, Ocak 2020, İstanbul

ISBN: 978-605-375-988-1

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Dost Körpe, 2019
© İthaki, 2019
© Clive Barker, 1986

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

karanlık kitaplık

Clive Barker

Cehennemlik Yürek

Çeviren
Dost Körpe

ithaki

Mary'ye

"Gözyaşı dökme lütfen. İyi bir ıstırabın ziyan olmasıdır bu."

Arzuluyorum, eski bir âşığın hayaletiyle konuşmayı
Aşk Tanrısı doğmadan önce ölmüş olan.
– John Donne, Aşkın İlahı

Bir

Frank, Lemarchand'ın kutusunun bulmacasını çözmekte öyle kararlıydı k, büyük çanın çalmaya başladığını duymadı. Bu aygıt usta bir zanaatkârın elinden çıkmıştı ve işin bulmaca kısmı şuydu ki Frank'e bu kutunun içinde muhteşem şeyler olduğunun söylenmesine karşın onu açmanın yolu yok gibiydi; kutunun siyah vernikli altı yüzünde, bu üç boyutlu yapbozun parçalarını birbirinden ayırmaya yarayan baskı noktalarının nerede olduğu konusunda hiçbir ipucu bulunmuyordu.

Frank birçoğu Hong Kong'da olmak üzere, benzer bulmacalar görmüştü... Çinlilerin sert tahtayla metafizik yapma düşkünlüğünün ürünleriydi bunlar; fakat o Fransız adam, Çinlilerin zekâsına ve teknik dehasına, tamamen kendine özgü ve sapkınca bir mantık katmıştı. Bulmacanın bir sistemi var idiyse bile Frank bulamamıştı. Ancak deneme-yanılma yöntemiyle saatlerce uğraştıktan sonra, baş ve orta parmaklarıyla serçe parmaklarının rastlantısal bir dizilimi sayesinde, çabaları meyve verdi: Neredeyse duyulamayacak kadar hafif bir tıkırtı, ardından da... Zafer! Kutunun bir bölümü, komşularının arasından sıyrılarak dışarı kaydı.

Frank iki şey keşfetti.

Birincisi, iç yüzeylerin parlak cilalı olduğuydu. Frank'in çarpılmış, bölünmüş, eğri büğrü yansıması o vernikli yüzeylerin üstünde kayıyordu. İkincisi, sağlığında şarkı söyleyen mekanik

kuşlar yapan Lemerchand'ın kutuyu, kapağının açılması bir müzik mekanizmasını harekete geçirecek şekilde tasarlamış olmasıydı; şimdi çıngıl çıngıl çalmaya başlayan kısa ronda son derece banaldi.

Başarısının verdiği şevke kapılan Frank kutuyla hararetle uğraşmaya girişti; yeni oyuk ve yağlanmış çıkıntı kombinasyonları keşfetti çabucak, bunlar da başka ayrıntıları ortaya serdi. Her çözümle –her yeni döndürüş ya da çekişle– birlikte, yeni bir melodi çalmaya başlıyordu; ezgi kontrpuanlanıp gelişiyordu, ta ki baştaki kapriçyo bütün o süslemelerin arasında neredeyse duyulmaz olana dek.

Frank uğraşıp didinirken bir ara çan düzenli, kasvetli bir şekilde çalmaya başlamıştı. Frank çanı duymamıştı, en azından bilinçli olarak. Ama bulmacayı neredeyse çözdüğünde –kutunun aynalı içini açtığında–, çan sesleri yüzünden midesinin allak bullak olduğunu fark etti; öyle ki, hayatının yarısı boyunca o çan çalmaktaydı sanki.

İşinden başını kaldırıp baktı. Birkaç saniyeliğine, o seslerin dışarıdaki sokakta bir yerlerden geldiğini sandı... Fakat bu fikri çabucak eledi. Mekanik kuş imalatçısının kutusu üstünde çalışmaya başladığında vakit neredeyse gece yarısıydı; aradan saatler geçmişti; kol saatinin sunduğu kanıt olmasa Frank o saatlerin geçişini hatırlayamazdı. Şehirde, bu saatte –üye toplamaya ne kadar ihtiyaçları olursa olsun– çan çalacak kilise yoktu.

Hayır. O sesler çok daha uzak bir yerden, Lemerchand'ın mucizevi kutusunun açması için inşa edildiği kapıdan (ki henüz görünmezdi) geliyordu. Frank'e kutuyu satan Kircher'ın kutuyla ilgili tüm vaatleri doğruydu! Frank yeni bir dünyanın, şimdi içinde oturduğu odadan sonsuzca uzak bir diyarın eşiğindeydi.

Sonsuzca uzak; ama şimdi, ansızın çok yakın.

Bu düşünce, Frank'in nefesini hızlandırdı. Bu ânı öyle heves-

le beklemişti ki; aradaki perdeyi açmayı tüm aklıyla planlamıştı. Birkaç saniye sonra burada olacaklardı... Kircher'ın Cenobite dediği, Gash* Tarikatı teologları. Hazzın yüksek boyutlarında deney yaparken çağrılarak, nihayetsiz başlarını bir yağmur ve başarısızlık dünyasına getireceklerdi.

Frank geçen hafta, odayı onlar için hazırlamak amacıyla, durmaksızın uğraşıp didinmişti. Çıplak döşeme tahtalarını titizce ovalamış ve üzerlerine taçyaprakları serpiştirmişti. Batı duvarının önünde, onlar için bir tür sunak oluşturmuştu; bu sunağı, Kirscher'ın onların gözüne girmeyi sağlayacaklarını söylediği, yatıştırıcı adaklarla bezemişti: kemiklerle, bonbon şekerlemelerle, iğnelerle. Sunağın solunda, Frank'in idrarıyla –yedi günde bu kadar biriktirmişti– dolu bir sürahi duruyordu; kendini oracıkta kirletmesini talep ederlerse bunu kullanacaktı. Sağda, bir tabak içinde kumru kafaları vardı; Kircher bunları da el altında bulundurmasını tavsiye etmişti.

Frank çağırma ayinini eksiksizce yerine getirmişti. Balıkçının ayakkabılarının peşinde koşan hiçbir kardinal,** ondan daha hevesli olamazdı.

Fakat şimdi, çan sesleri yükselip müzik kutusunun sesini bastırırken, Frank korkuya kapıldı.

Giderek artan korkusunu bastırma umuduyla, kendi kendine Çok geç, diye mırıldandı. Lemarchand'ın aygıtı artık açılmıştı; son döndürme hareketi de yapılmıştı. Yalanlara, pişmanlıklara zaman kalmamıştı. Hem Frank aradaki perdenin böyle açılmasını mümkün kılmak için hem canını hem de akıl sağlığını tehlikeye atmamış mıydı? Üstüne üstlük, Frank'i ergenliğinin sonlarından

---

(İng.) Derin yara. –*çn*

Avustralyalı yazar Morris West'in (1916-1999) "The Shoes of the Fisherman" (Balıkçının Ayakkabıları) romanına gönderme yapılıyor. –*çn*

beri içinde kısılı kaldığı o sıkıcı "şehvet-baştan çıkarma-hayal kırıklığı" döngüsünden kurtaracak, varlıklarından tarihte en fazla bir avuç insanın haberdar olduğu, tadına çok az kişi tarafından varılmış, duyumsallığın parametrelerini değiştirecek hazlara kapı açılıyordu şu an. Frank o bilgi sayesinde dönüşecekti, değil mi? Öylesine derin hisler yaşayan hiçbir insan aynı kalamazdı.

Odanın ortasındaki çıplak ampulün ışığı azaldı, arttı, tekrar azaldı. Çanın ritmini benimsemişti; her çan çalınışında, ampul en parlak ışığını saçıyordu. Çan seslerinin arasında, odaya zifiri karanlık çöker oldu; Frank'in yirmi dokuz yıldır içinde yaşadığı dünya yok oluyordu sanki. Sonra çan tekrar çalıyordu ve ampul öyle parlak bir ışık saçıyordu ki sanki hiç sönmemiş gibi oluyordu; birkaç değerli saniye boyunca, Frank kendini tanıdık bir yerde ayakta durur halde buluyordu; buranın aşağıdaki sokağa açılan bir kapısı, bir de penceresi vardı ve Frank –panjuru açacak irade gücüne (ya da fiziksel güce) sahip olsa– sabahın ilk ışıklarını görürdü belki.

Her çan sesiyle birlikte, ışık ortalığı daha çok gözler önüne seriyordu. Frank bu ışıkta, doğu duvarının boyasının döküldüğünü gördü; tuğla duvarın katılığını bir anlığına yitirip, dışarı doğru patladığını gördü; aynı anda, odanın ötesindeki, çan sesinin geldiği yeri gördü. Orası kuşlar dünyası mıydı? Dinmeyen bir kasırgaya tutulmuş, engin, siyah kuşların dünyası mıydı? Frank –şimdi– tefsirci rahiplerin içinden çıkıp geldiği diyarı ancak bu şekilde anlamlandırabiliyordu... Yükselip alçalan ve karanlık havayı korkularıyla dolduran, narin, boyun eğmiş şeylerle dolu bir kargaşa diyarı olarak.

Sonra duvar tekrar cismanileşti ve çan sustu. Ampulün ışığı titreşerek söndü. Bu kez, tekrar yanmayacağı belliydi.

Frank karanlıkta öylece durdu ve bir şey demedi. Hazırlamış

olduğu karşılama konuşmasını hatırlayabilseydi bile, dili o sözcükleri telaffuz etmezdi. Dili ağzında ölü numarası yapıyordu.

Ve sonra, ışık.

Onlardan geliyordu: Arkalarındaki duvar kapanmış olan, şimdi odada bulunan dört Cenobite'tan. Titrek bir fosfor ışığı, derin deniz balıklarınınki gibi: mavi, soğuk, sevimsiz. Frank onların dış görünüşünü bir kez olsun merak etmemiş olduğunu fark etti birden. İş kandırmaya ve hırsızlığa gelince zehir gibi olan hayal gücü başka açılardan fakirdi. Bu yüce varlıkları hayal etmek onu aştığından, denememişti bile.

O halde neden onlara bakmaktan böylesine rahatsızlık duyuyordu? Sebep onların vücutlarının her santimini kaplayan yara izleri miydi? Estetik bir şekilde delinmiş, yarılmış ve vulvayı andıracak şekilde dikilmiş, ardından da üzerine kül serpilmiş tenleri miydi? Beraberlerinde getirdikleri o koku, tatlılığına karşın alttaki pis kokuyu pek bastırmayan o vanilya kokusu muydu sebep? Yoksa Frank'in, ışığın parlaklığının artmasıyla birlikte o varlıklara daha dikkatli göz gezdirdikçe, onların yaralı yüzlerinde neşeye ve hatta insanlığa dair hiçbir şey görmemesi miydi? Tek gördüğü çaresizlikti, bir de kendi bağırsaklarının boşalmak için sızlamasına yol açan bir iştah.

O dördünden biri, "Burası hangi şehir?" diye sordu. Frank bu konuşanın cinsiyetini kestirmekte zorlandı. O varlığın giysileri (ki bazıları tenine dikilmiş ve içinden geçirilmişti) müstehcen kısımlarını gizliyordu, sesinde ve kasıtlı bir şekilde yaralanmış yüzünde de en ufak bir ipucu verecek bir şey yoktu. Varlık konuştuğunda, gözkapaklarını açık tutan kancalar hareket ederek, alttaki parlak eti sergiliyordu; alt dudakta da benzer kancalar vardı ve yukarıdakilerle bunlar arasında, karmaşık bir sistemle uzanan zincirler et ve kemiklerin içinden geçiyordu.

"Sana bir soru sordum," dedi varlık. Frank karşılık vermedi. Bu şehrin ismi, Frank'in aklındaki en son şeydi.

İlk konuşanın yanındaki varlık sertçe "Anlıyor musun?" diye sordu. Diğerinin aksine, onun sesi hafif ve solukluydu... Heyecanlı bir kızın sesiydi. Başının tamamına, karmaşık bir ızgara dövmesi yapılmıştı; yatay ile dikey çizgilerin her kesişim noktasına da mücevherli bir çivi, kemiğe girecek şekilde çakılmıştı. Dili de benzer şekilde süslenmişti. "Bizim kim olduğumuzu biliyor musun ki?" diye sordu.

Frank sonunda, "Evet," dedi. "Biliyorum."

Elbette ki biliyordu; o ve Kircher uzun geceler boyunca, Bolingbroke* ile Gilles de Rais'nin** günlüklerindeki ipuçları üstüne konuşmuşlardı.

Frank insanlığın Gash Tarikatı hakkında bildiği her şeyi biliyordu.

Fakat yine de... Farklı bir şey beklemişti. Bu varlıkların erişebildiği sayısız ihtişamın bir belirtisini beklemişti. En azından, yanlarında kadınlarla gelmelerini beklemişti; vücutlarına yağ sürülmüş, süt banyosu yaptırılmış kadınlarla; sevişme eylemi için tıraş edilmiş, formda kadınlarla; dudakları parfümlü, uylukları aralanma arzusuyla titreyen, iri kalçalı kadınlarla... Tam Frank'in sevdiği gibi. Yerde, ayak altında canlı halı misali, sere serpe uzanmış iç geçiren kadınlar beklemişti; vücutlarındaki her girintiyi elde edebileceği, becerileriyle onu durmadan yükseltip hayal bile etmediği hazlara ulaştıracak bakire fahişeler bekle-

İngiltere Kralı VI. Henry'ye büyü yapmakla suçlanarak idam edilen İngiliz rahip ve gökbilimci Roger Bolingbroke. *–çn*

Fransız Kraliyet Ordusu'nda komutanlık ve mareşallik yapmış, sonradan çocukları öldürmekten yargılanarak idam edilen Fransız şövalye ve lord (1405-1440). *–çn*

mişti. Onların kollarında dünyayı unutacaktı. Şehveti onu yüceltecekti, hor görülmesine yol açmak yerine.

Ama hayır. Kadınlardan da, iç geçirmelerden de eser yoktu. Bu cazibesiz, tenleri buruşuk yaratıklar vardı yalnızca.

Şimdi üçüncüsü konuştu. Yüzü öyle yara bere içindeydi ki –yaraları balon gibi şişecek hale getirilmişti– gözleri görünmüyordu, ağız yapısının bozulmuş olması yüzünden de düzgün konuşamıyordu.

Frank'e, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Frank soru soran bu yaratığı, diğer ikisini incelediğinden daha özgüvenle inceledi. Geçen her saniyeyle birlikte korkusu azalıyordu. Duvarın ötesindeki o korkutucu yere dair anıları aklından çıkmaya başlamıştı bile. Pis kokan, tuhaf şekillerde deforme olmuş, narinlikleri bariz olan bu yıpranmış, çökmüş yaratıklarla baş başaydı. Korktuğu tek şey midesinin bulanmasıydı.

"Kircher beş kişi olacağınızı söylemişti," dedi.

"Mühendis gerekirse gelecek," diye karşılık verildi. "Şimdi, sana tekrar soruyoruz: Ne istiyorsun?"

Frank neden onlara dürüstçe yanıt vermesindi ki? "Haz," diye yanıtladı. "Kircher sizin haz hakkında bilgili olduğunuzu söyledi."

Yaratıkların ilki "Ah, öyleyiz," dedi. "Hayatında istediğin her şey hakkında bilgiliyiz."

"Öyle mi?"

"Elbette. Elbette." Yaratık fazla çıplak gözleriyle Frank'e bakıyordu. "Neyin hayalini kurmuştun?" dedi.

Frank böylesine dobraca sorulan bu soru karşısında şaşırdı. Libidosunun fantezilerini onlara nasıl anlatabilirdi ki? Frank uygun kelimeleri bulmaya çalışırken, yaratıklardan biri konuştu:

"Bu dünya... Seni hayal kırıklığına mı uğratıyor?"

Frank, "Oldukça," diye yanıtladı.

"Onun abesliklerinden bıkan ilk kişi değilsin," diye karşılık verildi. "Başkaları da oldu."

Izgaralı sima, "Çok değil," diye araya girdi.

"Doğru. En fazla bir avuç. Ama pek azı Lemarchand'ın Konfigürasyonu'nu kullanmaya cesaret etti. Senin gibi insanlar... Yeni olasılıklara aç olan, sizin bölgenizde bilinmeyen becerilere sahip olduğumuzu duyan insanlar."

Frank, "Ben şey beklemiştim..." diye söze başladı.

Cenobite, "Ne beklediğini biliyoruz," diye karşılık verdi. "Çılgınlığının doğasını derinlemesine anlıyoruz. Bizim için gayet bildik bir şey."

Frank homurdandı. "Yani, neyin hayalini kurduğumu biliyorsunuz," dedi. "O hazzı verebilirsiniz."

Yaratığın yüzü yarılıp açıldı ve dudakları geriye kıvrıldı: Bir babunun gülümsemesi. "Senin anladığın şekilde değil," diye karşılık geldi.

Frank araya girecek oldu fakat yaratık elini kaldırarak onu susturdu.

"Sinir uçlarının bazı halleri vardır ki, hayal gücün ne kadar hummalı olursa olsun onları canlandıramaz," dedi.

"...Evet."

"Ah, evet. Ah, kesinlikle. Senin en değer verdiğin ahlaksızlık, bizim teklif ettiğimiz deneyimlerin yanında çocuk oyuncağı kalır."

İkinci Cenobite, "Onlara iştirak edecek misin?" diye sordu.

Frank yara izlerine ve kancalara baktı. Dili yine işlevini yitirmişti.

"Edecek misin?"

Dışarıda, yakınlarda bir yerlerde, dünya birazdan uyanacak-

tı. Frank onun uyanmasını, anlamsız hedefler peşinde bir tur daha koşmak üzere kalkmasını tam da bu odanın penceresinden, günler birbirini kovaladıkça seyretmişti... Orada, dışarıda kendisini heyecanlandıracak bir şey kalmadığını çok iyi bilerek. İhtiras yoktu, ter dökmek vardı yalnızca. Tutku yoktu, aniden gelen şehvet vardı yalnızca... Ve bir o kadar ani olan ilgisizlik hissi. Frank böyle tatminsizliklere sırt çevirmişti. Bunu yaparken, karşısındaki yaratıkların kendisine sunduğu işaretleri yorumlaması gerekiyorsa bu da hırsın bedeliydi. Frank o bedeli ödemeye hazırdı.

"Gösterin bana," dedi.

"Bunun geri dönüşü yok. Anlıyor musun?"

"Gösterin bana."

Perdeyi kaldırmak için daha fazla davete ihtiyaçları yoktu. Frank açılan kapının gıcırtısını duydu; dönüp bakınca da eşiğin ardındaki dünyanın ortadan kaybolmuş, yerini de Tarikat üyelerinin az önce içinden geldiği o panik yüklü karanlığın almış olduğunu gördü. Buna bir açıklama arayarak, dönüp Cenobite'lara doğru baktı. Fakat ortadan kaybolmuşlardı. Ancak geride iz bırakmadan gitmemişlerdi. Çiçekleri yanlarında götürmüş, döşeme tahtalarını çıplak bırakmışlardı; Frank'in önüne adakları koyduğu duvar da şiddetli fakat görünmez bir aleve maruz kalırcasına kararmaktaydı. Frank onların tüketiminin yol açtığı keskin kokuyu alıyordu; bu koku burun deliklerini öyle karıncalandırıyordu ki kanayacaklarına emindi.

Fakat yanık kokusu sadece başlangıçtı. Frank o kokuyu alır almaz, başının içi yarım düzine başka kokuyla doldu. Daha önce pek farkına varmadığı, güzel kokular şimdi bir anda çok güçlenmişti. Çalıntı çiçeklerden kalan hoş koku; tavanın boyasının ve Frank'in ayaklarının altındaki ahşabın neminin kokuları... Bü-

tün bunlar Frank'in başının içine doluyordu. Kapının dışındaki karanlığın ve oradaki yüz bin kuşun dışkısının kokusunu bile alabiliyordu.

Bu saldırı karşısında kontrolünü yitirmemek için ağzıyla burnunu eliyle örttü fakat parmaklarındaki terin pis kokusu başını döndürdü. Bütün sinir uçlarından ve tat tomurcuklarından bedenine akın eden yeni duyumlar olmasa midesi bulanabilirdi.

Görünüşe bakılırsa, tenine çarpan toz zerrelerini hissedebilir olmuştu birden. Aldığı her nefes, dudaklarını rahatsız ediyordu; her göz kırpışında, gözleri sürtünmeden rahatsız oluyordu. Genzinde mide safrası yanıyordu; dişlerinin arasına sıkışmış, dün yediği biftekten kalma bir et parçasından diline düşen yağ damlası da tüm vücudunun spazm geçirmesine yol açtı.

Kulakları da bir o kadar hassastı. Başının içi binlerce sesle doluydu ve bazılarının kaynağı kendisiydi. Kulak zarlarına vuran hava kasırgaydı; bağırsaklarındaki gaz gökgürültüsüydü. Fakat kendisinin ötesinde bir yerlerden ona hücum eden sesler –sayısız ses– de vardı. Öfkeyle yükseltilen sesler, fısıltıyla edilen ilan-ı aşklar, gümbürtü ve takırtılar, şarkılardan kesitler, gözyaşları.

Frank dünyayı mı duyuyordu...? Binlerce evde sabah oluşunu mu? Daha dikkatli dinleme şansı yoktu; o kakofoni, Frank'in analiz yetisini tamamen etkisizleştirmişti.

Fakat daha kötüsü de vardı. Gözler! *Ah, ulu Tanrım...* Frank böyle bir işkence yaşanabileceğini hayal bile etmemişti; o ki yeryüzünde kendisini irkiltecek hiçbir şey kalmadığını sanmıştı. Şimdiyse sendeliyordu! Baktığı her yerde, görüntüler!

Tavanın sade sıvası, müthiş bir fırça darbeleri coğrafyasıydı. Frank'in sade gömleğinin kumaşını oluşturan ipliklerin düzeninin karmaşıklığı dayanılmazdı. Bir kumru kafasının üstünde bir

akarın hareket ettiğini göz ucuyla gördü; akar, Frank'in kendisini gördüğünü görünce, ona iki gözünü birden kırptı. Çok fazla! Çok fazla!

Dehşete kapılan Frank gözlerini kapadı. Fakat içinde, dışındakinden daha çok şey vardı; öyle şiddetli anılarla sarsıldı ki neredeyse bilincini yitirecekti. Annesinin sütünü emdi, genzine kaçınca da boğulacak gibi oldu; etrafında kardeşinin kollarını hissetti (kavga mı ediyorlardı yoksa onunki kardeşçe bir sarılma mıydı? Her halükârda, Frank'in nefesini kesiyordu.) Ve daha fazlası; çok daha fazlası. Kısa bir hayat dolusu duyumlar; hepsi de mükemmel bir el tarafından, Frank'in korteksine yazılmıştı ve hatırlanmakta diretmeleriyle Frank'i parçalıyorlardı.

Frank patlamaya yakınmış gibi hissediyordu kendini. Başının dışarısındaki dünya –oda ve kapının ötesindeki kuşlar–... Onlar, çığlıklarına ve aşırılıklarına karşın, Frank'in sahip olduğu anılar kadar ezici değillerdi. *O daha iyi,* diye düşünen Frank gözlerini açmaya çalıştı. Fakat gözkapakları sanki zamkla yapışmıştı ve açılmıyorlardı. Gözyaşlarıyla, irinle ya da iğne iplikle mühürlenmişlerdi.

Frank, Cenobite'ların yüzlerini düşündü: kancaları, zincirleri. Ona da benzer bir ameliyat mı yapmışlardı...? Onu gözlerinin ardına kilitleyip, gösteri geçidi yapan geçmişiyle baş başa mı bırakmışlardı?

Aklını yitirmekten korkan Frank onlara seslenmeye başladı, onu duyabilecek kadar yakında olduklarına bile artık emin olmasa da.

"Neden?" diye sordu. "Bana bunu neden yapıyorsunuz?"

Sözlerinin yankısı kulaklarının içinde gürlese de buna pek aldırmıyordu. Yüzerek geçmişin içinden yükselen başka duyumsal izlenimler ona işkence etmeye geliyorlardı. Çocukluğu hâlâ

dilindeydi (süt ve âcizce sinir) ama şimdi ona yetişkinlik hisleri katılmaya başlamıştı. Frank büyümüştü! Bıyıklı ve güçlü kuvvetliydi; elleri iri, göbeği büyüktü.

Gençlik hazları, yeni olanın cazibesine sahipti fakat yıllar yavaş yavaş geçtikçe ve orta karar duyumlar etkisini yitirdikçe, giderek daha güçlü deneyimler gerekir olmuştu. Ve işte tekrar geliyorlardı; Frank'in başının arka tarafındaki karanlıkta yatırılmak, iyice rahatsız edici olmalarına yol açmıştı.

Frank dilinde sayısız tat hissediyordu: acı, tatlı, ekşi, tuzlu... Baharat ve dışkı kokularının yanı sıra annesinin saçının kokusunu alıyordu; şehirler ve gökler görüyordu; hızla gidiyor, derinlikler görüyordu; artık ölü olan insanlarla yemek yiyordu ve yanağına sıçrayan tükürükleri tenini kavuruyordu.

Bir de kadınlar vardı elbette.

O kargaşanın, karmaşanın ortasında kadınlara dair anılar beliriyordu ve kokularıyla, dokularıyla, tatlarıyla durmaksızın hücum ediyorlardı.

Bu haremin yakınlığı, o koşullar altında bile Frank'in tahrik olmasına yol açtı. Pantolonunu açıp penisini okşadı; amacı haz almaktan çok, dölünü akıtıp bu yaratıklardan kurtulmaktı.

Buna uğraşırken, dıştan bakan birine zavallıca görüneceğinin farkındaydı: Boş bir odada bir hayalden tahrik olmuş, kör bir adam. Ama sarsıcı, keyifsiz orgazmı o amansız gösteriyi yavaşlatmadı bile. Dizlerinin bağı çözülünce yere, menisinin döküldüğü döşeme tahtalarına yığıldı. Yere düşünce acıyla kasıldı fakat bir başka anı dalgası, bu tepkiyi önüne katıp götürdü.

Frank dönüp sırtüstü yatarak haykırdı; bu yaşadığı şeyin bitmesi için haykırarak yalvardı fakat hissettiği duyumlar daha da güçlendi; Frank onların sona ermesi için yukarıya dua ettikçe, daha da şiddetleniyorlardı.

Yakarışları tek bir sese dönüştü; yaşadığı panik, kelimeleri ve aklı gölgede bırakmıştı. Bunun delilikten başka sonu yok gibi görünüyordu. Umutsuzluktan başka umut yok gibiydi.

Frank bu son düşünceyi âcizce düşünürken işkence kesildi.

Bir anda; tamamı. Görme, duyma, dokunma, tat alma, koku alma. Frank bütün bu duyularını yitirivermişti. Sonraki saniyelerde, kendi varlığından şüpheye düştü. İki kalp atışı, üç, dört.

Beşinci atışta gözlerini açtı. Oda boştu; kumruların ve idrar dolu sürahinin yerinde yeller esiyordu. Kapı kapalıydı.

Frank ihtiyatla doğruldu. Kolları bacakları karıncalanıyordu; başı, el bileği ve mesanesi ağrıyordu.

Sonra... Odanın diğer tarafında olan bir hareket dikkatini çekti.

Daha iki saniye önce orada hiçbir şey yokken, şimdi biri vardı. Dördüncü Cenobite idi bu; hiç konuşmamış ve yüzünü göstermemiş olandı. Frank onun erkek olmadığını gördü şimdi: Yaratık dişiydi. Kukuletalı cüppesini çıkarmıştı. Cüppenin altındaki kadın griydi fakat ışıldıyordu; dudakları kanlıydı; bacakları, pubis kemiği kısmındaki karmaşık yaraları sergileyecek şekilde açılmıştı. Çürümüş insan kafalarından oluşan bir yığının üstüne oturmuş, hoşgeldin dercesine gülümsüyordu.

Duyumsallık ile ölümün bu şekilde bir araya gelmiş olmaları Frank'i afallattı. O kadının bu kurbanları bizzat öldürdüğünden şüphe duyabilir miydi? Kadının tırnaklarının altında onların çürümüş etleri vardı; kurbanların dilleri de –sayıları yirmi ya da daha fazlaydı– kadının yağ sürülmüş uyluklarının üstüne, içeri girmek için sıra bekliyorlarmış gibi dizilmişti. Şimdi kurbanların kulaklarıyla burun deliklerinden dışarı akan beyinlerinin de, bir darbe ya da öpücükle kalpleri durdurulmadan önce, deliliğe sürüklenmiş olduğundan da Frank'in şüphesi yoktu.

Kircher ona yalan söylemişti... Ya yalan söylemiş ya da korkunç bir şekilde kandırılmıştı. Ortamda hazdan eser yoktu... En azından insanlığın anladığı şekliyle hazdan.

Frank, Lemerchand'ın kutusunu açmakla hata yapmıştı. Çok korkunç bir hata.

Çıplak döşeme tahtalarının üstünde nefes nefese yatan Frank'i süzen Cenobite "Ah, hayal görmeyi bitirdin demek," dedi. "Güzel."

Ayağa kalktı. Diller yere düştü, sümüklüböcek yağmuru gibi.

"Şimdi başlayabiliriz," dedi Cenobite.

İki

1

Holde dururlarken Julia, "Tam olarak beklediğim gibi değil," dedi. Alacakaranlık vaktindeydiler; soğuk bir ağustos günüydü. Öylesine uzun süre boş kalmış bir evi görmek için ideal zaman değildi.

"Tadilat gerek," dedi Rory. "Hepsi bu. Ninem öldüğünden beri buraya el sürülmedi. Neredeyse üç yıldır. Ninemin de hayatının sonuna doğru burayla pek ilgilenmediğine gayet eminim."

"Sana mı ait peki?"

"Bana ve Frank'e. Vasiyette ikimize birden bırakıldı. Ama abimi en son ne zaman gören oldu ki?"

Julia hatırlayamazmış gibi omuz silkti, oysa gayet iyi hatırlıyordu. Düğünden bir hafta önce.

"Biri onun geçen yaz birkaç gün burada kaldığını söyledi. Frank birileriyle birlikte olmuştur mutlaka. Sonra gitmiş. Ev bark umurunda değildir onun."

"Peki ama ya biz buraya taşındıktan sonra geri gelip de hakkını isterse?"

"Sahip olduğu ev hissesini ondan satın alırım. Kredi çekip satın alırım. Nakde ihtiyacı olur hep."

Julia başıyla onayladı fakat pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Rory ayakta duran Julia'nın yanına gidip ona sarılarak "Merak etme," dedi. "Burası bizim, bebeğim. Güzelce boyayıp, elden geçirip cennete çevirebiliriz."

Julia'nın yüzünü inceledi. Onun güzelliği karşısında neredeyse korkuya kapıldığı olurdu bazen; özellikle de Julia'nın şimdiki gibi şüpheye düştüğü zamanlarda.

"Güven bana," dedi Rory.

"Güveniyorum."

"Tamam öyleyse. Taşınma işine pazar günü başlasak nasıl olur?"

2

Pazar.

Şehrin bu tarafında hâlâ "Rab'bin Günü"ydü. Bu güzel, bakımlı evlerin ve giysileri güzelce ütülenmiş çocukların sahipleri artık imanlı olmasalar bile Sebt Günü'ne uyarlardı. Lewton'ın panelvanı kaldırıma yanaştığında ve eşyaları indirme işine başlandığında, birkaç perde aralandı; hatta bazı meraklı komşular, tazılarını gezdirme bahanesiyle evin önünden bir iki kez, salına salına geçtiler; ama kimse mobilyaların taşınmasına yardım teklifinde bulunmadığı gibi, yeni gelenlerle konuşmadılar bile. Pazar iş günü değildi.

Julia sandıkları boşaltma işiyle ilgilenirken Rory panelvandaki eşyaların indirilmesini organize etti, Lewton ile Deli Bob ise gerekli kas gücünü sağladılar. Eşyaların büyük bölümünü taşımak için Alexandra Yolu ile ev arasında dört kez gidip gelmeleri gerekti, geride de epey ıvır zıvır kaldı; bunlar daha sonra götürülecekti.

Öğleden sonra iki civarı, kapıda Kirsty belirdi.

Biraz özür dilercesine bir sesle, "Yardım edebilir miyim diye geldim," dedi.

"Eh, içeri gelsen iyi olur," dedi Julia.

Ön odaya döndü; sadece kaosun galip gelmekte olduğu bu savaş meydanında, Rory'ye içinden küfretti. O kayıp ruha, yardım teklifinde bulunmasını Rory söylemişti şüphesiz. Kirsty destekten çok köstek olacaktı; takındığı o hülyalı hava, sürekli yenilgiye uğramış havası, Julia'nın dişlerini gıcırdatmak istemesine yol açardı.

Kirsty, "Ne yapabilirim?" diye sordu. "Rory şey demişti..."

"Evet," dedi Julia. "Demiştir eminim."

"O nerede? Rory yani."

"Panelvandan eşya getirmeye gitti yine, çilem artsın diye."

"Ah."

Julia yüz ifadesini yumuşattı. "Bak, böyle gelmen gerçekten çok hoş ama şu an yapabileceğin pek bir şey yok bence."

Kirsty biraz kızardı. Hülyalı olabilirdi fakat aptal değildi.

"Anlıyorum," dedi. "Emin misin? Acaba... Yani, belki sana bir fincan kahve yapabilirim?"

"Kahve," dedi Julia. Kahveyi düşününce, boğazının ne kadar kurumuş olduğunu fark etti. "Evet," diye kabul etti. "Bu fena fikir değil."

Kahve yapma işi sırasında küçük travmalar yaşanmadı değil. Kirsty'nin ele aldığı hiçbir iş tamamen basit olmazdı. Mutfakta durup, on beş dakika aradıktan sonra bulduğu tavada su kaynatırken, belki de buraya gelmemesi gerektiğini düşünüyordu. Julia ona öyle tuhaf bakıyordu ki... Kirsty'nin doğar doğmaz boğulup öldürülmemiş olmasına biraz şaşırır gibi bakıyordu. Bunun önemi yoktu. Kirsty'yi Rory çağırmıştı, değil mi? Bu davet de yeter-

liydi. Kirsty, Rory'nin kendisine gülümsemesi şansını, yüz Julia'ya değişmezdi.

Panelvan yirmi beş dakika sonra geldi; bu süre içinde, kadınlar iki kez sohbet başlatmaya çalışıp başarısız olmuşlardı. Pek ortak noktaları yoktu. Julia tatlıydı, güzeldi, bakışları ve öpücükleri kazanandı; Kirsty ise solgun eliyle el sıkışan kızdı, gözleri de Julia'nın ağladıktan hemen önceki ya da sonraki zamanlarındaki kadar parlaktı ancak. Kirsty hayatın adaletsiz olduğuna çok önceden kanaat getirmişti. Peki ama koşullar neden Kirsty'nin bu acı gerçeği kabullenmesinden sonra bile ona bunu hatırlatmakta ısrar ediyorlardı?

Kirsty iş yapan Julia'yı gizlice seyrederken, o kadın istese de çirkin olamazmış gibi geldi. Julia'nın her hareketinde –gözlerine düşen bir saç tutamını elinin tersiyle itişinde, sevdiği bir fincanın içindeki toza üflemesinde– öyle doğal bir zarafet vardı ki. Kirsty bunu görünce, Rory'nin o kadına tapmasının, köpek gibi peşinden koşmasının sebebini anladı ve tekrar umutsuzluğa kapıldı.

Rory nihayet geldiğinde ter içindeydi ve gözleri kısıktı. İkindi güneşi ortalığı kavuruyordu. Rory, Kirsty'ye gülümseyerek, kadının ilk başta öylesine karşı konulmaz bulmuş olduğu o girintili çıkıntılı ön diş hattını sergiledi.

"Gelebilmene sevindim," dedi.

Kirsty "Yardım etmekten memnun..." diye karşılık verdi fakat Rory yüzünü Julia'ya çevirmişti bile.

"Nasıl gidiyor?"

Julia, "Aklımı kaçırıyorum," dedi ona.

"Eh, artık dinlenebilirsin," dedi Rory. "Bu sefer yatağı getirdik." Julia'ya kumpasçı bir edayla göz kırptı fakat kadın karşılık vermedi.

Kirsty "Eşyaların indirilmesinde yardımcı olabilir miyim?" diye teklifte bulundu.

Rory, "Lewton ile D.B. hallediyorlar," diye karşılık verdi.

"Ah."

"Ama bir fincan çay için kolumu bacağımı veririm."

Julia, "Çayı bulamadık," dedi ona.

"Ah. Öyleyse belki kahve?"

"Tamam," dedi Kirsty. "Peki o ikisi?"

"Bir fincan kahve için cinayet bile işlerler."

Kirsty mutfağa döndü ve küçük tavayı ağzına kadar doldurduktan sonra ocağa geri koydu. Rory'nin bu seferki eşyaların indirilmesi için holden verdiği talimatları duyuyordu.

Yatağı, gelin yatağını getiriyorlardı. Kirsty, Rory'nin Julia'ya sarılmasını hayalinde canlandırmamak için var gücüyle uğraşsa da başarılı olamadı. Giderek ısınan, buhar salmaya başlayan ve nihayet kaynayan suya öylece bakarken, o ikisinin acı veren sevişme sahneleri Kirsty'nin zihninde tekrar tekrar canlanıyordu.

3

Rory ile diğer iki adamın eşya getirmek için dördüncü ve son kez gitmelerinden sonra, Julia'nın sandıkları boşaltma işine karşı sabrı tükendi. *Bu bir felaket,* dedi; her şey çay sandıklarına* yanlış düzenle konulmuştu. Julia en temel ve gerekli şeylere ulaşmak için, önce tamamen gereksiz nesneleri çıkarmak zorunda kalıyordu.

Suskunluğunu ve mutfaktaki yerini koruyan Kirsty kirli fincanları yıkıyordu.

Eskiden Birleşik Krallık ve Avustralya gibi ülkelere çay nakliyatında kullanılan tipte sandıklar. –*çn*

Daha yüksek sesle sövmeye başlayan Julia o kaosu terk ederek, ön basamakta sigara içmek için dışarı çıktı. Açık kapıya yaslanıp, polenlerle bezeli havayı içine çekti. Henüz ağustosun yirmi biri olmasına karşın, ikindi havasında sonbahar habercisi olan, dumansı bir koku vardı şimdiden.

Julia günün ne kadar çabuk geçtiğini fark etmemişti; o orada öylece dururken Akşam Duası çanı çalmaya başladı: Çan sesleri, tembel dalgalar halinde yükselip alçalıyordu. Bu sesler rahatlatıcıydı. Julia'ya çocukluğunu düşündürüyorlardı, –hatırlayabildiği– belirli bir gün ya da yeri olmasa da. Genç olmayı, gizemi düşündürüyorlardı sadece.

Julia en son bir kiliseye ayak basalı dört yıl oluyordu: O son seferki gün de Rory ile evlendiği gündü. O günü –daha doğrusu o günün gerçekleştiremediği vaadi– düşünmesi, ânın tadını kaçırdı. Çan bangır bangır çalarken, Julia dönüp basamaktan ayrıldı ve eve döndü. Yukarı çevirdiği yüzünde güneşin dokunuşunu hissetmesinden sonra, evin içi loş göründü gözüne. Birden kendini yorgun hissedip ağlamaya başladı.

Bu gece uyuyabilmek için yatağın montajını yapmaları gerekecekti, hangi odanın yatak odası olacağına da henüz karar vermemişlerdi. Julia ön odaya ve hep üzgün olan Kirsty'nin yanına dönmemek için, yatak odası seçimini şimdi yapmaya karar verdi.

Julia ikinci katın ön odasının kapısını açtığında, çan hâlâ çalıyordu. Burası üst kattaki üç odanın en büyüğüydü –doğal olarak yatak odasının burası olması gerekirdi– fakat bugün içeriye güneş girmemişti (bu yazın başka herhangi bir gününde de girmemişti) çünkü pencerenin panjuru kapalıydı. Dolayısıyla da bu oda, evin diğer her yerinden daha soğuktu; havası durgundu. Julia panjuru açma niyetiyle, lekeli döşeme tahtalarına basa basa pencereye gitti.

Denizlikte, tuhaf bir şey. Panjur, pencere çerçevesine sıkıca çivilenmişti; dolayısıyla da, pencerenin ötesindeki güneşli sokaktan içeriye en ufak bir yaşam belirtisi bile gelmiyordu. Julia panjuru açmaya çalıştı fakat başaramadı. Panjuru çivileyen işçi (her kim idiyse) işini iyi yapmıştı.

Bunun önemi yoktu; Rory geri gelince, Julia çivileri çatal çekiçle sökmesini söyleyecekti ona. Pencereye sırtını dönünce, çanın hâlâ dindarları çağırmakta olduğunu ansızın ve yoğun bir şekilde fark etti. Yoksa bu gece gelmiyor muydular? Oltaya yem niyetine, yeterince cennet vaadi takılmamış mıydı? Bu düşünce yalnızca yarı canlıydı; saniyeler içinde sararıp soldu. Fakat çan çalmayı sürdürüyordu ve sesi odada yankılanıyordu. Her çan sesi, Julia'nın zaten yorgunluktan sızlayan uzuvlarını aşağı çekiyordu sanki. Julia'nın başı dayanılmaz bir şekilde zonkluyordu.

Bu odanın iğrenç olduğuna karar verdi; oda havasızdı, karanlıkta kalmış duvarları da rutubetliydi. Odanın büyüklüğüne karşın, Julia burayı yatak odası yapmaları konusunda Rory'nin kendisini ikna etmesine izin vermeyecekti. Burası çürüsündü.

Julia kapıya gidecek oldu fakat oraya bir metre kala, odanın köşeleri sanki gıcırdadı ve kapı küt diye kapandı. Julia'nın sinirleri bozulmuştu. Hüngür hüngür ağlamamak için tüm irade gücünü kullanıyordu.

Ağlamak yerine basitçe, "Cehenneme git," dedi ve kapı kolunu kavradı. Kapı kolu kolayca döndü (neden dönmesindi ki? Yine de Julia rahatlamıştı) ve kapı ardına dek açıldı. Aşağıdaki holden sıcak, koyu sarı ışık geliyordu.

Julia kapıyı arkasından kapadı; anahtarı kilitte döndürürken, sebebini bilemediği ya da kestiremediği, tuhaf bir tatmin duydu.

Anahtarı döndürdüğünde, çan sesleri kesildi.

4

"Ama odaların en büyüğü orası..."

"Sevmedim Rory. Rutubetli. Arka odayı kullanabiliriz."

"O lanet yatağı kapıdan geçirebilirsek."

"Tabii ki geçirebiliriz. Geçirebileceğimizi biliyorsun."

Rory, "Güzelim odayı ziyan etmiş oluruz gibi geliyor," diye itiraz etti, oysa konunun kapandığı gayet iyi biliyordu.

Julia ona "En iyisini anne bilir," dedi ve hiç de anaç bir şekilde parıldamayan gözleriyle Rory'ye gülümsedi.

Üç

1

Mevsimler birbirini özler, tıpkı erkeklerle kadınlar gibi... Aşırılıklarından kurtulabilmek, şifa bulabilmek için.

İlkbahar, normalden bir hafta uzun sürerse, daimi vaat günlerinin sona ermesi için yazı arzulamaya başlar. Yaz da kısa sürede, ısısını düşürecek bir şey için ter dökmeye başlar ve sonbaharların en hafif geçeni bile kibarlıktan kısa sürede sıkılıp, ansızın bastırarak onun verimliliğini öldürecek, sert bir kırağının özlemini çeker.

Kış bile –ki en sert, en amansız mevsimdir–, şubat ağır ağır yaklaştıkça, kendisini yakında eritecek alevin hayalini kurar. Her şey zamanla yorulur ve kendinden kurtulmak için, bir karşıtlık aramaya başlar.

Böylece ağustos yerini eylüle bıraktı ve pek şikâyet eden olmadı.

2

Lodovico Sokağı'ndaki ev tadilattan geçtikçe, daha yaşanır bir yer gibi görünmeye başladı. Ziyarete gelen komşular bile oldu; elli beş numaralı evde tekrar ikamet edilmesine ne kadar se-

vindiklerini –evde oturan çifti tepeden tırnağa süzdükten sonra– rahatça söylediler. İçlerinden sadece biri Frank'ten söz etti; geçen yaz o evde kalan tuhaf kişiden laf arasında bahsetti. Rory o şahsın kendisinin abisi olduğunu söylediğinde utanç yüklü bir an yaşandı fakat insanları etkileme yeteneği sınırsız olan Julia çabucak konuyu değiştirdi.

Rory, Julia'yla evli olduğu yıllarda Frank'ten nadiren bahsetmişti; oysa abisiyle aralarında yalnızca on sekiz ay yaş farkı vardı ve çocukken birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Julia bunu Rory'nin sarhoş olup geçmişi yâd ettiği bir sırada –düğünden bir iki ay önce– öğrenmişti; Rory, Frank'ten bol bol bahsetmişti. Melankolik bir havayla konuşmuştu. Ergenlikten çıktıklarında, iki kardeşin yolları epey ayrılmıştı ve Rory bundan esef duyuyordu. Frank'in çılgın hayat tarzının ebeveynlerine yaşattığı acıdan ise daha da çok esef duyuyordu. Frank kırk yılda bir, o sırada gezegenin kim bilir neresinde âlem yaptığı yerden çıkageldiğinde, ailesini sadece üzerdi. Az çok kanundışı maceralarını anlatması, fahişelerden ve ufak tefek hırsızlıklardan bahsetmesi ebeveynlerini afallatırdı. Ama daha kötüsü de vardı; en azından Rory öyle demişti. Frank iyice çığrından çıktığı zamanlarda, hayatı çok yoğun yaşadığından ve ahlak kurallarını hiç umursamadan duyduğu deneyim arzusundan bahsetmişti.

Julia'nın merakını uyandıran şey, Rory'nin bütün bunları hem tiksinti hem de kıskançlıkla anlatması mıydı? Sebep her ne olursa olsun, Julia bu çılgın adama karşı bastırılmaz bir merak duymaya başlamıştı çabucak.

Sonra, düğüne yalnızca iki hafta kala, ailenin yüz karası arz-ı endam eylemişti. Son zamanlarda işleri iyi gitmişti. Parmaklarında altın yüzükler vardı, cildi de gergin ve bronzlaşmıştı. Dıştan bakınca, Rory'nin bahsettiği canavar gibi görünmüyordu

pek. Abi Frank etkileyiciydi. Julia birkaç saatte onun cazibesine kapılmıştı.

Bunu tuhaf bir dönem takip etmişti. Düğün günü yavaş yavaş yaklaşırken Julia müstakbel kocasını giderek daha az, kocasının abisiniyse giderek daha çok düşündüğünü fark etmişti. O ikisi birbirlerinden tamamen farklı değillerdi; inişli çıkışlı ses tonları ve rahat tavırları, kardeş olduklarını belli ediyordu. Fakat Frank, Rory'nin niteliklerinin yanı sıra, kardeşinin asla sahip olmayacağı bir şeye sahipti: Güzel bir umursamazlığa.

Daha sonra olan şey kaçınılmazdı belki; Julia güdülerine var gücüyle direnmiş olsaydı bile, birbirlerine olan hislerini eyleme dökmelerini erteleyebilirdi en fazla. En azından sonradan kendini bu şekilde aklamaya çalışmıştı. Fakat kendini suçlama faslından geçtikten sonra, o ilk ve son birlikteliklerinin anısına büyük değer vermeyi sürdürmüştü.

Kirsty o sırada evdeydi, değil mi? Frank geldiğinde, Kirsty düğünle ilgili bir işle meşguldü. Fakat şehvetle birlikte gelen (ve onunla birlikte geçen) telepati yeteneği sayesinde, Julia o günün beklenen gün olduğunu biliyordu. Liste hazırlamak gibi bir işle uğraşan Kirsty'yi tek başına bırakıp gelinliği gösterme bahanesiyle Frank'i üst kata çıkarmıştı. Julia olanları bu şekilde hatırlıyordu –hatırladığına göre, Frank gelinliği görmek istemişti–; duvağı takmış, kendini beyazlar içinde hayal edince de gülmüştü... Sonra omzunun yanında bitiveren Frank duvağı kaldırmıştı, Julia da gülmeyi sürdürmüştü; durmadan gülmüştü, Frank'in kararlılığını sınarcasına. Fakat Julia'nın neşesi, Frank'in şehvetini söndürmemişti; Frank baştan çıkarmanın incelikleriyle zaman kaybetmemişti de. Neredeyse ânında, o etkileyici adamın yerini daha kaba biri alıvermişti. Yaptıkları seks, Julia'nın açıkça rızası olmadan gerçekleşmişti ve tecavüzün tüm agresifliği ile neşesizliğine sahipti.

O ikindi vakti yaşananların anısı, yaşananların kendisinden daha tatlıydı elbette ve aradan geçen dört yılda (dört yıl ve beş ayda) Julia o sahneyi defalarca zihninde canlandırmıştı. Şimdi onu hatırlarken, morluklar ikisinin şehvetinin ödülleriydi, Julia'nın gözyaşları da Frank'e karşı duyduğu hislerin kesin kanıtıydı.

Ertesi gün Frank sırra kadem basmıştı. Bangkok'a veya Paskalya Adası'na, alacaklılarının olmadığı bir yere sıvışmıştı. Julia onun gitmesine üzülmüştü ister istemez. Üzülmesi fark edilmemiş de değildi. Bu asla açıkça konuşulmasa da Julia, Rory ile ilişkisinin kötüye gitmesinin o zaman başlayıp başlamadığını sık sık merak etmişti: Ne de olsa, Frank'in kardeşiyle sevişirken Frank'i düşünür olmuştu.

Peki ya şimdi? Şimdi, ev değiştirmelerine ve yeni bir başlangıç yapma fırsatına karşın, olaylar Julia'ya Frank'i hatırlatacak şekilde gelişmiş gibi görünüyordu.

Frank'i hatırlatan tek şey komşuların dedikoduları değildi. Bir gün, Julia evde yalnızken ve çeşitli kişisel eşyalarını sandıklardan çıkarırken, içinde Rory'nin fotoğrafları bulunan birkaç cüzdana rastgeldi. Fotoğrafların çoğu göreceli olarak yakın zamanda çekilmişti: İkisinin Atina ve Malta'da birlikte çektirdikleri fotoğraflardı. Fakat Julia o saydam gülümsemelerin arasında gömülü bazı fotoğrafları daha önce gördüğünü hatırlamıyordu (yoksa Rory bunları ondan gizlemiş miydi?); bunlar onyıllar öncesinden kalma aile fotoğraflarıydı. Rory'nin ebeveyninin düğün günlerinde çekilmiş, siyah beyaz bir fotoğraf ki zamanla aşınıp bir dizi gri lekeye dönüşmüştü. Gururlu vaftiz babalarının, aile dantelleriyle sarmalanmış bebekleri kucaklarında taşıdığı vaftiz fotoğrafları.

Sonra iki kardeşin fotoğrafları; fal taşı gibi açık gözlü be-

beklik halleri; jimnastik gösterileri ve okul törenleri sırasındaki somurtkan öğrenci halleri. Sonra, o ikisi sivilceli ergenliğin utangaçlığına kapıldıkça, fotoğrafların sayısı azalmıştı... Ta ki kurbağalar ergenlik döneminin sonunda prens olarak ortaya çıkana dek.

Frank'in parlak renkler içinde, fotoğraf makinesinin karşısında şaklabanlık yapışını görünce Julia yanaklarının kızardığını hissetti. Frank gençken kendini göstermeye meraklıydı ve tahmin edilir bir şekilde *à la mode** giyiniyordu hep. Rory ise onun yanında kılıksız görünüyordu. Julia'ya, o iki kardeşin müstakbel hayatlarının taslağı bu erken dönem portrelerinde yer alıyormuş gibi geldi. Frank gülümseyen, baştan çıkarıcı bukalemundu; Rory ise düzgün vatandaştı.

Julia nihayet fotoğrafları kaldırdıktan sonra ayağa kalktığında, yanaklarının kızarmasıyla birlikte ağlamış olduğunu fark etti. Pişmanlıktan değil. Bu hisse ihtiyacı yoktu. Gözlerinin yanmasına yol açan şey hiddetti. Her nasılsa, iki nefes arasında kendini kaybetmişti.

Kontrolünü ilk ne zaman kaybettiğini de çok iyi biliyordu. Yatakta, dantel gelinliğinin üstünde yatarken ve Frank onun boynunu öpücüklere boğarken olmuştu bu.

3

Julia arada sırada, mühürlenmiş panjurların olduğu odaya çıktı.

Şimdiye dek üst katların dekorasyonuyla pek ilgilenmemiş, önce misafirlerin göreceği alanları düzenlemeyi yeğlemişlerdi. Dolayısıyla o odaya el sürülmemişti. Hatta Julia'nın birkaç kez gelmesi dışında, içine girilmemişti bile.

(Fr.) Modaya uygun. *–yhn*

Julia yukarı çıkmasının sebebine de, oradayken duyduğu tuhaf hisleri nasıl açıklayacağına da emin değildi. Fakat o karanlık odada onu rahatlatan bir şeyler vardı; orası bir çeşit rahimdi... Ölü bir kadının rahmiydi. Bazen, Rory işteyken Julia dosdoğru merdiveni çıkıp o dinginlikte, hiçbir şey ya da en azından kelimelere dökebileceği bir şeyler düşünmeden, öylece oturuyordu.

Böyle geçirdiği zamanlar, garip bir şekilde suçluluk duymasına yol açıyordu; Rory evdeyken de Julia o odadan uzak durmaya çalışıyordu. Fakat bu her zaman mümkün olmuyordu. Bazen ayakları onu kendiliklerinden oraya götürüyorlardı.

O cumartesi gününde, kan gününde de öyle oldu.

Julia, Rory'nin çalışmasını, menteşelerin civarındaki boya katmanlarını keskiyle kazımasını mutfak kapısından seyrederken o odanın kendisine seslendiğini duyar gibi oldu. Rory'nin işine tamamen odaklandığına emin olunca yukarı çıktı.

Oda her zamankinden serindi ve bu Julia'nın hoşuna gitti. Elini duvara koydu, sonra da soğumuş avucunu alnına bastırdı.

Aşağıda çalışan adamı zihninde canlandırarak "Bir halta yaramaz," dedi. O adamı sevmiyordu; o da Julia'yı sevmiyordu... Yüzünden hoşlanıyordu yalnızca. O adam kendi dünyasında keski kullanıyordu; Julia ise burada, ondan çok uzakta acı çekiyordu.

Aşağıdaki arka kapı rüzgârla hareket etti. Julia kapının sertçe kapandığını duydu.

Bu ses, alt kattaki Rory'nin konsantrasyonunun bozulmasına yol açtı. İçinde bulunduğu girintiden kayan keski, adamın sol başparmağını derinlemesine yardı. Yarasından kırmızı kan boşanan Rory haykırdı. Keski yere düştü.

"Lanet olsun!"

Julia onu duysa da bir şey yapmadı. Kapıldığı melanko-

li sersemliğinin derinliklerinden yüzeye fazla geç çıktığından, Rory'nin yukarı geldiğini zamanında fark etmedi. Sonra, telaşla anahtarı arayarak ve kendisinin odadaki varlığını makul gösterecek bir bahane bulmaya çalışarak ayağa kalktı fakat Rory kapıya gelmişti bile; eşiği geçerek Julia'ya doğru koşuyordu; sol elini sağ eliyle, beceriksizce tutuyordu. Yarasından kan boşanıyordu. Parmaklarının arasında birikip kolundan akarak dirseğinden damlayan kan, çıplak döşeme tahtalarındaki lekelere yenilerini ekliyordu.

Julia ona, "Ne yaptın?" diye sordu.

Rory dişlerini gıcırdatarak, "Ne gibi görünüyor?" dedi. "Parmağımı kestim."

Yüzüyle boynu cam macunu rengine dönmüştü. Julia onu daha önce de bu halde görmüştü; Rory'nin kendi kanını görünce bayıldığı zamanlar olmuştu.

Rory midesi bulanmış gibi bir sesle, "Bir şeyler yap," dedi.

"Yaran derin mi?"

Rory ona, "Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Bakmak istemiyorum."

Julia onun gülünç davrandığını düşündü fakat duyduğu horgörüyü açığa vurmasının sırası değildi. Bunun yerine, Rory'nin kanlı elini tuttu ve gözlerini kaçıran adamın avucunu yaranın üstünden çekip aldı. Yara büyüktü ve hâlâ içinden kan boşanıyordu. Derin kan, kara kan.

Julia, "Seni hastaneye götürsek iyi olacak bence," dedi.

Rory, "Bandajlayabilir misin?" diye sordu... Sesinde öfkeden eser kalmamıştı.

"Elbette. Temiz sargı bezi getiririm. Gel hadi..."

Rory kül rengi olmuş yüzünü iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Bir adım atarsam bayılırım sanırım."

Julia onu yatıştırmak için, "Öyleyse burada kal," dedi. "İyi olacaksın."

Banyo dolabında o kanamayı durduracak kadar sargı bezi bulamayınca, Rory'nin çekmecesinden birkaç temiz mendil alıp odaya döndü. Rory şimdi duvara yaslanıyordu; cildi terden parlıyordu. Döktüğü kanın üstüne basmıştı; Julia odadaki keskin kan kokusunu alabiliyordu.

Beş santimlik bir yara yüzünden ölmeyeceği konusunda Rory'yi usulca temin etmeyi sürdürerek, onun eline mendil ve üstüne ikinci bir mendil bağladı; sonra da yaprak gibi titreyen adamı merdivenden (basamakları birer birer, çocuk gibi) indirerek dışarıya, arabaya götürdü.

Hastanede, yürüyebilen yaralıların kuyruğunda bir saat beklemelerinden sonra Rory nihayet bir doktorla görüştü ve parmağına dikiş atıldı. Julia sonradan düşününce, hangisinin daha komik olduğuna karar veremedi: Rory'nin zayıflığı mı yoksa daha sonra gösterdiği aşırı minnet mi daha komikti? Rory fazla dalkavukça davranmaya başlayınca, Julia ondan teşekkür istemediğini söyledi ki bu doğruydu.

Julia onun sunabileceği hiçbir şeyi istemiyordu, belki Rory'nin yokluğu hariç.

4

Ertesi gün Julia, Rory'ye, "Rutubetli odanın döşemesini mi temizledin?" diye sordu. O ilk pazar gününden beri oraya rutubetli oda diyorlardı, oysa tavandan süpürgeliklere dek duvarlarda küften eser yoktu.

Rory dergisinden başını kaldırıp baktı. Göz altlarından gri aylar sarkıyordu. İyi uyumadığını söylemişti. Parmağı kesilince,

faniliğe dair kâbuslar görmüştü. Julia ise bebek gibi uyumuştu.

Rory ona, "Ne dedin?" diye sordu.

Julia, "Döşeme..." dedi tekrar. "Döşemede kan vardı. Temizlemişsin."

Rory başını iki yana salladı. "Hayır," diye kestirip atarak dergisine geri döndü.

"Eee, ben de temizlemedim," dedi Julia.

Rory anlayışlı bir gülümseme sundu ona. "Öyle mükemmel bir ev kadınısın ki," dedi. "Ev işi yaptığının farkına varmıyorsun bile."

Böylece konu kapandı. Görünüşe bakılırsa Rory, Julia'nın sessiz sedasız aklını kaçırdığına inanmaktan memnundu.

Julia ise çok tuhaf bir hisse, kaçırdığı aklını tekrar bulmak üzere olduğu hissine kapılmıştı.

Dört

1

Kirsty partilerden nefret ederdi. Paniğini gülümseyerek gizlemekten, bakışları yorumlamaktan, en çok da sohbetlerden. Dünyaya söyleyecek biraz olsun ilginç bir sözü olmadığına çoktan ikna olmuştu. Karşısındaki kişilerin bakışlarının donuklaşmasına, sıkıcı birinden kurtulma konusunda bilinen her yöntemi ("İzninle, muhasebecimi gördüm galiba" demekten tutun da Kirsty'nin ayaklarının dibinde sarhoşluktan sızmaya dek) kullanmalarına o kadar çok tanık olmuştu ki, bunun aksine inanamazdı artık.

Ama Rory onun yeni eve taşınma partisine gelmesinde ısrar etmişti. Sadece birkaç yakın arkadaşın geleceği vaadinde bulunmuştu. Kirsty reddetmesi durumunda ne olacağını bildiğinden evet demişti. Hayır dese, evde üzgün üzgün oturup Rory'nin tatlı yüzünün hayalini kurarak kendini suçlayacak ve korkaklığına lanet okuyacaktı.

Parti, Kirsty'nin tahmininin aksine, hiç de işkence olmadı. Toplam dokuz davetli vardı yalnızca, Kirsty'nin hepsini uzaktan da olsa tanıması da işleri kolaylaştırdı. Onun ışığıyla odayı aydınlatmasını değil, uygun anlarda başıyla onaylayıp gülmesini bekliyorlardı sadece. Rory de –eli hâlâ sargılıydı– en et-

kileyici halindeydi; art niyetsiz ve cana yakın bir havası vardı. Kirsty'nin, Neville'in –Rory'nin iş arkadaşlarından biriydi– gözlüğünün ardından kendisini süzüp süzmediğini merak ettiği bile oldu ki akşamın ortalarında adamın Kirsty'nin yanına gelip de kedi yetiştirmekle ilgilenip ilgilenmediğini sormasıyla birlikte, bu şüphe doğrulanmış oldu. Kirsty ilgilenmediğini fakat yeni deneyimlere hep açık olduğunu söyledi. Adam çok memnun olmuş gibiydi ve bu küçük bahaneyi kullanarak, gecenin kalanı boyunca Kirsty'ye likör getirip durdu. Gece on bir buçukta, Kirsty artık adamakıllı sarhoş olmuştu; başı dönüyordu fakat mutluydu... Öylesine söylenmiş herhangi bir söz, Kirsty'nin giderek şiddetlenen kıkırtı krizlerine girmesine yol açabiliyordu.

Vakit gece yarısını biraz geçe, Julia yorgun olduğunu ve yatmak istediğini söyledi. Davetliler bunu partinin sona erdiğinin iması olarak yorumladılar ama Rory kalmalarında ısrar etti. Kimsenin itiraz etmesine fırsat vermeden ayağa kalktı ve boşalmış kadehleri doldurmaya girişti. Kirsty, Julia'nın yüzünde bir anlığına hoşnutsuzluk belirdiğine emindi; sonra o ifade kayboldu ve Julia'nın alnı tekrar kırışıksız oldu. Julia herkese iyi geceler diledi, hazırladığı dana ciğeri yemeği için bol bol övgü aldıktan sonra da yatmaya gitti.

Kusursuz güzellikte insanlar hep kusursuz mutluluğa sahip olurdu, değil mi? Kirsty bunu kanıtlanmasına gerek olmayan, bariz bir gerçek olarak görmüştü hep. Ancak bu gece, içkinin etkisiyle, kıskançlığın gözünü kör etmiş olup olmadığını merak etti. Belki de kusursuz olmak da farklı türden bir mutsuzluğa yol açıyordu.

Fakat başı döndüğünden, Kirsty böyle meselelere fazla kafa yoramıyordu; bir dakika sonra da Rory ayağa kalkıp bir goril

ve bir Cizvit ile ilgili bir fıkra anlattı... O henüz fıkranın dilek mumlarıyla ilgili kısmına gelmeden, Kirsty öyle çok gülmeye başladı ki içkisi genzine kaçtı.

Julia tekrar kopan kahkahaları üst kattan duydu. Sahiden de söylediği gibi yorgundu fakat yorulmasının sebebi yemek yapması değildi. Aşağıdaki salonda toplanmış o lanet budalalara karşı duyduğu horgörüyü bastırmak için harcadığı çabaydı. Berbat espriler yapıp daha da berbat pozlar takınan o geri zekâlıları bir zamanlar arkadaşı olarak tanımlamıştı. Saatlerce onların huyuna suyuna gitmişti; artık yeterdi. Şimdi serin bir yere, karanlığa ihtiyacı vardı.

Rutubetli odanın kapısını açar açmaz, bir şeylerin değişmiş olduğunu fark etti. Sahanlığın çıplak ampulünden gelen ışık, Rory'nin kanının damladığı döşeme tahtalarını aydınlatıyordu; o tahtalar ovalanmış gibi tertemizdi şimdi. Işığın erişebildiği kısmın ötesinde, oda karanlığa boyun eğmişti. Julia içeri girip kapıyı kapadı. Kapı arkasından, kilidi tıkırdayarak kapandı.

İçerisi neredeyse zifiri karanlıktı ve Julia bundan hoşnuttu. Yüzeyleri buz gibi olmuş gözleri, geceye karşı dinleniyordu.

Sonra, odanın diğer ucundan gelen bir ses duydu.

Bu ses, süpürgeliklerin arkasına kaçan bir hamamböceğinin çıkaracağı seslerden daha yüksek değildi. Birkaç saniye sonra kesildi. Julia nefesini tuttu. O ses tekrar geldi. Bu kez, sesin belirli bir düzeni var gibiydi; ilkel bir şifre.

Alt kattakiler deli gibi gülüyorlardı. O gürültü, Julia'nın umutsuzluğa kapılmasına yol açtı. Öyle insanlardan kurtulmak için neler yapmazdı?

Yutkundu ve karanlığa konuştu. "Seni duyuyorum," dedi... Bunu söylemesinin sebebine de, kime söylediğine de emin değildi.

Hamamböceği sesleri bir anlığına kesildikten sonra tekrar başladı; bu kez daha telaşlı bir havaya sahiptiler. Julia kapıdan uzaklaşıp o seslere doğru yürüdü. Sesler onu çağırırcasına sürmekteydiler.

Karanlıkta yanlış hesaplamak kolaydı; Julia duvara tahmininden önce vardı. Ellerini kaldırıp avuçlarını boyalı sıvada gezdirmeye başladı. Duvar yüzeyinin her tarafı eşit soğuklukta değildi. Julia'nın kapı ile pencere arasında olduğunu tahmin ettiği bir kısım öyle soğuktu ki Julia elini çekmek zorunda kaldı. Hamamböceği sesleri kesildi.

Karanlıkta ve sessizlikte yön duygusunu tamamen yitiren Julia'nın başı döndü bir an. Sonra karşısında bir şey hareket etti. Julia bunun göz yanılsaması olduğunu tahmin etti çünkü oradaki ışık ancak hayali olabilirdi. Fakat daha sonra gördükleri yanıldığını gösterdi.

Duvar ışık saçıyordu, daha doğrusu arkasında yanan bir şeyin soğuk ışığı o sert tuğla duvarın cismani değilmiş gibi görünmesine yol açıyordu. Dahası, duvar parçalarına ayrılır gibiydi; çeşitli kısımları, bir sihirbazın sahne malzemeleri misali yer değiştirip çıkıyordu... Dışarı çıkan yağlanmış panellerin sergilediği gizli kutuların kenarları içeri çökerek, daha da gizli yerleri ortaya çıkarıyordu. Julia gözlerinin önünde dünyanın parçalarının dağılmasını sabit bakışlarla izlemekteydi; bu sıradışı hokkabazlığın en ufak ayrıntısını bile kaçırmak istemediğinden, gözlerini kırpmaya dahi cesaret edemiyordu.

Sonra ansızın, kayan parçalardan oluşan ve giderek karmaşıklaşan bu sistemde bir yerlerde bir şeyin hareket ettiğini gördü (veya gördüğünü sandı yine). Bu gösterinin başlangıcından beri nefesini tutmuş olduğunu ve biraz başının dönmeye başladığını ancak o zaman fark etti. Ciğerlerindeki kirli havayı

boşaltmaya ve temiz hava almaya çalıştı fakat bedeni bu basit talimata uymuyordu.

İçinde bir yerlerde panik baş gösterdi. Hokus pokus artık sona ermişti; şimdi Julia'nın bir yanı duvardan gelen şıngırtılı müziği oldukça tutkusuz bir şekilde takdir ederken, diğer yanı boğazında adım adım yükselen korkuyla mücadele ediyordu.

Tekrar nefes almaya çalıştı fakat sanki bedeni ölmüştü de kendisi cesedinin içinden dışarıya bakıyordu; artık ne soluk alabiliyor ne gözlerini kırpıştırabiliyor ne de yutkunabiliyordu.

Dağılan duvar görüntüsü artık tamamen kaybolmuştu; Julia tuğla duvarın ardında bir şeyin titreştiğini gördü... Bu şey gölge denebilecek kadar girintili çıkıntılı kenarlara sahipti fakat fazla cismaniydi.

Julia onun insan olduğunu, en azından bir zamanlar insan olduğunu gördü. Fakat o kişinin vücudu parçalandıktan sonra dikilerek bir araya getirilmişti... Parçaların çoğu da ya eksikti ya da fırında yanmışçasına kararmıştı. Julia'ya bakan ışıltılı bir göz ve merdiveni andıran bir omurga vardı; omurların üstündeki bütün kaslar soyularak çıkarılmıştı... O anatomide, tanınmayacak halde olan birkaç kısım da vardı. Hepsi buydu. Öyle bir şeyin yaşıyor olabilmesi akıl almaz geliyordu... Sahip olduğu çok az et, iflah olmaz şekilde bozulmuştu. Oysa bu yaratık yaşıyordu. Göz çukurunun çürümüşlüğüne karşın, oradaki göz yukarı aşağı hareket ederek Julia'yı tepeden tırnağa süzüyordu.

Julia onun karşısında korku duymuyordu. Bu yaratık, Julia'dan çok daha güçsüzdü. Hücresinde biraz kımıldanıyor, az da olsa rahat etmeye çalışıyordu. Fakat kanayan vücudunun sinirleri yıpranmış, açığa çıkmış bir yaratığın rahat etmesi mümkün değildi. Nereye uzansa acı çekerdi: Julia bunu tartışmaya mahal vermez bir şekilde biliyordu. O yaratığa acıdı. Acıyınca

da nefesini saldı. Bedeni ölü havayı dışarı atıp canlı havayı içine çekti. Oksijene aç kalmış beyni döndü.

Julia bunu yaparken, canavarın derisi yüzülmüş başında bir delik açıldı ve oradan tek bir ağırlıksız sözcük söylendi. Bu sözcük "Julia" idi.

2

Kirsty kadehini bıraktı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Neville, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Kirsty peltek konuşmamaya gayret ederek "Nereye gidiyorum sence?" diye karşılık verdi.

Rory, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. Tükettiği alkol gözkapaklarını miskinleştirmişti; sırıtışı daha da miskindi.

Kirsty, "Tuvalet eğitimi aldım," diye karşılık verdi... Bu hazırcevaplığı, dört bir yandan yükselen kahkahalarla karşılandı. Kirsty kendinden memnun kaldı; doğaçlama esprili karşılıklar vermek uzmanlık alanı değildi. Sendeleyerek kapıya doğru yürüdü.

Rory, "Sahanlığın sonunda, sağda," diyerek onu bilgilendirdi.

Kirsty, "Biliyorum," diyerek hole çıktı.

Normalde sarhoş olmaktan hoşlanmazdı fakat bu gece büyük keyif alıyordu.

Uzuvlarında bir gevşeklik, kalbinde bir hafiflik hissediyordu. Buna yarın pişman olabilirdi pekâlâ fakat yarının kendi başının çaresine bakması gerekecekti. Bu gece, Kirsty uçuyordu.

Banyoyu buldu ve sızlayan mesanesini rahatlattı, ardından da yüzüne biraz su çaldı. Bu işi hallettikten sonra da dönüş yolculuğuna çıktı.

Sahanlıkta üç adım atmışken, kendisinin banyoda bulunduğu sırada birisinin sahanlığın ışığını kapatmış olduğunu ve aynı kişinin şimdi birkaç metre ötede durduğunu fark etti. Durdu.

"Merhaba?" dedi. Kedi yetiştiricisi, kısırlaştırılmış olmadığını kanıtlama umuduyla, Kirsty'nin peşinden merdiveni çıkıp yukarı mı gelmişti?

Kirsty, "Sen misin?" diye sordu... Bunun gayet beyhude bir soru olduğunun ancak hayal meyal farkındaydı.

Yanıt gelmeyince biraz huzursuz oldu.

Kaygısını gizlediğini umduğu, şakacı bir tavırla "Hadi ama," dedi. "Kimsin?"

"Benim," dedi Julia. Sesi tuhaftı. Genizden geliyordu; belki de ağlamaklı bir sesti.

Kirsty ona "İyi misin?" diye sordu. Julia'nın yüzünü görebilmeyi istedi.

"Evet," diye karşılık geldi. "Neden iyi olmayayım ki?" Julia bu beş sözcüğü söylerken, içindeki aktris kontrolü ele aldı. Daha net ve neşeli bir sesle konuşmaya başladı.

"Yorgunum sadece..." diyerek söze devam etti. "Duyduğum seslerden anladığım kadarıyla sen aşağıda iyi vakit geçiriyorsun."

"Uyumana engel mi oluyoruz?"

Julia abartılı bir tavırla "Yok canım; hayır," dedi. "Banyoya gidiyordum sadece." Duraksadı; sonra: "Sen aşağı dön. Keyfine bak."

Julia böyle deyince Kirsty sahanlıkta ona doğru yürüdü. Julia son anda yana çekilerek Kirsty ile en ufak fiziksel temastan bile kaçındı.

Kirsty merdivenin başından, "İyi uykular," dedi.

Fakat sahanlıktaki gölgeden karşılık gelmedi.

3

Julia iyi uyumadı. O gece de, sonraki gecelerde de.

Rutubetli odada gördüğü –duyduğu, en sonunda da hissettiği– şey, kolayca uykuya dalmasını sonsuza dek engelleyebilirdi... En azından Julia buna inanmaya başladı.

O buradaydı. Frank buradaydı, evin içindeydi... Baştan beri de burada olmuştu. Julia'nın içinde yaşadığı, nefes aldığı dünyanın dışına hapsedilmişti fakat öyle zavallıca bir şekilde, biraz temas kurabilecek kadar yakındaydı. Julia'nın bunun sebepleri konusunda hiçbir fikri yoktu; duvarın içindeki o insan kalıntısı, durumunu açıklayabilecek güce ya da zamana sahip değildi.

O yaratık, duvar tekrar üstüne kapanmaya başlamadan önce, harap olmuş bedeni bir kez daha tuğla ve sıvayla örtülmeden önce "Julia," demiş, ardından basitçe "Benim, Frank," diye eklemiş, en sonunda da "Kan," sözcüğünü söylemişti yalnızca.

Sonra yaratık tamamen ortadan kaybolmuştu; Julia'nın dizlerinin bağı çözülmüştü. Sendeleyerek ve düşer gibi olarak, karşı duvara doğru gerilemiş ve oraya yaslanmıştı. Kendini topladığında, o gizemli ışıktan da, tuğla duvarın içinde kozalanmış harap kişiden de eser yoktu. Gerçeklik tekrar kontrolü tamamen eline almıştı.

Belki tamamen değil. Frank hâlâ buradaydı, rutubetli odadaydı. Julia'nın bundan şüphesi yoktu. Frank gözden ırak olsa da unutulmuş değildi. Julia'nın bulunduğu boyut ile başka bir yer, çanların çaldığı ve huzursuz edici bir karanlığın hâkim olduğu bir yer arasında kısılı kalmıştı her nasılsa. Yoksa ölmüş müydü? Mesele bu muydu? Geçen yaz o boş odada ölmüş müydü ve şimdi ruh kovma ayini yapılmasını mı bekliyordu? Eğer öyleyse,

cesedine ne olmuştu? Durumu öğrenmek için Frank'in kendisiyle veya ondan geriye kalanla daha fazla konuşmak şarttı.

O kayıp ruhun nasıl güçlendirileceği konusunda, Julia'nın pek şüphesi yoktu. Frank çözümü ona açıkça söylemişti.

"Kan," demişti. Bu heceyi söylerken suçlamada bulunmamış, gerekli bir şeyi ifade etmişti.

Rory'nin kanı, rutubetli odanın döşemesine akmıştı; kan lekeleri sonradan kaybolmuştu. Frank'in hayaleti –hayalet idiyse eğer– kardeşinin dökülen kanıyla her nasılsa beslenmiş, böylece de hücresinden dışarı uzanıp iyi kötü temas kurabilecek kadar güçlenmişti. Daha fazla kan verilse, o hayalet başka neler başarabilirdi acaba?

Julia, Frank'in sarılmalarını, hoyratlığını, sertliğini ve kendisinin üzerindeki ısrarcılığını düşündü. Julia tekrar öyle bir ısrarcılığın hedefi olmak için neler vermezdi? Belki de bu mümkündü. Eğer mümkünse –Julia, Frank'in gereksindiği besini ona temin edebilirse– Frank ona minnet duymaz mıydı? Julia'nın evcil hayvanı gibi olmaz mıydı...? Julia ne isterse yapmaz mıydı...? Onun arzusuna göre uysal ya da hayvansı olmaz mıydı? Bu düşünce, Julia'nın uykusunu kaçırıyordu. Akıl sağlığını ve kederini de kaçırıyordu. Julia onca zamandır âşık olduğunu ve Frank'i yitirmenin üzüntüsünü yaşadığını fark etti. Frank'i geri getirmek için kan gerekiyorsa Julia kan bulacaktı, sonuçları durup düşünmeden.

Sonraki günlerde tekrar gülümser oldu. Rory onun ruh halinin değişmesini, yeni evde mutlu olmasına yordu. Julia'nın keyifli olması Rory'nin de keyfini yerine getirdi. Yeniden dekorasyon işine, tazelenmiş bir şevkle girişti.

Yakında ikinci kat üstünde çalışmaya başlayacağını söyledi. Büyük odadaki rutubetin kaynağını bulacak ve orayı Rory'nin

prensesine layık bir yatak odası haline getireceklerdi. Rory bundan bahsedince Julia onu yanağından öptü ve hiç acelesinin olmadığını, şimdiki yatak odalarının gayet yeterli olduğunu söyledi. Yatak odasından bahsetmeleri, Rory'nin Julia'nın boynunu okşamasına ve onu kendine çekip, kulağına çocukça müstehcenlikte laflar etmesine yol açtı. Julia onu reddetmeyip, uysalca üst kata çıktı ve Rory'nin hoşlandığı şekilde onu soymasına, boya lekeli parmaklarıyla onun düğmelerini çözmesine izin verdi. Bu törenden tahrik olurmuş gibi yaptı, oysa işin aslı hiç öyle değildi.

Gıcırdayan yatakta, bacaklarının arasında Rory ile yatarken Julia'nın içinde biraz olsun şehvet uyandıran tek şey, gözlerini kapayıp Frank'in eski halini hayalinde canlandırmasıydı.

Birden fazla kez, Frank'in ismini söyleyecek oldu; her seferinde dudağını ısırarak kendini durdurdu. Sonunda, kaba gerçeği kendine hatırlatmak için gözlerini açtı. Rory onun yüzünü öpücüklere boğuyordu. Dokunuşları Julia'nın yanaklarının tiksintiyle karıncalanmasına yol açıyordu.

Julia buna çok sık katlanamayacağını fark etti. Kabullenici eş rolü oynaması fazla çaba gerektirirdi: Kalbi patlayıverirdi.

Böylece Julia, eylül ayının açık pencereden gelen nefesinin hafif dokunuşlarını yüzünde hissederken, kan bulmak için plan kurmaya başladı.

Beş

Duvarın içindeyken, çağlar geçmiş gibi geliyordu bazen... Oysa sonradan, bir ipucu aslında yalnızca saatler, hatta saniyeler geçtiğini ortaya koyuyordu.

Ama şimdi durum değişmişti; Frank'in kaçma şansı vardı. Bunu düşündükçe içi içine sığmıyordu. Şansı çok azdı; bu konuda kendini kandırmıyordu. En iyi çabalarının bile boşa çıkması için pek çok sebep bulunuyordu. Örneğin Julia. Frank içindeki şehvet yetiştirilme tarzı tarafından bastırılmış, banal, giyimine düşkün bir kadın olarak hatırlıyordu onu. O kadını bir keresinde azdırmıştı tabii. Yaptığı binlerce sevişme arasından o günkünü az çok tatminle hatırlıyordu. Julia ancak görünüşü kurtarmak için direndikten sonra, öyle bariz bir tutkuyla teslim olmuştu ki Frank'in aklı başından gitmişti neredeyse.

Koşullar farklı olsa Frank o kadını müstakbel kocasının elinden alırdı belki fakat kendi kardeşi söz konusu olduğundan bunu yapmamıştı. Zaten bir iki haftada Julia'dan bıkardı; o zaman da hem vücudundan sıkıldığı o kadınla hem de intikam arzusuyla yanıp tutuşan kendi kardeşiyle uğraşmak zorunda kalırdı. Onca zahmete değmezdi.

Hem fethedilecek yeni dünyalar vardı. Frank ertesi gün Doğu'ya gitmek üzere yola çıkmıştı: Hong King'e, Sri Lanka'ya, refaha ve maceraya. Bunları elde etmişti de. En azından bir süreliğine. Fakat her şey eninde sonunda parmaklarının ara-

sından kayıp gidiyordu; kazandığı şeyleri koşullar sebebiyle mi yoksa sırf umursamazlığı yüzünden mi yitirdiğini merak eder olmuştu zamanla. Bu düşünce zinciri, bir kez başladıktan sonra kontrolden çıkmıştı. Frank her yerde, etrafındaki harabelerde, şu acı savı destekleyen kanıtlar bulmuştu: Hayatında uğruna acı çekmek bir yana, sıkıntıya girmeyi göze alacak kadar istediği hiçbir şey –hiçbir insan, ruh hali ya da bedensel durum– tanımamıştı.

Düşüşe geçmişti. Depresyonda ve kendine acıyarak üç ay geçirmiş, intiharın eşiğine gelmişti. Fakat yeni benimsediği nihilizmi, bu çözüme bile engel olmuştu. Yaşamaya değer hiçbir şey yoksa ölmeye değer hiçbir şey de yok demekti, değil mi? Böyle kısır fikirlerin peşinde tökezleyip durmuştu, ta ki ahlaksızlıkları sayesinde edinebildiği uyuşturucular tüm düşüncelerini çürütene dek.

Lemarchand'ın kutusunu ilk nerede duymuştu? Hatırlayamıyordu. Belki bir barda veya kaldırım kenarında, kendisi gibi kimsesiz kalmış birinin ağzından. O zamanlar yalnızca bir söylentiydi... Bu hayal, insanlık durumunun sunduğu küçük hazları tüketmiş kişilerin içinde yepyeni bir mutluluk tanımı keşfedebileceği bir haz kubbesi hayali. Peki ya bu cennete giden yol? Birkaç yol olduğu söylenmişti ona... Gerçek olan ile daha da gerçek olan arasındaki boyutun, kemikleri çoktan toza dönüşmüş gezginler tarafından çizilmiş haritaları. Bu haritalardan biri Vatikan'ın mahzenlerindeydi; Reformasyon'dan beri okunmamış teolojik bir eserde, şifreli olarak gizlenmişti. Bir başkası bir origami egzersizi formundaydı ve bir zamanlar Marquis de Sade'ın elinde olduğu, kendisinin de Bastille'de tutukluyken onu bir gardiyanla, *Sodom'un 120 Günü*'nü yazması için kâğıt karşılığında takas ettiği söyleniyordu. Bir başkası da Lemar-

chand adlı bir zanaatkâr –şakıyan mekanik kuşlar yapan biri– tarafından üretilmişti ve müzik kutusu formundaydı; bu müzik kutusu öyle karmaşık olarak tasarlanmıştı ki, bir insan ömrünün yarısı boyunca uğraşsa bile onu açamayabilirdi.

Söylentiler. Söylentiler. Ama Frank artık hiçbir şeye inanmaz olduğundan, kanıtlanabilir gerçeğin tiranlığını kafasından kovmakta çok zorlanmamıştı. Hem içip içip böyle fantezileri düşünmekle zaman geçirmiş oluyordu.

Eroin kaçakçılığı yapmak için gittiği Düsseldorf'ta, Lemarchand'ın kutusunun öyküsünü tekrar duymuştu. Tekrar meraka kapılmış ama bu kez öykünün kaynağını arayıp bulmuştu. Adamın adı Kircher idi, gerçi beş altı isim daha kullanıyordu muhtemelen. Evet, o Alman kutunun varlığını kanıtlayabilirdi ve evet, Frank'in o kutuya sahip olmasını sağlayabilirdi. Karşılığında ne mi istiyordu? Orada burada, ufak tefek kıyaklar. Abartılı bir şey değil. Frank kıyakları yapmış, bu işi hallettikten sonra da bedelini ödediği şeyi teslim almıştı.

Kircher, Lemarchand'ın aygıtının mührünü en iyi şekilde kırma konusunda talimatlar vermişti; bu talimatlar kısmen pragmatik, kısmense metafizikti. Kircher *Bulmacayı çözmek yolculuk etmektir,* gibi bir şey söylemişti. Görünüşe bakılırsa kutu yol haritası olmakla kalmayıp, yolun kendisiydi.

Bu yeni bağımlılık, Frank'i uyuşturucu ve içki bağımlılığından çabucak kurtarmıştı. Belki de dünyayı hayallerinin biçimine uyacak şekilde bükmesinin başka yolları vardı.

Lodovico Sokağı'ndaki eve, şimdi duvarlarının ardında tutsak olduğu boş eve dönmüş ve Lemarchand'ın Konfigürasyonu'nu –Kircher'ın ayrıntılı talimatlarına harfiyen uyarak– çözmeye hazırlanmıştı. Hayatında ilk kez bedensel hazlara o kadar uzak ve azimliydi. Bulmacayı çözme amacıyla kutuya saldırmasından

önceki günlerde, bir azizi bile utandıracak bir hayat sürmüş ve tüm enerjisini yapacağı ayinlere saklamıştı.

Gash Tarikatı konusunda kibirli davrandığını şimdi anlıyordu; fakat her yerde –dünyada ve dışında– bu tarz kibre teşvik eden güçler vardı çünkü onlar bunun ticaretini yapardı. Bu tek başına Frank'i mahvetmeye yetmezdi. Hayır, onun asıl hatası kendi haz tanımının Cenobite'larınkiyle büyük ölçüde örtüştüğüne safça inanmak olmuştu.

Cenobite'lar ona haddi hesabı olmayan acılar çektirmişlerdi. Aşırı ölçüde duyumsallıkla krize sokmuşlardı onu, ta ki zihni deliliğin eşiğine gelene dek; sonra da öyle deneyimler yaşatmışlardı ki, onları hatırladıkça sinirleri kıvranıyordu hâlâ. Buna haz demişlerdi ve belki ciddiydiler. Belki de değildiler. Onlar söz konusu olduğunda, emin olmak imkânsızdı; öylesine iflah olmaz ve kusursuz bir şekilde muğlaktılar ki. Frank'in kendisine işkence etmeye ara vermelerini sağlamayı ummasına imkân verecek ödül-ceza ilkelerini tanımıyor, onun merhamet dilenen yakarışlarına da kulak asmıyorlardı. Frank kutunun sırrını çözmesinden bugüne dek geçen haftalar, aylar boyunca bunu denemişti.

Yarık'ın bu tarafında merhamet yoktu; ağlamak ve gülmek vardı yalnızca. Frank'in sevinç gözyaşları döktüğü oluyordu (dehşet hissi yaşamadan bir saat, hatta bir nefes süresi kadar zaman geçirdiğinde bile), Mühendis'in ona ıstırap çektirmek için tasarladığı yeni korkunçluklar karşısında da bir o kadar paradoksal bir şekilde gülüyordu.

Çektirilen işkencenin bir ayrıntısı daha vardı ki acı çekmenin doğasını son derece iyi anlayan bir zihin tarafından tasarlanmıştı. Tutsakların eskiden bulundukları dünyayı görmelerine izin veriliyordu. Dinlenme yerleri –hazza katlanmadıkları zamanlarda oldukları yerler– tam da onları buraya getiren Konfigürasyon'u

çözdükleri yerlere bakıyordu. Frank için burası, Lodovico Sokağı'ndaki elli beş numaralı evin üst katındaki odaydı.

Yaklaşık bir yıl boyunca orası aydınlatıcı bir manzara teşkil etmemişti: Eve ayak basan olmamıştı. Sonra onlar gelmişti: Rory ile güzel Julia. Ve umut yeniden filizlenmeye başlamıştı...

Frank kaçış yolları olduğunun fısıldandığını duymuştu; yeterince zeki ya da kurnaz birinin, sistemdeki boşluklardan faydalanarak, geldiği odaya geri dönebileceği söyleniyordu. Bir tutsak bu şekilde kaçarsa tefsirci rahiplerin onun peşinden gitmeleri mümkün değildi. Yarık'ın diğer tarafından çağrılmaları gerekiyordu. Böyle bir davette bulunulmadıkça, kapıyı tırmalayan ama içeri giremeyen köpekler gibiydiler. Dolayısıyla bir tutsağın kaçabilmesi, yaptığı yanlış evliliğin tamamen, bütünüyle fesih olması anlamına geliyordu. Girmeye değer bir riskti bu. Hatta ortada risk yoktu. Kurtuluş umudu olmadan acı çekme fikrinden daha kötü nasıl bir ceza verilebilirdi ki?

Frank şanslıydı. Bazı tutsaklar, uygun koşullar altında bedenlerinin yeniden inşasına imkân verecek izler bırakmadan dünyadan ayrılmışlardı. Frank ise iz bırakmıştı. Haykırması dışındaki son eylemi, testislerini yere boşaltmak olmuştu. Ölü spermler, onun özbenliğinin çok iyi yadigârları olmasalar da yeterliydiler. Sevgili kardeşi Rory (tatlı, sakar Rory) keskiyi kaydırıp da parmağını yaraladığında, Frank onun acısından kazanç elde etmişti. Dünyaya parmak ucuyla da olsa tutunabilmiş ve güvenliğe ulaşmasını sağlayabilecek gücün birazını elde etmişti. Şimdi her şey Julia'ya bağlıydı.

Frank'in duvarın içinde acı çekerken, Julia'nın korkudan onu terk edeceğini düşündüğü oluyordu. Veya belki de Julia gördüklerini ussallaştırıp, rüya görmüş olduğuna kanaat getirecekti. Bu durumda Frank mahvolurdu. Tekrar tezahür etmeye enerjisi yoktu.

Fakat ona umut veren alametler vardı. Örneğin Julia'nın o odaya iki üç kez gelip loşlukta öylece durarak duvarı seyretmesi. Julia ikinci gelişinde birkaç sözcük bile mırıldanmıştı, her ne kadar Frank onun söylediklerini ancak bölük pörçük duyabilse de. Frank'in duydukları arasında "burada" sözcüğü vardı. Ayrıca "bekliyorum" ve "yakında". Bunlar Frank'in umutsuzluğa kapılmaması için yeterliydi.

Frank'in iyimser olması için bir sebep daha bulunuyordu. Julia yolunu yitirmiş biriydi, değil mi? Frank'in kardeşi ile Julia'nın –Rory'nin keskiyle kendini yaralamasından önce– odaya birlikte geldikleri zamanlarda, Frank bunu Julia'nın yüzünde görmüştü. Julia'nın maskesini indirdiği ve âcizlikten kaynaklanan sıkıntısıyla üzüntüsünün bariz olduğu anlarda, Frank gerçeği onun bakışlarından anlamıştı.

Evet, Julia yolunu yitirmiş biriydi. Sevmediği bir adamla evliydi ve çıkış yolu göremiyordu.

Eh, Frank buradaydı işte. Birbirlerini kurtarabilirlerdi, tıpkı âşıkların bunu yapacağı vaadinde bulunan şairlerin söylediği gibi. Frank gizemdi, karanlıktı, Julia'nın hayalini kurduğu her şeydi. Julia onu kurtarırsa Frank ona hizmet edecekti –ah, evet–, ta ki Julia'nın hazzı o eşiğe ulaşana dek... Tüm eşikler gibi, güçlülerin güçlendiği ve güçsüzlerin mahvolduğu bir yer olan o eşiğe.

Orada haz acıydı ve tam tersi de geçerliydi. Ve Frank orayı, yuvası olarak tanımlayacak kadar iyi biliyordu.

Altı

Eylülün üçüncü haftasında hava soğudu: Yırtıcı bir rüzgârın getirdiği kutup soğuğu, birkaç günde ağaçları yapraksız bıraktı.

Havanın soğukluğu, kıyafet ve plan değişikliğini zorunlu kıldı. Julia yürümek yerine arabaya bindi. İkindi başında, arabayla şehir merkezine gitti ve öğle tatili sebebiyle kalabalık olan ama gürültülü olmayan bir bar buldu.

Müşteriler gelip gidiyordu: Hukuk bürolarında ya da muhasebe firmalarında çalışan, emelleri üstüne konuşan, zımba gibi gençler; yalnızca giysilerinin ciddiyet kazandırdığı şarapçı grupları... En ilginçleri de masalarında tek başlarına oturup sadece içkilerini içen tek tük kişilerdi. Julia hayran bakışları üzerinde toplamayı epey başardı fakat bakanların çoğu o zımba gibi gençlerdendi. Julia onun bar aynasındaki yansımasını seyreden birini, ancak orada bir saat geçirmesinden ve maaşlı kölelerin tekdüze işlerine geri dönmelerinden sonra gördü. Sonraki on dakika boyunca adam gözlerini ondan ayırmadı. Julia huzursuzluğunu belli etmemeye çalışarak, içmeyi sürdürdü. Sonra adam birden ayağa kalkıp Julia'nın masasına geldi.

"Tek başına mı içiyorsun?" dedi.

Julia kaçmak istedi. Kalbi öyle küt küt atıyordu ki, adamın onun sesini duyduğuna emindi. Ama hayır. Adam bir içki daha içmek isteyip istemediğini sordu; Julia istediğini söyledi. Terslenmemekten memnunluk duyduğu belli olan adam bara gidip

duble içkiler söyledikten sonra Julia'nın yanına geri geldi. Yanakları kırmızıydı ve koyu mavi takım elbisesi ona bir beden küçük geliyordu. Kaygılı olduğunu yalnızca gözleri ele veriyordu; Julia'ya sadece birkaç saniye baktıktan sonra, ürkmüş balıklar misali başka tarafa çevriliveriyorlardı.

Ciddi sohbet etmeyeceklerdi: Julia buna karar vermişti bile. O adam hakkında çok şey bilmek istemiyordu. Gerekirse adamın ismini öğrenebilirdi. Mesleğini ve medeni halini öğrenebilirdi, adam söylemekte diretirse. Bunun dışında, o adam yalnızca bir bedenden ibaret olsundu.

Sanki adamın günah çıkarması tehlikesi varmış gibi. Julia ondan daha konuşkan kaldırım taşları tanımıştı. Adam arada sırada gülümsüyordu –bu kısa ve huzursuz gülümsemeleri, doğal olamayacak kadar düzgün dişlerini sergiliyordu–; Julia'ya bir içki daha teklif etti. Avlanma işinin olabildiğince çabuk hallolmasını isteyen Julia hayır dedi ve adama bir kahve içmeye zamanı olup olmadığını sordu. Adam zamanı olduğunu söyledi.

Julia, "Evim buraya sadece birkaç dakikalık mesafede," dedi ve onun arabasına gittiler. Julia araba kullanırken –yanındaki koltukta o et çuvalı oturuyordu– bu işin bu kadar kolay olmasına şaşırıp durdu. Mesele bu yolculuğa çıkan adamın farkında olmasa da bariz şekilde –güçsüzlüğünü ele veren gözleriyle ve yapay dişleriyle– bir kurban olmasıydı mıydı? Evet, belki de mesele buydu. Julia korkmuyordu çünkü bütün bunlar öylesine öngörülebilirdi ki...

Julia ön kapının kilidini açıp eve girerken, mutfaktan bir ses geldiğini duyar gibi oldu. Yoksa Rory eve erken mi dönmüştü...? Belki de hastaydı? Julia seslendi.

Karşılık gelmedi; ev boştu. Neredeyse.

Julia eşiği geçeceği andan itibaren yapacağı her şeyi planla-

mıştı. Kapıyı kapadı. Mavi takım elbiseli adam manikürlü ellerine bakarak, Julia'dan sinyal bekliyordu.

Julia adama sürtünerek yanından geçerken "Bazen kendimi yalnız hissediyorum," dedi. Bu sözü dün gece yataktayken bulmuştu.

Adam yalnızca başıyla onaylayarak karşılık verdi; yüz ifadesinde korku ve şaşkınlık vardı: Şansına inanmakta zorlandığı barizdi.

Julia ona, "Bir içki daha ister misin, yoksa doğrudan yukarı mı çıkalım?" diye sordu.

Adam yine başıyla onaylamakla yetindi.

"Hangisi?"

"Yeterince içtim sanırım."

"Öyleyse yukarı."

Adam Julia'ya doğru, tereddütle hareket etti; onu öpmek niyetinde gibiydi. Fakat Julia oynaşmak istemiyordu. Adamın kendisine dokunmasına fırsat vermeden uzaklaşıp merdivenin dibine gitti.

"Önden gideyim," dedi. Adam uysalca takip etti.

Julia merdivenin tepesinde dönüp adama bakınca, onun mendiliyle çenesinin terini sildiğini gördü. Adamın kendisine ulaşmasını bekledikten sonra onu sahanlığın orta kısmındaki rutubetli odaya götürdü.

Kapı aralık bırakılmıştı.

"Hadi, gir içeri," dedi Julia.

Adam itaat etti. İçeri girince loşluğa alışması birkaç saniye sürdü, dikkatini çeken şeyi ifade etmesi de zaman aldı: "Burada yatak yok."

Julia kapıyı kapatıp ışığı yaktı. Rory'nin eski ceketlerinden birini kapının iç tarafına asmıştı. Ceketin cebine bıçağı koymuştu.

Adam tekrar, "Yatak yok," dedi.

Julia, "Yerin nesi var ki?" diye karşılık verdi.

"Döşemenin mi?"

"Ceketini çıkar. Terliyorsun."

Adam, "Evet," diye katıldı fakat bir şey yapmadı; bunun üzerine Julia onun yanına gitti ve kravatını çözmeye başladı. Tir tir titriyordu, zavallı kuzu. Zavallı, melemeyen kuzu. Julia kravatı çıkarırken adam da omuzlarını oynatarak ceketini çıkarmaya girişti.

Julia, Frank'in bunu izleyip izlemediğini merak etti. Gözleri duvara çevrildi bir an. *Evet, o burada,* diye düşündü. *Görüyor. Biliyor. Dudaklarını yalıyor ve sabırsızlanıyor.*

Kuzu konuştu. "Sen neden...?" diye söze başladı. "Sen neden, belki... Aynı şeyi yapmıyorsun?"

Julia baştan çıkarıcı bir şekilde "Beni çıplak mı görmek istiyorsun?" dedi. Bunu duyan adamın gözleri parladı.

Boğuk bir sesle "Evet," dedi. "Evet. Bu hoşuma gider."

"Çok mu?"

"Çok."

Adam kendi gömleğinin düğmelerini çözüyordu.

"Belki görürsün," dedi Julia.

Adam tekrar cüce gibi gülümsedi ona.

"Bu bir oyun mu?" demeye cesaret etti.

"Öyle olmasını istersen," diyen Julia, adamın gömleğini çıkarmasına yardım etti. Adamın vücudu solgun ve balmumsuydu; küf mantarı gibiydi. Göğsünün üst kısmı ve göbeği ağırdı. Julia ellerini onun yüzüne koydu. Adam onun parmak uçlarını öptü.

"Güzelsin," dedi... Bunu tükürürcesine, saatlerdir içinde kalmışçasına söylemişti.

"Öyle miyim?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Çok güzelsin. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

"Çok naziksin," diyen Julia tekrar kapıya doğru döndü. Arkasındaki adamın kemerini çözüp pantolonunu indirdiğini duydu.

Bu kadarı yeter; daha ileri gitmesin, diye düşündü. O adamı anadan doğma halde görmeye niyeti yoktu. Adamın bu halini görmek yeterliydi...

Julia elini ceketin cebine soktu.

Kuzu, "Ah, Tanrım," dedi birden.

Julia bıçağı olduğu yerde bıraktı. Adama bakmak için dönerek "Ne oldu?" diye sordu. Adamın parmağındaki alyans onun medeni halini ele vermeseydi bile, Julia adamın evli olduğunu külotundan anlardı: O gösterişsiz, bol ve fazla yıkanmış giysi, kocasına karşı cinsel arzu duymayalı uzun zaman olmuş bir kadın tarafından satın alınmıştı.

"Su dökmem gerek galiba," dedi adam. "Viskiyi fazla kaçırmışım."

Julia hafifçe omuz silkerek tekrar kapıya doğru döndü.

Adam onun arkasından, "Çok uzun sürmez," dedi. Fakat o daha sözünü bitirmeden, Julia'nın eli ceketin cebine girmişti bile ve adam kapıya doğru yürürken, Julia elinde kurbanlık bıçağıyla ona doğru döndü.

Adam hızlı yürüdüğünden bıçağı ancak son anda fark etti ve o zaman bile, yüzünde korku değil şaşkınlık belirdi. O yüz ifadesi kısa sürdü. Bir an sonra adamın vücuduna saplanan bıçak, onun karnını bayat peynirmiş gibi kolayca yardı. Ardından Julia bir yarık daha açtı.

Julia kan akmaya başlayınca odanın titreştiğine emindi; tuğlalar ve harçlar, adamdan fışkıran kanı görmek için titriyorlardı.

Julia'nın bu fenomenlere hayran kalmak için yalnızca bir nefeslik süresi oldu; sonra kuzu hırıltılı bir sesle küfretti ve – Julia'nın beklediği şekilde bıçaktan uzaklaşmak yerine– Julia'ya doğru bir adım atıp, eline vurarak bıçağı düşürdü. Bıçak döşeme tahtaları üstünde döne döne kayıp süpürgeliğe çarptı. Sonra adam, Julia'nın üstüne saldırdı.

Elini Julia'nın saçına daldırıp sımsıkı tuttu. Görünüşe bakılırsa niyeti şiddet uygulamak değil kaçmaktı çünkü Julia'yı kapıdan uzaklaştırır uzaklaştırmaz onu bıraktı. Duvara çarpan Julia başını kaldırınca, adamın kapı koluyla cebelleşirken serbest elini yaralarına bastırdığını gördü.

Julia o an hızlı hareket etti. Tek bir akışkan hareketle, bıçağın olduğu yere gitti ve ayağa kalkıp tekrar adama doğru döndü. Adam kapıyı beş on santim açmıştı fakat yeterince değil. Julia bıçağı adamın çiçekbozuğu sırtının ortasına sapladı. Adam haykırarak kapı kolunu bıraktı. Julia bıçağı geri çekmeye başlamıştı bile ve sonra adama ikinci kez sapladı, ardından da üçüncü ve dördüncü kez. Açtığı yaraların sayısını bilmez oldu; adamın düşüp ölmeyi reddetmesi, Julia'nın iyice vahşice saldırmasına yol açıyordu. Adam sendeleyerek, inleyerek ve yakınarak odada dolanıyordu; kalçalarıyla bacaklarından durmadan kan akıyordu. Bu kaba komedi sahnesinin sanki bir çağ boyu sürmesinden sonra, adam birden yere yığıldı.

Julia duyularının onu yanıltmadığına bu kez emindi. Oda veya içindeki ruh, beklentiyle hafifçe inleyerek tepki veriyordu.

Bir yerlerde çan çalıyordu...

Julia sanki sonradan aklına gelmiş gibi, kuzunun nefesinin durup durmadığını kontrol etti. Kanlı döşemeyi geçip adamın yattığı yere gittikten sonra "Yeterli mi?" dedi.

Sonra yüzünü yıkamaya gitti.

Sahanlıkta uzaklaşırken, odanın inlediğini duydu... Duyduğu şeyi ifade edecek bir başka sözcük yoktu. Olduğu yerde kalakaldı ve az kalsın geri dönecekti. Fakat ellerinde kurumakta olan kan ve yapış yapışlığı midesini bulandırdı.

Banyoda çiçek desenli bluzunu çıkardı ve önce ellerini, sonra çilli kollarını, en sonunda da boynunu yıkadı. Su onu hem üşüttü hem de sarmaladı. İyi hissettirdi. Julia o işi hallettikten sonra bıçağı ve lavaboyu yıkadı, ardından da kurulanma veya giyinme zahmetine girmeden sahanlıktan geçip odaya döndü.

Kurulanmasına da giyinmesine de gerek yoktu. Ölü adamın enerjileri nabız gibi atarak cesetten çıkarken, oda fırın gibi olmuştu. Bu enerjiler çok uzağa gitmiyordu. Döşemedeki kan sürünerek uzaklaşmaya, Frank'in olduğu duvara doğru gitmeye başlamıştı bile; kan damlaları, süpürgeliklerin etki alanına girdikçe kaynayıp buharlaşıyorlardı sanki. Julia büyülenmiş halde seyrediyordu. Fakat dahası da vardı. Cesede bir şeyler oluyordu. İçindeki besleyici her şey çekilip alınmaktaydı; iç organları dışarı emildikçe, ceset çırpınıyordu... Bağırsaklarında ve boğazında gazlar inliyor, derisi Julia'nın şaşkın gözleri önünde kuruyordu. Bir ara, plastik dişler geriye, boğazın içine düştü; altlarındaki diş etleri kuruyup çekilmişti.

Ve yalnızca birkaç saniyede iş halloldu. Faydalı, besleyici olan her şey cesetten alınmıştı; geriye kalan kabuk, bir pire ailesini bile doyurmaya yetmezdi. Julia etkilenmişti.

Ampulün ışığı titreşmeye başladı birden. Julia duvara baktı; duvarın sarsılmasını ve onun sevgilisini gizlendiği yerden dışarı tükürmesini beklemişti. Ama hayır. Ampul söndü. Şimdi yalnızca, eski panjurun aralarından içeri süzülen loş ışık vardı.

"Neredesin?" dedi Julia.

Duvarlar sessiz kaldı.

"Neredesin?"

Hâlâ bir şey olmuyordu. Oda serinlemekteydi. Julia'nın memelerindeki tüyler diken diken olmuştu. Kuzunun büzülüp ufalmış kolundaki fosforlu saate baktı. Saat, sahibinin başına gelmiş felakete kayıtsız kalarak, tıkır tıkır işliyordu. 4.41'i gösteriyordu. Rory trafik yoğunluğuna bağlı olarak, 5.15'ten sonra herhangi bir vakitte gelebilirdi. Julia'nın o gelmeden önce halletmesi gereken işler vardı.

Mavi takım elbiseyi ve adamın diğer giysilerini toplayıp naylon poşetlere koyduktan sonra, kalıntılar için daha büyük bir torba aramaya gitti. Frank'in burada olmasını, bu iş için ona yardım etmesini beklemişti fakat Frank gelmediğinden, Julia'nın işi tek başına halletmekten başka seçeneği yoktu. Julia odaya döndüğünde kuzunun cesedinin durumu kötüleşmeyi sürdürüyordu, her ne kadar bu epey yavaşlamış olsa da. Belki de Frank hâlâ cesette kalmış besinler buluyordu; gerçi Julia bundan şüpheliydi. İliklerine ve tüm yaşamsal sıvılarına kadar emilip yoksullaştırılmış cesedin artık kendini taşıyacak kadar güçlü olmaması daha muhtemeldi. Julia torbaya koyduğunda, ceset küçük bir çocuk kadar ağırdı ancak. Julia torbanın ağzını kapadıktan sonra tam onu aşağıdaki arabaya götürecekken, ön kapının açıldığını duydu.

O ses, Julia'nın o âna dek olanca gayretiyle bastırdığı paniğinin tüm şiddetiyle patlak vermesine yol açtı. Tir tir titremeye başladı. Gözyaşları sinüslerini iğne gibi acıttı.

"Şimdi olmaz..." dedi kendine fakat hislerini daha fazla bastırması mümkün değildi.

Rory aşağıdaki holden "Tatlım?" diye seslendi.

Tatlım! Julia dehşete kapılmış olmasa gülebilirdi. Rory onu – tatlısını, balını– bulmak isterse Julia buradaydı... Yeni yıkanmış memeleriyle ve kollarında ölü bir adamla.

"Neredesin?"

Julia yanıt vermeden önce tereddüte kapıldı; numara yapması için gerekli ses tonunu boğazından çıkarabileceğine emin değildi.

Rory mutfağa girerken üçüncü kez seslendi; bu kez sesinin tınısı değişmişti. Julia'nın ocağın başında sos karıştırmadığını keşfetmesi yalnızca bir an alacaktı; sonra geri gelip merdiveni çıkacaktı. Julia'nın on, en fazla on beş saniyesi vardı.

Hareket ettiğini aşağıdaki Rory'nin duymaması için olabildiğince hafif adımlar atmaya çalışarak torbayı sahanlığın sonundaki gereksiz eşya odasına götürdü. Burası yatak odası olamayacak kadar küçük olduğundan (belki çocuk odası olabilirdi), kullanmadıkları eşyaları koymuşlardı. Yarısı boşaltılmış çay sandıkları, yer bulunamamış mobilyalar, her türden ıvır zıvır. Julia cesedi geçici olarak buraya, ters duran bir koltuğun arkasına bıraktı. Sonra çıkıp kapıyı kilitledi, tam Rory merdivenin dibinden seslenirken. Rory yukarı geliyordu.

"Julia? Julia, tatlım. Orada mısın?"

Julia usulca banyoya girip aynada kendini inceledi. Aynadaki portresinin yüzü kızarmıştı. Küvetin kenarına astığı bluzu alıp giydi. Bluz kötü kokuyordu, çiçeklerin arasındaki lekelerin de kan lekesi olduğu belli oluyordu fakat Julia'nın giyecek başka şeyi yoktu.

Rory sahanlıktan yaklaşıyordu; Julia onun fil gibi attığı adımları duyuyordu.

"Julia?"

Julia bu kez karşılık verdi... Sesinin titremesini gizlemeye çalışmadan. Korktuğu şeyi ayna onaylamıştı: Julia'nın endişeli değilmiş gibi görünmeyi başarması mümkün değildi. Bu haline bir bahane bulmaya mecburdu.

Rory ona, "İyi misin?" diye sordu. Kapının ardındaydı.

"Hayır," dedi Julia. "Kendimi hasta hissediyorum."

"Ah, canım..."

"Birazdan düzelirim."

Rory kapıyı açmayı denedi fakat Julia kapı mandalını kapamıştı.

"Beni biraz yalnız bırakabilir misin?"

"Doktor ister misin?"

Julia ona "Hayır," dedi. "Hayır. Gerçekten. Ama brendiye hayır demem..."

"Brendi..."

"Beş on dakika sonra aşağıda olurum."

Rory şakacı bir sesle, "Madam ne isterse," dedi.

Julia merdiveni ağır ağır inen Rory'nin adımlarını saydı. Rory'nin onu duyamayacak kadar uzaklaştığına kanaat getirince de kapı mandalını açıp sahanlığa çıktı.

İkindi sonu havası hızla kararmaktaydı; sahanlık loş bir tüneldi.

Julia aşağıdan, birbirine çarpan bardakların şıngırtısının geldiğini duydu. Cesaret edebildiğince hızlı bir şekilde Frank'in odasına gitti.

Loşlaşmış odada çıt çıkmıyordu. Duvarlar sarsılmıyor, uzaklarda çanlar çalmıyordu. Julia kapıyı iterek açtı; kapı hafifçe gıcırdadı.

Julia odadaki işini tamamen halletmiş değildi. Yerde toz, insan tozu ve kuru et parçaları vardı. Julia çömelip yerdeki her şeyi özen ve sebatla topladı. Rory haklıydı. Kendisi mükemmel bir ev kadınıydı.

Julia ayağa kalkarken, odanın giderek koyulaşan gölgelerinde bir şey kımıldadı. Julia hareketin olduğu tarafa baktı fakat göz-

lerinin köşedeki silueti anlamlandırabilmesinden önce bir ses, "Bana bakma," dedi.

Yorgun bir sesti bu... Olaylar tarafından tüketilmiş birinin sesiydi; ama sağlamdı. O heceler, Julia'nın soluduğu hava tarafından taşınıyordu.

"Frank," dedi Julia.

O ses kesik kesik konuşarak "Evet... Benim," dedi.

Rory alt kattan Julia'ya seslendi. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

Julia kapıyı gitti.

"Çok daha iyi," diye karşılık verdi.

Gizlenmiş yaratık, onun arkasından konuştu: "Yakınıma gelmesine izin verme," dedi, çabucak ve vahşice.

Julia ona "Sorun yok," diye fısıldadı. Sonra Rory'ye: "Bir dakika sonra yanındayım. Müzik koy. Dinlendirici bir şeyler olsun."

Rory bunu yapacağını söyledikten sonra salona çekildi.

Frank'in sesi "Şu an sadece yarı yaratılmış haldeyim," dedi. "Beni görmeni istemiyorum... Kimsenin beni görmesini istemiyorum... Bu halimi..." Tekrar duraksayarak ve üzgün sesle konuşmaya başlamıştı. "Daha çok kana ihtiyacım var Julia."

"Daha çok mu?"

"Ve çabuk."

Julia gölgelere "Ne kadar çok kana?" diye sordu. Bu kez, orada bekleyen şeyi daha net gördü. Frank'in kimsenin kendisine bakmamasını istemesine şaşmamalıydı.

"Daha çok işte," dedi Frank. Neredeyse fısıltıyla konuşmasına karşın, sesindeki telaş Julia'yı korkuttu.

Julia aşağıdan müzik sesi geldiğini duyunca "Gitmeliyim," dedi.

Karanlık bu kez yanıt vermedi. Julia kapıda geriye döndü.

"Gelmene sevindim," dedi. Kapıyı kaparken, arkasından bir ses geldiğini duydu... Gülme ya da ağlama sesini andıran bir ses.

Yedi

1

"Kirsty? Sen misin?"

"Evet? Kimsiniz?"

"Ben Rory..."

Hat cızırtılıydı; sanki dışarıdaki sağanağın suları telefon hattına sızmıştı. Yine de Kirsty, Rory'nin aramasına memnun oldu. Rory öyle nadiren telefon ederdi ki; bunu yaptığında da genellikle hem kendisinin hem de Julia'nın adına arıyor olurdu. Fakat bu kez durum farklıydı. Bu kez Julia konuşma konusuydu.

"Onda bir terslik var Kirsty," dedi Rory. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Hasta mı demek istiyorsun?"

"Olabilir. Bana öyle tuhaf davranıyor ki. Ve korkunç görünüyor."

"Ona bir şey söyledin mi?"

"İyi olduğunu söylüyor. Ama değil. Seninle konuşmuş olabilir mi diye merak etmiştim."

"Yeni eve taşınma partinizden beri onu görmedim."

"O da ayrı bir mesele. Julia evden dışarı adımını atmak bile istemiyor. Oysa hiç böyle değildi."

"Onunla... Konuşmamı ister misin?"

"Bunu yapar mısın?"

"İşe yarar mı bilmem ama denerim."

"Seninle konuştuğumu söyleme sakın."

"Tabii ki söylemem. Yarın size gelirim..."

("Yarın. Yarın olması şart."

"Evet... Biliyorum."

"Korkarım ki kontrolü kaybedeceğim Julia. Eski halime dönmeye başlayacağım.")

"Perşembe günü seni ofisten ararım. Julia hakkındaki yorumunu söylersin."

("Eski haline dönmeye mi?"

"Yokluğumu artık fark etmişlerdir."

"Kimler?"

"Gash. Beni tutsak eden piçler..."

"Seni mi bekliyorlar?"

"Duvarın hemen ardında.")

Rory ne kadar minnettar olduğunu söyledi, Kirsty de bir arkadaş olarak en azından bu kadarını yapabileceğini söyledi. Sonra Rory telefonu kapatınca, hatta yalnız kalan Kirsty yağmurun sesini dinledi.

Artık ikisi de Julia'ya ait yaratıklardı; onun esenliğini gözetiyor, kötü rüyalar gördüğünde onun için kaygılanıyorlardı.

Bunun önemi yoktu; onlarınki bir çeşit birliktelikti.

2

Beyaz kravatlı adam uygun bir zamanı kollamamıştı. Neredeyse Julia'yı görür görmez yanına geldi. Henüz adam yaklaşırken, Julia onun uygun olmadığına kanaat getirdi. Adam fazla iriydi; fazla özgüvenliydi. İlkinin verdiği mücadeleden sonra, Julia se-

çimini dikkatli yapmakta kararlıydı. Dolayısıyla, Beyaz Kravat ona ne içtiğini sorduğunda, Julia kendisini rahat bırakmasını söyledi.

Anlaşılan reddedilmeye alışık olan adam istifini bozmadan bar tezgâhına çekildi. Julia içkisine geri döndü.

Bugün hava epey yağışlıydı –yetmiş iki saattir, aralıklı olarak yağmur yağıyordu– ve geçen haftaya kıyasla, içeride daha az müşteri vardı. Sokaktan gelen bir iki boğulmuş sıçan... Ama hiçbiri Julia'ya birkaç saniyeden fazla bakmıyordu. Ve zaman geçip gidiyordu. Saat daha şimdiden öğleden sonra ikiyi geçmişti. Julia, Rory'nin eve gelmesi ve yakalanma riskine bir daha girmeyecekti. Bardaktaki içkisini bitirdi ve bugünün Frank'in şanslı günü olmadığına kanaat getirdi. Sonra bardan dışarıya, sağanak yağmura çıkıp şemsiyesini açtı ve arabasına doğru yürüdü. Yürürken arkasından gelen ayak sesleri duydu, sonra da yanında Beyaz Kravat bitiverdi... "Otelim yakında," diyordu.

"Ya...?" diyen Julia yürümeyi sürdürdü. Fakat adam o kadar kolay pes etmeyecekti.

"Sadece iki günlüğüne buradayım," dedi.

Julia *Beni kışkırtma,* diye düşündü.

Adam, "Benimle biraz vakit geçirecek birini arıyorum yalnızca..." diye devam etti. "Tek bir kişiyle bile konuşmadım."

"Öyle mi?"

Adam onu bileğinden tuttu. Öyle sıkı tuttu ki, Julia haykıracaktı neredeyse. O zaman, bu adamı öldürmek zorunda kalacağını anladı. Adam onun gözlerindeki arzuyu fark etmiş gibiydi.

"Otelim?" dedi.

"Otelleri pek sevmem. Kişisellikten öyle uzak olurlar ki."

Adam ona "Daha iyi bir fikrin var mı?" dedi.

Vardı elbette.

Adam üstünden sular damlayan trençkotunu holdeki askılığa astı ve Julia'nın içki teklifini seve seve kabul etti. Adı Patrick idi ve Newcastle'lıydı.

"İşlerim kötü. Pek iş yapamıyor gibiyim."

"Neden?"

Adam omuz silkti. "Kötü bir satıcıyım herhalde. Bu kadar basit."

Julia ona "Ne satıyorsun?" diye sordu.

Adam hemen "Sana ne ki?" diye tersledi.

Julia sırıttı. Bu adamı bir an önce üst kata çıkarması gerekecekti, yoksa onun varlığından keyif almaya başlayacaktı.

"Havadan sudan konuşma faslını neden atlamıyoruz?" dedi. Bu beylik bir laf olsa da Julia'nın aklına gelen ilk sözdü. Adam içkisinin kalanını fondipledikten sonra Julia'nın peşinden gitti.

Julia bu kez kapıyı aralık bırakmamıştı. Kapı kilitliydi ve bunun adamın merakını uyandırdığı belliydi.

Kapı açılınca adam "Önden buyur," dedi.

Odaya önce Julia girdi. Adam onu takip etti. Julia bu kez soyunma faslı olmayacağına karar vermişti. Besinlerin bir kısmı adamın giysileri tarafından emilecekse öyle olsundu; Julia adama odada yalnız olmadıklarını anlama fırsatı vermeyecekti.

Adam rahat bir tavırla "Yerde düzüşeceğiz, öyle mi?" diye sordu.

"İtirazın mı var?"

"Sana uyuyorsa hayır," diyen adam dudaklarını Julia'nınkilere bastırdı ve diliyle onun dişlerinde oyuk aramaya girişti. Julia onun biraz tutkulu olduğunu düşündü; daha şimdiden, vücuduna adamın sertliğinin yaslı olduğunu hissedebiliyordu. Fakat

burada yapması gereken bir iş vardı: Dökmesi gereken kanlar ve beslemesi gereken bir ağız vardı.

Adamın öpüşünü yarıda kesti ve onun kollarının arasından sıyrılmaya çalıştı. Bıçak geride, kapıya asılı ceketin cebindeydi. Bıçak erişebileceği kadar yakında olmadığı sürece, Julia'nın adama direnme gücü çok düşüktü.

Adam, "Sorun ne?" diye sordu.

Julia, "Sorun yok..." diye mırıldandı. "Aceleye gerek de yok. Bol bol zamanımız var." Adama güven vermek için, onun pantolonunun ön kısmına dokundu. Adam okşanan köpek misali gözlerini kapadı.

"Sen tuhaf bir kadınsın," dedi.

Julia ona, "Bakma," dedi.

"Ha?"

"Gözlerini kapalı tut."

Adam kaşlarını çatsa da itaat etti. Julia geriye, kapıya doğru bir adım attı ve yarı dönerek, cebin derinliklerini telaşla karıştırdı; adamın hâlâ görmediğine emin olmak için arada başını çevirip ona bakıyordu.

Adam hâlâ gözlerini kapalı tutuyordu ve fermuarını açmaktaydı. Julia'nın eli bıçağı kavrayınca, gölgeler homurdandı.

Adam o sesi duydu. Gözleri açılıverdi.

"O neydi?" diyerek dönüp karanlığın içine baktı.

Julia bıçağı gizlendiği yerden çıkarırken, ısrarla "Hiç," dedi.

"Burada biri–"

"Yapma."

" –var."

Adam pencerenin yanındaki köşede bir hareket görünce, bu son heceyi daha hafif sesle söylemişti.

"Tanrı aşkına... Bu ne...?" diye söze başladı. Adam karanlığa işaret ederken, Julia onun üstüne atladı ve boğazını bir kasabın ustalığıyla kesiverdi. Anında kan fışkırdı; gür bir şekilde fışkıran kan, duvara ıslak bir sesle çarptı. Julia, Frank'in haz dolu sesini, ardından da can çekişen adamın alçak sesle, uzun uzun yakınışını duydu. Adam kanının kalp atışlarıyla birlikte fışkırmasını durdurmak için elini boynuna götürdü fakat Julia ona tekrar saldırarak, adamın yalvarmak için kaldırdığı elini ve yüzünü kesti. Adam sendeledi, hıçkırdı. Nihayet yığılarak yerde kıvrandı.

Julia onun tekmeler savuran bacaklarından uzak durmak için geri çekildi. Frank'in odanın köşesinde öne arkaya sallandığını gördü.

"Aferin sana kadın..." dedi Frank.

Julia yanılıyor muydu yoksa Frank'in sesi daha şimdiden güçlenmiş miydi...? Boşa geçmiş onca yılda Julia'nın zihninde binlerce kez duyduğu sese daha çok benzemiş miydi?

Kapı zili çaldı. Julia donakaldı.

Ağzı kendiliğinden, "Ah, Tanrım," dedi.

Gölge, "Sorun değil," diye karşılık verdi. "Adam öldü ölecek."

Julia beyaz kravatlı adama bakınca, Frank'in haklı olduğunu gördü. Yerdeki adamın kasılmaları neredeyse tamamen kesilmişti.

"İriyarı," dedi Frank. "Ve sağlıklı."

Julia'nın görebileceği şekilde aydınlığa çıkıyordu... Beslenmeyi, Julia'nın kendisine bakmasını engellemeyecek kadar çok istiyordu; Julia onu ilk kez net olarak gördü. Frank bir garabetti. Sırf bir insan olarak değil, bir canlı olarak da. Julia gözlerini kaçırdı.

Kapı zili tekrar, bu kez daha uzun çalıyordu.

Frank, "Git kapıya bak," dedi.

Julia karşılık vermedi.

Frank iğrenç başını Julia'ya doğru çevirerek "Hadi," dedi...

Gözleri, onları çevreleyen çürümüşlüğün arasında keskin bakışlı ve parlaktı.

Zil üçüncü kez çaldı.

Frank talepte bulunmasının işe yaramadığını görünce, ikna etmeyi deneyerek "Ziyaretçin epey ısrarlı," dedi. "Cidden kapıya bakmalısın bence."

Julia gerileyerek ondan uzaklaşırken, Frank dikkatini yerdeki cesede yöneltti tekrar.

Zil yeniden çaldı.

Belki de kapıyı açmak daha iyiydi (Julia odadan çıkmıştı bile; Frank'in çıkardığı sesleri duymamaya çalışıyordu)... Belki de kapıyı gündelik hayata açmak daha iyiydi. Büyük ihtimalle, gelen kişi ya sigorta satıcısıydı ya da kurtuluş haberi getiren bir Yehova Şahidi'ydi. Evet, Julia bunu duymaktan şikâyetçi olmazdı. Zil tekrar çaldı. Julia "Geliyorum," dedi... Kapıdaki kişinin gitmesinden korkuyordu şimdi. Kapıyı açtığında, yüzünde ağırlayıcı bir ifade vardı. O ifade anında kayboldu.

"Kirsty."

"Tam artık senden umudu kesmek üzereydim."

"Ben... Ben uyuyordum da."

"Ya?"

Kirsty kendisine kapıyı açan irkiltici kişiye baktı. Rory'nin söylediklerinden yola çıkarak, bitmiş tükenmiş bir yaratık görmeyi beklemişti.

Gördüğü şeyse tam tersiydi. Julia'nın yüzü kızarmıştı: Terden kararmış saç tutamları alnına yapışmıştı. Yeni uyanmış bir kadına benzemiyordu. Belki yataktan yeni kalkmış gibiydi fakat uykudan değil.

"Ben sadece–" dedi Kirsty "–sohbet etmek için uğramıştım."

Julia hafifçe omuz silkti.

"Eh, şu an müsait değilim," dedi.

"Anlıyorum."

"Belki bu hafta başka bir gün konuşabiliriz?"

Kirsty'nin gözleri Julia'nın ardında, holdeki askılıkta asılı trençkota çevrildi. Askılığın çubuklarından birinde, hâlâ üstünden sular damlayan bir erkek gabardin trençkotu asılıydı.

Kirsty, "Rory evde mi?" demeye cesaret etti.

"Hayır," dedi Julia. "Tabii ki hayır. Rory işte." Yüz ifadesi sertleşti. "Bu yüzden mi geldin?" dedi. "Rory'yi görmek için mi?"

"Hayır. Ben–"

"Benden izin istemene gerek yok, biliyorsun. O yetişkin bir adam. Siz ikiniz istediğiniz haltı yiyebilirsiniz."

Kirsty bu konuyu tartışmaya kalkmadı. Bu yüz seksen derecelik dönüş karşısında başı dönmüştü.

"Evine git," dedi Julia. "Seninle konuşmak istemiyorum."

Kapıyı sertçe kapadı.

Kirsty basamakta yarım dakika boyunca, tir tir titreyerek durdu. Neler olup bittiği konusunda pek şüphesi yoktu. Üstünden sular damlayan trençkot, Julia'nın telaşlı hali... Kızarmış yüzü, ani öfkesi. Julia eve bir sevgilisini almıştı. Zavallı Rory bütün belirtileri yanlış yorumlamıştı.

Kirsty kapı eşiğinden ayrılıp, sokağa doğru uzanan bahçe yolunda yürümeye başladı. Zihninde bir sürü düşünce, dikkatini çekmek için itişip kakışıyorlardı. Sonunda içlerinden bir tanesi o sürünün arasından sıyrıldı: Kirsty gerçeği Rory'ye nasıl söyleyecekti? Rory'nin kalbinin kırılacağından şüphesi yoktu. Kendisi de bahtsız ispiyoncu olarak bu haber yüzünden lekelenecekti, değil mi? Ağlamaklı olduğunu hissetti.

Fakat ağlamadı; bahçe yolundan kaldırıma çıkarken bir başka hisse, daha güçlü bir hisse kapıldı.

Gözetleniyordu. Gözetlendiğini başının arka tarafında hissedebiliyordu. Gözetleyen Julia mıydı? Kirsty o olmadığını düşündü nedense. Öyleyse Julia'nın sevgilisiydi. Evet, sevgili!

Kirsty evin gölgesinden sağ salim çıktıktan sonra, dönüp bakma dürtüsüne boyun eğdi.

Rutubetli odada, Frank panjurda açtığı delikten bakmaktaydı. O ziyaretçi –Frank onun yüzünü hayal meyal hatırlıyordu– başını kaldırmış, eve bakıyordu... Hatta tam da Frank'in penceresine. Kadının kendisini göremediğine emin olan Frank de ona bakıyordu. Daha şehvetli yaratıklar gördüğü olmuştu kesinlikle fakat bu kadının gösterişsizliği nedense ona çekici gelmişti. Böyle kadınların çoğu zaman Julia gibi güzel kadınlardan daha eğlenceli olduklarını deneyimlerinden biliyordu. Güzel kadınların asla kabul etmeyeceği şeyleri böyle kadınlara, iltifat ya da gözdağı yoluyla yaptırmak mümkündü; hatta kendilerine ilgi gösterildiği için minnet duyarlardı. Belki de geri gelirdi, bu kadın. Frank onun geri gelmesini umdu.

Kirsty evin ön cephesine göz gezdirdi fakat orada bir şey yoktu; pencereler ya boştu ya da perdeleri kapatılmıştı. Yine de hâlâ gözetlendiğini hissediyordu; hatta bu his öyle güçlüydü ki, Kirsty utanıp sırtını döndü.

Lodovico Sokağı'nda yürürken tekrar yağmur başladı ve Kirsty buna memnun oldu. Yağmur onun kızarmış yüzünü serinletti ve daha fazla erteleyemediği gözyaşlarını gizledi.

3

Julia titreyerek üst kata çıkınca, Beyaz Kravat'ı kapıda bulmuştu. Daha doğrusu onun kafasını. Frank bu kez, aşırı açgözlülük ya

da fesatlık yüzünden cesedi parçalamıştı. Odanın dört bir yanında kemik parçaları ve kurumuş etler saçılıydı.

Gurmenin kendisinden eser yoktu.

Julia kapıya doğru döndüğünde Frank'i karşısında buldu; Frank onun yolunu kesmişti. Daha birkaç dakika önce Julia onun ölü adamın üstüne, enerjisini emmek için eğildiğini görmüştü. Aradan geçen o kısa sürede, Frank tanınmayacak ölçüde değişmişti. Daha önce kuruyup büzülmüş kıkırdakların olduğu yerde şimdi gelişmekte olan kaslar vardı; Frank'in arter ve damar haritası yeniden çiziliyordu: Çalıntı yaşamın nabzıyla atıyorlardı. Frank'in biraz saçı bile çıkmıştı, gerçi top şeklindeki başının derisizliği göz önüne alındığında bu biraz fazla erken olmuş olabilirdi.

Bütün bunlar onun dış görünüşüne biraz olsun hoşluk katmamıştı. Hatta pek çok açıdan kötüleştirmişti. Frank daha önce neredeyse tanınmaz haldeydi; oysa şimdi her yerinde insanlık belirtileri vardı ve bunlar yaralarının feciliğini iyice ortaya çıkarıyordu.

Daha kötüsü de gelecekti. Frank konuştu ve konuştuğunda sesi tartışmaya mahal vermez şekilde ona aitti. Kesik kesik konuşmuyordu artık.

"Acı duyuyorum," dedi.

Julia'nın her tepkisini kaşsız, yarım kapaklı gözleriyle izliyordu. Julia mide bulantısını gizlemeye çalışsa da bunu yeterince başaramadığını biliyordu.

Frank ona "Sinirlerim tekrar faaliyete geçti ve acıyorlar," dedi.

Julia, "Bu konuda ne yapabilirim?" diye sordu.

"Belki... Belki biraz sargı bezi."

"Sargı bezi mi?

"Kendimi bandajlayarak bir arada tutmama yardım et."

"İstediğin buysa eğer."

"Ama bundan fazlasına ihtiyacım var Julia. Bir başka cesede ihtiyacım var."

"Bir tane daha mı?" dedi Julia. Bu işin sonu gelmeyecek miydi?

Frank ona yaklaşarak "Kaybedecek ne var ki?" diye karşılık verdi. Onun aniden yaklaşması Julia'yı epey huzursuzlandırdı. Julia'nın korktuğunu yüzünden anlayan Frank yaklaşmayı kesti.

"Yakında tamamlanacağım..." diye vaatte bulundu. "O zaman da..."

Julia gözlerini ondan kaçırarak "Temizlensem iyi olacak," dedi.

"O zaman da, tatlı Julia..."

"Rory birazdan gelir."

"Rory!" Frank bu ismi öfkeyle söylemişti. "Sevgili kardeşim! Öyle salak biriyle nasıl evlenebildin?"

Julia, Frank'e karşı öfkeye kapıldı birden. "Onu sevmiştim," dedi. Bir an durup düşündükten sonra lafını düzeltti: "Onu sevdiğimi sanmıştım."

Frank'in kahkahası, korkunç çıplaklığını iyice belirginleştirdi yalnızca. "Buna nasıl inanabildin?" dedi. "Uyuşuğun tekidir o. Hep öyleydi. Hep öyle olacak. Asla macera hissi duymadı."

"Senin aksine."

"Benim aksime."

Julia yere baktı; aralarında ölü bir adamın eli yatıyordu. Julia bir an kendinden öyle tiksindi ki boğulacak gibi oldu. Son birkaç günde yaptığı ve yapmayı hayal ettiği her şey gözünün önüne geldi: Ölümle sonlanan baştan çıkarmalar... Hepsi de baştan çıkarmayla sonlanacağını öylesine umduğu bu ölüm içindi. Julia, Frank kadar lanetlenmiş olduğunu düşündü; Frank'in başının

içinde yuvalanmış hiçbir ihtiras, şimdi kendisinin başının içinde kanat çırparak cıvıldayan ihtirastan daha iğrenç olamazdı.

Eh... Olan olmuştu artık.

Frank ona, "İyileştir beni," diye fısıldadı. Sesinde sertlikten eser kalmamıştı. Âşık gibi konuşuyordu. "İyileştir beni... Lütfen."

"İyileştireceğim," dedi Julia. "Söz veriyorum yapacağım."

"Sonra da birlikte olacağız."

Julia kaşlarını çattı.

"Rory ne olacak?"

"Sonuçta biz kardeşiz," dedi Frank. "Bunun uygunluğunu, mucizesini anlamasını sağlayacağım. Sen ona ait değilsin Julia. Artık değilsin."

"Evet," dedi Julia. Bu doğruydu.

"Biz birbirimize aitiz. İstediğin bu, değil mi?"

"İstediğim bu."

Frank ona "Biliyor musun, sana sahip olsaydım umutsuzluğa kapılmazdım bence," dedi. "Bedenimi ve ruhumu öyle ucuza vermezdim."

"Ucuza mı?"

"Haz uğruna. Sırf bedensel hazlar uğruna. Sende..." Frank tekrar Julia'ya yaklaştı. Bu kez sözleri Julia'yı etkilemişti; Julia geri çekilmedi. "Sende, yaşamak için bir sebep bulabilirdim."

"Buradayım," dedi Julia. Hiç düşünmeden elini uzatıp Frank'e dokundu. Frank'in vücudu sıcak ve nemliydi. Nabzı her yerinde atıyor gibiydi. Yeni yeni gelişen bütün hassas sinirlerinde, kas kirişlerinde. Bu temas Julia'yı heyecanlandırdı. O âna dek, Frank'in gerçek olduğuna tam olarak inanmamıştı sanki. Şimdiyse Frank'in gerçekliği tartışılmazdı. Bu adamı Julia yaratmıştı; daha doğrusu yeniden yaratmıştı, onu cismanileştirmek için zekâsını ve hünerini kullanarak. Bu fazlasıyla savunmasız

bedene dokunurken hissettiği heyecan, sahip olmanın heyecanıydı.

Frank ona, "Bu en tehlikeli zaman," dedi. "Önceden kendimi gizleyebiliyordum. Pratikte yoktum. Ama artık durum değişti."

"Evet. Bunu düşündüm."

"Bu işi çabucak halletmeliyiz. Güçlü ve bütün olmalıyım, her ne pahasına olursa olsun. Hemfikir misin?"

"Elbette."

"Sonrasında, bekleyişimiz sona erecek Julia."

Bu düşünce, Frank'in nabzını hızlandırmış gibiydi.

Sonra Julia'nın önünde diz çöküyordu. Tamamlanmamış elleri onun kalçalarındaydı, sonra da ağzı.

Duyduğu tiksintinin kalıntılarını göz ardı eden Julia elini onun başına koydu; Frank'in saçını –bebek saçı gibi ipeksiydi– ve altındaki kabuksu kafatasını hissetti. Frank, Julia'ya son sarılışından beri, incelik denen şeyi hiç öğrenmemişti. Fakat Julia'nın yaşadığı umutsuzluk, ona taşı sıkıp kanını çıkarmanın ince sanatını öğretmişti; zamanla bu tiksinç yaratıktan sevgi görecek ya da sebebin ne olduğunu bilecekti.

Sekiz

1

O gece gök gürlüyordu. Yağmursuz fırtına, havada çelik kokusu olmasına yol açıyordu.

Kirsty asla iyi uyuyabilen biri olmamıştı. Çocukken bile, annesinin koca ulusları pasifleştirecek kadar ninni bilmesine karşın, asla kolayca uykuya dalamamıştı. Mesele kötü rüyalar görmesi değildi; en azından, gördüklerini sabahleyin hatırlamıyordu. Mesele uykunun kendisinin –gözleri kapayıp bilincin kontrolünden vazgeçme eyleminin– Kirsty'nin mizacına aykırı olmasıydı.

Bu gece, gökgörültüsü ortalığı inletirken ve şimşekler öylesine parlakken, Kirsty mutluydu. Dağınık yatağına yatmak yerine çay içip pencereden dışarıyı seyretmek için bahanesi vardı.

Böylece düşünmek için, Lodovico Sokağı'ndaki evden ayrılışından beri aklını kurcalayan sorunu ele almak için zaman bulmuş da oluyordu. Ama hâlâ bir çözüm bulmaya yaklaşabilmiş değildi.

Özellikle bir konuda duyduğu şüphe içini kemiriyordu. Ya gördüğü şey konusunda yanıldıysa? Ya o kanıtı yanlış yorumladıysa ve Julia'nın gayet makul bir açıklaması var idiyse? Bu durumda Kirsty, Rory'yi bir anda kaybederdi.

Fakat öte yandan, nasıl suskun kalabilirdi ki? O kadının Rory'nin arkasından güldüğünü ve onun inceliğini, saflığını suistimal ettiğini düşündükçe sinirleniyordu.

Diğer tek seçeneği, bekleyip gözetlemek, sağlam bir kanıt edinmeye çalışmaktı. O zaman, en kötü şüphelerinde haklı olduğu ortaya çıkarsa, gördüklerini Rory'ye anlatmaktan başka seçeneği olmazdı.

Evet. Çözüm buydu. Bekleyip gözetlemek, gözetleyip beklemek.

Gökyüzü uzun saatler boyunca gürleyerek, Kirsty'nin uyumasını neredeyse sabahın dördüne dek engelledi. Kirsty nihayet uyuduğunda da, gözetleyip bekleyen birinin uykusuydu bu. İç çekişlerle geçen, hafif bir uykuydu.

2

Fırtına, evi hayalet trene çevirmişti. Julia alt katta oturmuş, şimşek çakmaları ile artlarından gelen hiddetli gürlemeler arasındaki saniyeleri sayıyordu. Gökgürültüsünden asla hazzetmemişti. Oysa o bir katildi; yaşayan ölülerle takılan biriydi. Son zamanlarda keşfettiği, kendisiyle ilgili binlerce paradokstan yalnızca biriydi bu. Yukarı çıkıp oradaki harika çocukla vakit geçirerek rahatlamayı birden fazla kez düşündü fakat bunun akıllıca olmayacağını biliyordu. Rory ofis partisinden her an dönebilirdi. Julia onun sarhoş ve sırnaşık olacağını önceki deneyimlerinden biliyordu.

Fırtına azar azar yaklaşıyordu. Julia o gürültüyü bastırsın diye televizyonu açtı fakat bunun pek faydası olmadı.

Rory gece on birde eve geldi; ağzı kulaklarındaydı. İyi haberleri vardı. Partinin ortasında, müdürü onu bir kenara çekmiş ve

mükemmel iş çıkardığı için kutlamış, geleceğinin parlak olduğunu söylemişti. Julia onun söz konusu konuşmayı anlatmasını dinlerken, kendisinin bu meseleye duyduğu ilgisizliği Rory'nin sarhoşluğu sebebiyle fark etmeyeceğini umdu. Rory haberi verdikten sonra ceketini çıkarıp attı ve kanepeye, Julia'nın yanına oturdu.

"Zavallıcık," dedi. "Gökgürültüsünü sevmiyorsun."

"Ben iyiyim," dedi Julia.

"Emin misin?"

"Evet. İyiyim."

Rory eğilip burnunu Julia'nın kulağına sürttü.

Julia soğuk bir sesle, "Terlisin," dedi. Fakat Rory geri çekilmedi; bir kez başlamışken, copunu indirmek istemiyordu.

"Lütfen Rory..." dedi Julia. "Bunu istemiyorum."

"Neden? Ne yaptım ki?"

Julia televizyonla ilgilenir gibi yaparak "Hiç," dedi. "Sende sorun yok."

"Ya, öyle mi?" dedi Rory. "Sende sorun yok. Bende sorun yok. Kimsede sorun yok yahu."

Julia titreşen ekrana öylece bakıyordu. Akşam sonu haberleri yeni başlamıştı; her zamanki elem fincanı ağzına kadar doluydu. Durmadan ters laflar eden Rory, haber spikerinin sesini bastırıyordu. Julia buna pek aldırmıyordu. Dünyanın ona söyleyecek neyi vardı ki? Oysa kendisi, dünyanın duysa sarsılacağı haberlere sahipti. Lanetlilerin durumu hakkında; yitirilip yeniden bulunan aşk hakkında; çaresizlik ile şehvetin ortak yönü hakkında.

"Lütfen Julia..." diyordu Rory. "Konuş benimle sadece."

Bu yakarışlar, Julia'nın dikkatini talep ediyorlardı. Julia, Rory'nin fotoğraflardaki oğlan çocuğu gibi göründüğünü düşündü... Rory'nin vücudu kıllı ve tombuldu, giysileri de yetişkin

giysileriydi... Fakat yine de, şaşkın bakışları ve somurtkan dudaklarıyla bir oğlan çocuğuydu o. Julia, Frank'in sorusunu hatırladı: "Öyle salak biriyle nasıl evlenebildin?" Bunu düşününce, dudakları acı bir gülümsemeyle kırıştı. Rory ona baktı; şaşkınlığı artıyordu.

"Lanet olsun sana... O kadar komik olan ne?"

"Hiç."

Rory başını iki yana salladı; somurtkanlığı yerini donuk bir öfkeye bırakıyordu. Şimşek çaktı, hemen ardından da çan çalarcasına gök gürledi. O sesle birlikte üst kattan bir gürültü geldi. Julia, Rory'nin dikkatini başka tarafa çekmek için, tekrar televizyona odaklandı. Fakat boşuna bir çabaydı bu; Rory o sesi duymuştu.

"O neydi ya?"

"Gökgürültüsü."

Rory ayağa kalktı. "Hayır," dedi. "Başka bir şey." Kapıya gitmişti bile.

Julia'nın aklına bir düzine seçenek geliverdi; hiçbiri pratik değildi. Rory kapı koluyla sarhoşça cebelleşti.

Julia, "Belki de bir pencereyi açık unutmuşumdur," diyerek ayağa kalktı. "Gidip bakayım."

Rory, "Ben bakabilirim," diye karşılık verdi. "Tamamen beceriksiz değilim."

Julia, "Öylesin diyen olmadı–" diye söze başladı fakat Rory dinlemiyordu. Rory'nin hole çıkmasıyla birlikte şimşek çaktı ve gök gürledi: Yüksek ses ve aydınlık. Julia, Rory'nin peşinden giderken tekrar şimşek çakıverdi ve o aydınlığa, insanın iç organlarını sarsan bir çatırtı eşlik etti. Rory merdivenin yarısını çıkmıştı bile.

Julia onun peşinden "Bir şey değildi!" diye seslendi. Rory

karşılık vermeyip merdivenin tepesine çıktı. Julia onu takip etti.

İki gökgürültüsü arasındaki sessizlikte Rory'ye "Yapma..." dedi. Rory bu kez onu duydu. Veya dinlemeyi seçti. Julia merdivenin tepesine vardığında, Rory bekliyordu.

"Bir terslik mi var?" dedi Rory.

Julia duyduğu endişeyi omuz silkerek gizledi. Usulca "Aptalca davranıyorsun," diye karşılık verdi.

"Öyle mi?"

"Gökgürültüsüydü sadece."

Rory'nin aşağıdaki holden aydınlanan yüzü yumuşadı birden. Julia'ya "Neden bana bok gibi davranıyorsun?" diye sordu.

Julia ona "Yorgunsun sadece," dedi.

Rory çocuk gibi ısrar ederek "Ama neden?" dedi. "Sana ne yaptım ki?"

"Sorun yok," dedi Julia. "Cidden Rory. Her şey yolunda." Aynı hipnotize edici, banal laflar... Tekrar tekrar.

Yine gökgürültüsü. Ve o gümbürtünün altında, bir başka ses. Julia ihtiyatsız davranan Frank'e küfretti.

Rory dönüp, kararan sahanlığa baktı.

"Şunu duydun mu?" dedi.

"Hayır."

İçkinin etkisiyle dikkafalılaşmış olan Rory, Julia'dan uzaklaştı. Julia onun gölgelerin içine girmesini seyretti. Açık yatak odası kapısından gelen şimşek ışığı, Rory'yi bir anlığına aydınlattı; sonra tekrar karanlık çöktü. Rory yatak odasına doğru yürüyordu. Frank'e doğru.

Julia, "Bekle..." diyerek Rory'nin peşinden gitti.

Rory durmayıp, kapıyla arasındaki birkaç metrelik mesafeyi kat etti. Julia ona ulaştığında, Rory'nin eli kapı kolunu tutmaya başlamıştı.

Julia paniğin etkisiyle elini uzatıp Rory'nin yanağına dokundu. "Korkuyorum..." dedi.

Rory sarhoşça dönüp ona baktı.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu.

Julia elini onun dudaklarına götürüp, parmaklarındaki korku tadını Rory'nin almasına izin verdi.

"Fırtınadan," dedi.

Loşlukta Rory'nin gözlerinin yaşını biraz daha görebiliyordu. Rory zokayı yutuyor muydu, yoksa dışarı mı tükürüyordu?

Sonra: "Zavallı bebek," dedi Rory.

Zokayı yutmuştu; sevinen Julia elini aşağı uzatıp Rory'nin elinin üstüne koydu ve onu çekerek kapıdan uzaklaştırdı. Şimdi Frank nefes bile alsa her şey biterdi.

Rory tekrar "Zavallı bebek," diyerek Julia'ya sarıldı. Dengesi çok iyi değildi; Julia'nın kollarında kurşun gibi ağırdı.

Julia, "Hadi, gel," diyerek onu kapıdan uzaklaştırdı. Rory onunla birlikte, sendeleyerek birkaç adım attıktan sonra dengesini yitirdi. Julia onu bıraktı ve destek almak için elini duvara uzattı. Tekrar şimşek çakınca Julia, Rory'nin gözlerinin kendisini bulduklarını ve parıldadıklarını gördü.

"Seni seviyorum," diyen Rory, holde Julia'nın durduğu yere doğru yürüdü. Julia'ya öyle sertçe yaslandı ki kadının direnmesi olanaksızdı. Rory başını Julia'nın boynunun yan tarafına eğerek, onun tenine tatlı sözler mırıldanmaya başladı. Şimdi Julia'yı öpüyordu. Julia onu iterek uzaklaştırmak istiyordu. Dahası, onu terli elinden tutmak ve demin az kalsın göreceği, ölüme meydan okuyan canavarı göstermek istiyordu.

Fakat Frank o karşılaşmaya henüz hazır değildi. Julia'nın tek yapabileceği, Rory'nin okşayışlarına katlanmak ve onun yorgunluğuna bir an önce yenik düşmesini ummaktı.

"Neden aşağı inmiyoruz?" diye öneride bulundu.

Rory yerinden kımıldamadan, onun boynuna bir şeyler mırıldandı. Sol eli Julia'nın memesinin üstündeydi, diğer kolunu da onun beline sımsıkı dolamıştı. Julia bluzunun altına Rory'nin parmaklarının girmesine göz yumdu. Bu aşamada direnmesi, Rory'nin tekrar sinirlenmesine yol açardı ancak.

Rory dudaklarını kaldırıp Julia'nın kulağına götürerek "Sana ihtiyacım var," dedi. Bir zamanlar, yarım ömür öncesinde, böyle bir söz karşısında Julia'nın kalbi küt küt atardı. Şimdiyse daha çok şey biliyordu. Kalbi akrobat değildi; karnının içinde kıvrılmış organları karıncalanmıyordu. Bedeninin düzenli işleyişi vardı yalnızca. Bedeni nefes alıyor, kanını dolaştırıyor, besinleri sindiriyor ve arınma işini hallediyordu. Julia anatomisini bu şekilde, romantizmle lekelemeden –kaslarla kemiklerin içinde barınan bir doğal zorunluluklar bütünü olarak– düşündüğünde, Rory'nin onun bluzunu çıkarmasına ve yüzünü onun memelerine gömmesine izin vermeyi daha kolay buldu. Julia'nın sinir uçları, Rory'nin diline vazifeşinasça tepki verdiler ama bu da bir başka anatomi dersiydi yalnızca. Julia kafatasının kubbesinin içinde geriye çekilmişti ve etkilenmiyordu.

Rory şimdi kendi düğmelerini çözmekteydi; Julia uyluğuna Rory'nin sürttüğü, koyu kırmızıyla mor karışımı, iri organını gördü. Sonra Rory onun bacaklarını araladı ve külotunu ancak içine girebileceği kadar indirdi. Rory girerken Julia itiraz etmedi; gıkını bile çıkarmadı.

Rory neredeyse ânında kendi gürültüsüne başladı; çok da inandırıcı olmayan aşk ve şehvet iddiaları iflah olmaz şekilde birbirine karışıyordu. Julia onu dinlerken, saçına yüzünü gömmüş olan Rory'nin oyununu oynamasına izin verdi.

Gözlerini kapayıp daha iyi zamanları hayalinde canlandır-

maya çalıştı fakat şimşek yüzünden, hayal kurmaya odaklanamadı. Işığı ses takip ederken, Julia gözlerini tekrar açınca rutubetli odanın kapısının beş on santim açılmış olduğunu gördü. Kapı ile çerçevenin arasındaki dar boşluktan bakan, ışıldayan bir siluetin onları seyrettiğini hayal meyal seçebildi.

Frank'in gözlerini göremiyordu fakat kıskançlık ve hiddet sebebiyle bakışlarının keskinleştiğini, delici olmanın da ötesine geçtiklerini hissetti. Rory giderek daha yüksek sesle inlerken, Julia bakışlarını kaçırmadan o gölgeye baktı. En sonunda bir an başka bir âna dönüştü ve şimdi Julia yatakta yatıyordu, altında gelinliği eziliyordu ve siyahlı kızıllı bir canavar, aşkını tattırmak için Julia'nın bacaklarının arasından yukarıya sürünüyordu.

Rory uykuya dalarken, son sözü "Zavallı bebek," oldu. Yatakta giysilerini çıkarmamış halde yatıyordu; Julia onu soymaya çalışmadı. Rory'nin horultuları düzenli bir hal alınca, Julia onu horlamasıyla baş başa bırakıp diğer odaya döndü.

Frank pencerenin yanında durmuş, fırtınanın güneydoğuya gitmesini seyrediyordu. Panjuru söküp atmıştı. Lambanın ışığı, duvarları adeta yıkıyordu.

"Seni duydu," dedi Julia.

Frank basitçe, "Fırtınayı görmem gerekiyordu," diye karşılık verdi. "Buna ihtiyacım vardı."

"Lanet olsun... Seni az kalsın öğrenecekti."

Frank başını iki yana salladı. Pencereden dışarı bakmayı sürdürerek "Az kalsın diye bir şey yok," dedi. Sonra, duraksamasının ardından: "Orada, dışarıda olmak istiyorum. Hepsine tekrar sahip olmak istiyorum."

"Biliyorum."

Frank ona "Hayır, bilmiyorsun," dedi. "Duyduğum açlığın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Yarın öyleyse," dedi Julia. "Yarın bir başkasını getiririm."

"Evet. Öyle yap. Başka şeyler de istiyorum. Mesela radyo. Dışarıda neler olup bittiğini bilmek istiyorum. Yiyecek de: Normal yiyecekler. Taze ekmek..."

"Neye ihtiyacın varsa."

"...Bir de zencefil. Hani şu konserve olanlardan... Bilir misin? Şerbetli."

"Biliyorum."

Frank dönüp Julia'ya göz attı fakat onu görmüyordu. Bu gece dünyada tekrar tanıyacağı çok fazla şey vardı.

"Sonbahar olduğunu fark etmemiştim," diyerek, fırtınayı seyretmeye geri döndü.

Dokuz

Ertesi gün Lodovico Sokağı'nın köşesinden saptığında Kirsty'nin ilk fark ettiği şey, üst ön pencerenin panjurunun yerinde yeller estiğiydi. Panjurun yerine, pencere camına gazete sayfaları bantlanmıştı.

Kirsty bir çobanpüskülü çitinin ardına gizlenip, uygun bir gözetleme noktası buldu; buradan evi fark edilmeden gözetlemeyi umuyordu. Beklemeye koyuldu.

Bekleyişi çabuk ödüllendirilmedi. Julia'nın evden çıkmasını ancak iki saat, döndüğünü bundan bir saat on beş dakika sonra gördü; artık ayakları soğuktan uyuşmuştu.

Julia tek başına dönmemişti. Yanındaki adam, Kirsty'nin tanıdığı biri olmamasının yanı sıra, Julia'nın sosyal çevresinden gibi de görünmüyordu. Uzaktan bakınca orta yaşlı, tıknaz ve kelleşmeye yüz tutmuş gibi görünüyordu. Julia'nın peşinden eve girerken kaygıyla, gözetlenmekten korkarcasına arkasına göz attı.

Kirsty saklandığı yerde on beş dakika daha bekledi; şimdi ne yapacağına emin değildi. Adam çıkana kadar bekleyip, sonra da karşısına mı dikilmeliydi? Yoksa o eve gidip, Julia'yı kendisini içeri almaya ikna etmeye mi çalışmalıydı? İki seçenek de çok cazip değildi. Kirsty karar vermemeye karar verdi. Eve yaklaşacak ve o an içinden nasıl geliyorsa öyle davranacaktı.

İçinden pek bir şey yapmak gelmediği ortaya çıktı. Bahçe yo-

lundan eve doğru yürürken, ayakları geri geri gidiyordu. Aslında evden bir haykırış geldiğini duyduğunda tam dönüp gitmek üzereydi.

Adamın adı Sykes idi, Stanley Sykes. Bardan eve giderlerken Julia'ya tek söylediği de değildi bu. Julia onun karısının ismini (Maudie) ve mesleğini (podolog asistanıydı) biliyordu; adamın övgüler yağdırsın diye ona gösterdiği, çocuklarının (Rebecca ile Ethan) fotoğraflarına bakmıştı. Adam kendisini baştan çıkarmayı sürdürsün diye Julia'ya meydan okur gibiydi. Julia gülümsemiş ve onun şanslı bir adam olduğunu söylemişti yalnızca.

Fakat eve girdiklerinde terslikler başlamıştı. Sykes denen arkadaş, merdivenin yarısını çıkmışken birden bu yaptıklarının yanlış olduğunu, Tanrı'nın onları gördüğünü ve kalplerinde yatanları bildiğini, onları kusurlu bulduğunu söylemişti. Julia onu sakinleştirmek için elinden geleni yapmıştı fakat adam Tanrı'nın yolundan döndürülmemekte diretmişti. Öfkelenmiş ve Julia'yı dövmeye başlamıştı. Sahanlıktan ona seslenilmese, erdemliliğinin gazabıyla daha kötüsünü de yapabilirdi. Adam o sesi duyunca, Julia'ya vurmayı anında kesmişti ve beti benzi öyle atmıştı ki, seslenenin Tanrı olduğuna inanmıştı sanki. Sonra merdivenin tepesinde, tüm ihtişamıyla Frank belirmişti. Sykes çığlık atmış ve kaçmaya çalışmıştı. Fakat Julia hızlı davranmıştı. Adamı tutmuştu, Frank'in aradaki birkaç basamağı inip de adamı asla gidemez hale getirmesine yetecek kadar uzun süreliğine.

Julia, Frank'in son zamanlarda ne kadar güçlendiğini ancak onun avını tutmasıyla birlikte kemik gıcırtıları ve çatırtıları duyunca fark etmişti: Frank'in normal bir insandan güçlü olduğu kesindi. Frank dokununca Sykes tekrar haykırmıştı. Frank onu susturmak için, çenesini bir çekişte koparmıştı.

Kirsty'nin duyduğu ikinci haykırış birden kesilivermişti fakat

o sesteki panik, Kirsty'nin kapıya gitmesi ve kapıyı çalmanın eşiğine gelmesi için yeterli oldu.

Ancak o zaman durup düşündü ve bunu yapmamaya karar verdi. Usulca evin yan tarafına gitti; bunun akıllıca olup olmadığını attığı her adımda sorguluyordu fakat doğrudan saldırının ona bir şey kazandırmayacağına da bir o kadar emindi. Arka bahçe kapısı sürgüsüzdü. Kirsty usulca kapıdan geçti; kulakları her sese, özellikle de kendi ayaklarının sesine karşı duyarlıydı. Evde çıt çıkmıyordu. İnilti bile gelmiyordu.

Hızla kaçmasının gerekebileceği düşüncesiyle bahçe kapısını açık bırakan Kirsty telaşla arka kapıya gitti. Kapı kilitli değildi. Kirsty duyduğu şüphenin adımlarını yavaşlatmasına izin verdi bu kez. Belki de gidip Rory'yi aramalı ve onu eve getirmeliydi. Fakat o arada, evin içinde olan şey (her ne idiyse) sona ererdi ve Kirsty, Julia'nın suçüstü yakalanmazsa herhangi bir suçlamadan sıyrılabileceğini çok iyi biliyordu. Hayır, tek yol buydu. Kirsty içeri girdi.

Evde hâlâ çıt çıkmıyordu. Kirsty'nin az önce gördüğü kişilerin yerini saptamasını sağlayacak bir ayak sesi bile yoktu. Mutfak kapısına gitti ve mutfaktan geçip yemek odasına girdi. Midesi kasılıyordu; boğazı birden öyle kurumuştu ki yutkunmakta zorlanıyordu.

Yemek odasından salona, oradan da hole geçti. Hâlâ ses yoktu... Ne bir fısıltı ne de bir iç çekişi. Julia'yla yanındaki kişi ancak üst katta olabilirlerdi, bu da Kirsty'nin o haykırışların korkulu olduklarını düşünmekle yanılmış olduğunu ortaya koyuyordu. Belki de o seslerde haz vardı. Kirsty'nin sandığı gibi dehşet yüzünden değil, orgazm sırasında çıkarılmış seslerdi. Böyle bir hataya düşmek kolaydı.

Ön kapı Kirsty'nin sağında, yalnızca birkaç metre ötedeydi.

Kirsty hâlâ usulca çıkıp gidebilirdi ve kimsenin ruhu duymazdı; Kirsty'nin içindeki korkak, bunu yapmaya teşvik ediyordu onu. Fakat yoğun bir meraka, bu evin sırlarını bilme (görme) ve böylece onlara kafayı takmayı kesme arzusuna kapılmıştı. Merdiveni çıkarken, giderek artan merakı bir çeşit neşeye dönüştü.

Tepeye varınca sahanlıkta yürümeye başladı. Kuşların uçup gittiği, kendisi evin arka tarafından gizlice gelirken onların ön kapıdan çıkıp gittikleri düşüncesi aklına geldi şimdi.

Soldaki ilk kapı yatak odası kapısıydı: Julia ile sevgilisi seks yapıyorlarsa burada yapıyor olmalıydılar. Ama hayır. Kapı aralıktı; Kirsty içeriye göz attı. Yatak bozulmamıştı.

Sonra, tuhaf bir çığlık. Öyle yakından gelen, öyle yüksek bir çığlıktı ki Kirsty'nin kalbi durdu bir an.

Kirsty yatak odasından dışarı fırlayınca, sahanlığın ilerisindeki odalardan birinden bir siluetin sendeleyerek çıktığını gördü. Julia'yla birlikte gelmiş huzursuz adamı başta tanıyamadı... Sonra da ancak kıyafetinden tanıyabildi. Adamın geri kalanı değişmişti... Korkunç bir şekilde değişmişti. Kirsty'nin onu basamakta görmesinden sonraki dakikalarda, bedenini harap eden bir hastalığa tutulmuştu; eti kemiklerinin üstünde büzülmüştü.

Adam Kirsty'yi görünce, ona doğru atıldı; Kirsty küçük bir ihtimalle de olsa onu koruyabilirdi ve adam bunun peşindeydi. Kapıdan ancak bir adım uzaklaşmışken, arkasında bir siluet belirdi. O da hasta gibiydi; tepeden tırnağa sargılıydı, sargıları da kan ve irin lekeleriyle kaplıydı. Fakat hızlı hareketlerinde ve ardından yaptığı saldırının vahşiliğinde, hasta olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Tam tersine. O yaratık elini uzatıp, kaçan adamı ensesinden tuttu. O avını kollarının arasına geri çekerken, Kirsty çığlığı bastı.

Kurban parçalanmış yüzünün elverdiği ölçüde yakındı. Sonra,

saldıran yaratık onu kollarının arasında sıktı. Kurbanın vücudu titreyerek spazm geçirdi; dizlerinin bağı çözüldü. Gözlerinden, burnundan ve ağzından kan fışkırdı. Kirsty'nin alnına, sıcak dolu misali kan yağdı. Bu his, hareketsizliğinden sıyrılmasını sağladı. Bekleyip seyretmenin sırası değildi. Kirsty koşarak kaçtı.

Canavar onun peşine düşmedi. Kirsty engellenmeden merdivenin tepesine vardı. Fakat ayağı alt basamağa inerken, yaratık ona seslendi.

Sesi... Tanıdıktı.

"İşte oradasın," dedi.

Kirsty'yi tanırcasına, onun içini eriten bir ses tonuyla konuşmuştu. Kirsty durdu.

"Kirsty," dedi yaratık. "Bekle biraz."

Kirsty'nin aklı kaçmasını söylüyordu. Ancak duyguları bu bilgece tavsiyeye karşı çıkıyordu. Sargıların arasından gelen bu sesin kime ait olduğunu hatırlamak istiyordu. Hâlâ kaçabileceğini düşündü; yedi metre öndeydi. O figüre baktı. Yaratığın kollarındaki ceset iki büklüm olmuş, cenin pozisyonu almıştı; bacakları göğsüne yaslıydı. Canavar onu bıraktı.

"Onu öldürdün..." dedi Kirsty.

Yaratık başıyla onayladı. Görünüşe bakılırsa, ne kurbana ne de tanığa özür dilemek niyetindeydi.

"Yasını sonra tutarız," diyerek, Kirsty'ye doğru bir adım attı.

Kirsty sertçe "Julia nerede?" diye sordu.

"Merak etme. Her şey yolunda..." dedi ses. Kirsty'nin onun kim olduğunu hatırlamasına ramak kalmıştı.

Kirsty buna kafa yorarken yaratık bir adım daha attı; bir eli duvardaydı, dengesini hâlâ koruyamazmış gibi.

Yaratık, "Seni gördüm," diye devam etti. "Sen de beni gördün sanırım. Pencerede..."

Kirsty'nin şaşkınlığı arttı. Bu yaratık onca zamandır bu evde miydi? Eğer öyleyse, Rory mutlaka...

Sonra Kirsty o sesi tanıdı.

"Evet. Hatırlıyorsun. Hatırladığını görebiliyorum..."

Bu Rory'nin sesiydi ya da onunkine çok benzeyen bir sesti. Daha gırtlaksı, daha özgüvenli bir sesti fakat aradaki benzerlik, Kirsty'nin olduğu yerde kalakalmasına yetti... Ayaklarını sürüyerek yürüyen canavar onu tutabileceği kadar yaklaşırken.

Şaşkınlığından nihayet sıyrılan Kirsty kaçmak için döndü fakat artık çok geçti. Arkasındaki yaratığın bir adım attığını duydu, sonra da boynunda onun parmaklarını hissetti. Çığlık atacak oldu fakat daha sesi yeni çıkarken, yaratık buruşuk avucunu onun yüzüne bastırarak hem haykırışını hem de haykırmasını mümkün kılan nefesini kesti.

Yaratık onu tuttuğu gibi geldiği tarafa geri götürdü. Kirsty onun kollarında boşuna çırpınıyordu; parmaklarının onun vücudunda açtığı ufak tefek yaralar –sargılarını yırtarak alttaki derisiz ete tırnaklarını geçirmesi– yaratığı hiç etkilemez gibiydi. Korkunç bir an boyunca, Kirsty'nin topukları yerdeki cesede sürtündü. Sonra sağ olan ile ölü olanın içinden çıktıkları odaya sürüklendi. Odada ekşimiş süt ve taze et kokuları vardı. Kirsty yere savrulduğunda, altındaki döşeme tahtaları ıslak ve ılıktı.

Midesi kalktı. Kusma dürtüsüne direnmeyip, midesinde ne varsa öğürerek boşalttı. Şimdi yaşadığı rahatsızlığın ve korkunç şeyler yaşayacağını tahmin etmesinin yol açtığı akıl karışıklığı yüzünden, daha sonra olanlardan emin olamadı. Kapı sertçe kapanırken, sahanlıkta başka birini mi (Julia'yı mı?) görmüştü yoksa gördüğü şey gölge miydi? Her halükârda, yalvarmak için çok geçti artık. Kirsty o kâbusla baş başaydı.

Dudaklarındaki safrayı silerek ayağa kalktı. Gazeteyle örtülü

pencereden yer yer sızan gün ışığı, dalların arasından geçen güneş ışığı misali, odayı benek benek aydınlatıyordu. Ve bu pastoral manzarada, o yaratık Kirsty'yi koklayarak yaklaşıyordu.

"Babacığına gel," dedi yaratık.

Kirsty yirmi altı yıllık hayatında, reddetmesi bundan daha kolay bir teklif duymamıştı.

"Dokunma bana," dedi yaratığa.

Yaratık bu edeplilik gösterisini eğlenceli bulmuşçasına, başını yana eğdi. Sonra Kirsty'nin üstüne yürüdü; her tarafı irin içindeydi, gülüyordu ve –Tanrı, Kirsty'nin yardımcısı olsun– şehvete kapılmıştı.

Çaresizce birkaç adım gerileyen Kirsty köşeye sıkıştı; gidecek yeri yoktu artık.

Yaratık, "Beni hatırlamıyor musun?" diye sordu.

Kirsty başını iki yana salladı.

Yaratık, "Frank," diye karşılık verdi. "Benim, Frank..."

Kirsty, Frank'i sadece bir kez, Alexandra Yolu'nda görmüştü. Frank bir ikindi vakti, düğünden hemen önce gelmişti; Kirsty daha fazlasını hatırlayamıyordu. Görür görmez Frank'ten nefret ettiğini hatırlıyordu bir tek.

Yaratık ona uzanırken, Kirsty "Beni rahat bırak," dedi. Yaratığın lekeli parmakları, Kirsty'nin memesine iğrenç bir ustalıkla dokundu.

Kirsty, "Yapma, yoksa..." diye haykırdı.

Rory'nin sesi "Yoksa ne?" dedi. "Ne yaparsın?"

Yanıt "hiçbir şey" idi elbette. Kirsty şimdiye kadar ancak kovalandığı ve saldırıya uğradığı rüyalarında olduğu kadar âcizdi ki psişesi o rüyaları ebedi bir gecede, bir getto sokağında sahnelerdi hep. İçinde mutlu olduğu bir evin, önünden on kez geçtiği bir odasının arena olacağı ve dışarıda her zamanki gibi gri bir

günün süreceği, Kirsty'nin –en akılsızca fantezilerinde bile– hiç aklına gelmemişti .

Vücudunu yoklayan eli âcizce, tiksintiyle itti.

"Zalim olma," diyen o şeyin parmakları, Kirsty'nin tenini tekrar buldu; kovulmaya çalışılan ekim eşekarıları gibi inatçıydılar. "Korkacak ne var ki?"

Sahanlıktaki korkunç şeyi düşünen Kirsty, "Dışarıda..." diye söze başladı.

Frank, "İnsanın beslenmesi gerekir," diye karşılık verdi. "Öyle yapmamı bağışlarsın herhalde?"

Kirsty onun dokunuşunu hissedebiliyor olmasına şaşırdı. Neden sinirleri, duyduğu tiksintiyi paylaşmıyor ve Frank'in okşayışı altında can vermiyorlardı?

Kirsty kendi kendine, yüksek sesle "Bu gerçek değil," dedi fakat canavar gülmekle yetindi.

"Ben de kendime öyle derdim," dedi. "Gece gündüz. Çektiğim acıları hayalmiş gibi düşünüp kurtulmaya çalışırdım. Ama kurtulamazsın. İnan bana. Kurtulamazsın. Onlara katlanmak gerekir."

Kirsty onun doğruyu söylediğini biliyordu; böyle sevimsiz gerçekleri ancak canavarların söylemesine izin vardı. Frank'in iltifat etmeye, güzel sözlerle kandırmaya ihtiyacı yoktu; savunacağı bir felsefe, vereceği bir vaaz yoktu. Berbat çıplaklığı bir çeşit karmaşık derinlik içeriyordu. İnancın yalanlarının ötesine geçirip, daha saf diyarlara götürüyordu.

Kirsty dayanamayacağını biliyordu. Yakarışları sona erdiğinde ve Frank onu kim bilir nasıl iğrenç bir şekilde elde ettiğinde, Kirsty öyle bir çığlık atacaktı ki paramparça olacaktı.

Burada akıl sağlığı söz konusuydu; direnmekten başka şansı yoktu... Hem de bir önce direnmeliydi.

Frank'in daha fazla yaslanmasına fırsat kalmadan, Kirsty ellerini onun yüzüne kaldırdı ve parmaklarını Frank'in gözleriyle dudaklarına bastırdı. Sargının altındaki etler jöle gibiydi; parça parça kopuyorlardı ve bu esnada nemli bir ısı yayılıyordu.

Canavar haykırdı ve Kirsty'yi tutan elleri gevşedi. Bu anlık fırsatı değerlendirerek Frank'in altından kaçan Kirsty duvara öyle sert çarptı ki fena halde nefesi kesildi.

Frank tekrar gürledi. Onun rahatsızlığından keyif almakla vakit harcamayan Kirsty duvardan ayrılmadan –bacaklarının kendisini desteksiz taşıyabileceklerine güvenmiyordu– kapıya doğru gitti. Yürürken ayaklarının çarptığı, açılmış bir zencefil konservesi kutusu odanın diğer tarafına yuvarlanırken etrafa şerbet ve meyve saçıldı.

Frank, Kirsty'ye doğru döndü; Kirsty'nin parçaladığı sargılar, Frank'in yüzünden kızıl halkalar şeklinde sarkıyordu. Birkaç kısımda Frank'in kemikleri görünüyordu. Şimdi bile, ellerini yaralarında gezdiriyor ve aldığı hasarın boyutunu anlamaya çalışırken dehşetle gürlüyordu. Kirsty onu körleştirmiş miydi? Emin değildi. Öyleyse bile Frank'in bu küçük odada onu bulması an meselesiydi, bulduğunda da hiddeti sınır tanımayacaktı. Frank'in kendini toplamasından önce Kirsty'nin kapıya ulaşması gerekiyordu.

Bu küçük bir umuttu! Kirsty'nin adım atmasına fırsat kalmadan, Frank ellerini yüzünden indirip odaya bakındı. Kirsty'yi gördüğü su götürmezdi. Bir an sonra, tekrar vahşice onun üstüne saldırdı.

Kirsty'nin ayaklarının dibinde ev eşyaları saçılıydı. Bunların en ağırı, sade bir kutuydu. Kirsty eğilip onu kaldırdı. O doğrulurken, Frank üstüne saldırdı. Kirsty asice haykırarak kutuyu Frank'in başına doğru savurdu. Kutu sertçe çarptı; kemikler kı-

rıldı. Canavar sendeleyerek gerilerken Kirsty kapıya doğru atıldı fakat oraya ulaşmasına fırsat kalmadan, o gölge tekrar üstüne atıldı ve Kirsty odada geriye doğru savruldu. Öfkeden gözü dönmüş canavar, Kirsty'nin peşinden gitti.

Bu sefer tek niyeti cinayetti. Kirsty'yi öldürmek için saldırıyordu; öldürememesinin sebebiyse Kirsty'nin hızlı hareket etmesinden çok, Frank'in duyduğu hiddet yüzünden isabetli vuramamasıydı. Yine de her üç seferden birinde ona vurabiliyordu. Kirsty'nin yüzünde ve üst göğsünde yaralar açıldı; bayılmamak için elinden geleni yapıyordu.

Frank'in saldırısı altında yere çökerken, bulmuş olduğu silahı hatırladı. Kutu hâlâ elindeydi. Kirsty tekrar vurmak için kutuyu kaldırdı fakat Frank kutuyu görünce, saldırmayı kesiverdi.

O arada, Kirsty soluk soluğa öylece dururken, ölmenin kaçmaya çalışmaktan daha kolay olup olmayacağını düşünme fırsatı buldu. Sonra Frank kolunu ona doğru kaldırıp elini açtı ve "Onu bana ver," dedi.

Görünüşe bakılırsa yadigârını istiyordu. Fakat Kirsty'nin yegâne silahından vazgeçmeye niyeti yoktu.

"Hayır," dedi.

Frank talebini yineledi; bu kez sesinde bariz bir kaygı vardı. O kutuya, zorla almaya çalışma riskine girmeyecek kadar çok değer verir gibiydi.

Kirsty'ye, "Son kez söylüyorum," dedi. "Sonra seni öldüreceğim. O kutuyu bana ver."

Kirsty durum değerlendirmesi yaptı. Kaybedecek neyi kalmıştı ki?

"Lütfen de," dedi.

Frank usulca, genzinden hırıldayarak onu şaşkınca süzdü. Sonra kurnaz bir çocuk gibi, kibarca "Lütfen," dedi.

Bu söz, Kirsty'yi harekete geçirdi. Titreyen kolunun var gücüyle, kutuyu pencereye doğru fırlattı. Frank'in başının yanından uçarak geçen kutu, pencere camını parçalayarak gözden kayboldu.

"Hayır!" diye haykıran Frank bir anda pencerenin önünde bitiverdi. "Hayır! Hayır! Hayır!"

Kirsty kapıya doğru koştu; attığı her adımda dizlerinin bağı çözülecek gibi oluyordu. Sonra sahanlığa çıktı. Merdiveni inerken az kalsın düşecekti fakat tırabzana yaşlılar gibi sımsıkı tutunarak, düşmeden hole ulaştı.

Yukarıdan hâlâ sesler geliyordu. Frank tekrar Kirsty'ye sesleniyordu. Fakat Kirsty bu kez yakalanmayacaktı. Koşarak holü geçip ön kapıyı açtı.

Eve girmesinden beri hava aydınlanmıştı... Akşamın çökmesinden önce, gün ışığı asice patlama yapmıştı. Işık yüzünden gözlerini kısan Kirsty bahçe yolundan gitmeye başladı. Ayaklarının arasında çimenler vardı, cam kırıklarının arasında da Kirsty'nin silahı. Eğilip direnişinin o hatırasını aldı ve koştu. Sokağa vardığında konuşmaya başladı... Gördüklerini ve hissettiklerini bölük pörçük, anlaşılmaz sözlerle ifade ediyordu. Fakat Lodovico Sokağı'nda in cin top oynadığından, Kirsty koşmayı sürdürdü... Ta ki o sargılı canavardan epey uzaklaşana dek.

Sonunda, bilmediği bir sokakta dolanırken, birisi yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Kirsty bu küçük iyilik karşısında yenilgiye uğradı; sorulan soruya anlaşılır bir yanıt verecek gücü kendinde bulamadı ve bitkin zihni, ışığa daha fazla tutunamadı.

On

1

Bilinci yerine geldiğinde tipi vardı, en azından Kirsty'nin ilk izlenimi buydu. Yukarısında kusursuz bir beyazlık, kar üstünde kar. Karla sarmalanmış halde, başının altında karla yatıyordu. Boşluk mide bulandırıcıydı. Kirsty'nin genziyle gözlerine doluyordu sanki.

Ellerini yüzünün önüne kaldırdı; bilmediği bir sabun markasının keskin kokusunu yayıyorlardı. Şimdi odaklanmaya başladı: duvarlar, tertemiz yatak örtüleri, yatağın yanındaki ilaçlar. Hastane.

Kirsty yardım çağırdı. Saatler veya dakikalar sonra (hangisi olduğuna emin değildi) yardım, bir hemşirenin suretinde geldi; kadın tekdüze bir sesle, "Uyanıksın," dedi, ardından da amirlerini çağırmaya gitti.

Geldiklerinde Kirsty onlara hiçbir şey anlatmadı. Hemşirenin gözden kaybolması ile yanında doktorlarla geri gelmesi arasında geçen sürede, Kirsty olanları anlatmaya hazır olmadığına kanaat getirmişti. Gördüklerinin gerçek olduğuna onları ikna etmesini sağlayacak sözcükleri yarın bulabilirdi (belki). Peki ya bugün? Kirsty açıklamaya çalışsa, alnını okşar ve saçmalamayı kesmesini söyler, ona tepeden bakar, halüsinasyon görmüş olduğuna

ikna etmeye çalışırlardı. Israr ederse ona sakinleştirici verirlerdi muhtemelen, bu da işleri kötüleştirirdi. Kirsty'nin ihtiyacı olan şey, düşünmek için zamandı.

Bütün bunları onlar gelmeden önce düşünmüş olduğundan, kendisine olanları sorduklarında yalanları hazırdı. Hiçbir şey hatırlamadığını söyledi onlara; kendi ismini hatırlamakta bile zorlandığını söyledi. Zamanla her şeyi hatırlayacağı konusunda onu temin ettiklerinde, herhalde öyle olacağı karşılığını verdi uysalca. Şimdi uyu, dediler, Kirsty de bunu seve seve yapacağını söyleyip esnedi. O zaman gittiler.

Biri tam giderken, "Ah, evet..." dedi. "Unutmuşum..."

Cebinden Frank'in kutusunu çıkardı.

"Sizi bulduklarında elinizde bu varmış," dedi. "Elinizden almakta epey zorlandık. Sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

Kirsty etmediğini söyledi.

"Polis baktı. Üstünde kan varmış, anlarsınız ya. Belki sizin kanınız. Belki de değil."

Yatağa yaklaştı.

"Bunu istiyor musunuz?" diye sordu. Sonra, "Temizlendi," diye ekledi.

Kirsty, "Evet," diye karşılık verdi. "Evet, lütfen."

Adam, "Hafızanızın yerine gelmesini sağlayabilir," diyerek, kutuyu komodine bıraktı.

2

Julia yüzüncü kez, sertçe, "Ne yapacağız?" diye sordu. Köşedeki adam bir şey demedi; harap haldeki yüzünden de bir şey okunmuyordu. Julia, "Hem ondan ne istiyordun ki?" diye sordu. "Her şeyi berbat ettin."

Canavar, "Berbat mı ettim?" dedi. "Berbat etmek nedir bilmiyorsun sen."

Julia öfkesine hâkim oldu. Frank'in düşünceli halinden huzursuz olmuştu.

Sesini yumuşatarak, "Gitmeliyiz Frank," dedi.

Frank ona hiddetli bir bakış attı.

"Arama yapmaya gelecekler," dedi Julia. "O kadın onlara her şeyi anlatacak."

"Olabilir..."

Julia sertçe, "Hiç umursamıyor musun?" diye sordu.

Sargılı, biçimsiz yaratık "Umursuyorum," dedi. "Elbette. Ama gidemeyiz tatlım." Tatlım. Sadece ıstırabı tanımış odaya yeni bir soluk, yeni bir his getiren bu sözcük ikisiyle de dalga geçiyordu. "Dünyanın karşısına bu halde çıkamam." Frank yüzüne işaret etti. Başını kaldırıp Julia'ya bakarak "Değil mi?" dedi. "Bana bak." Julia baktı. "Değil mi?"

Evet.

"Evet." Frank düşünceli gözlerle döşemeye bakmaya geri döndü. "Deriye ihtiyacım var Julia."

"Deriye mi?"

"O zaman belki... Belki birlikte dans etmeye gidebiliriz. İstediğin bu değil mi?"

Frank danstan da ölümden de eşit ölçüde umursamazca bahsediyordu, sanki ikisi de aynı derecede önemsizmiş gibi. Onun böyle konuştuğunu duymak Julia'yı sakinleştirdi.

Sonunda, "Nasıl?" diye sordu. *Nasıl deri çalınabilir?* diye soruyordu fakat bir yandan da *Aklımızı nasıl koruyacağız?* diye soruyordu.

Derisi yüzülmüş sima, "Bunun yolları var," dedi ve Julia'ya öpücük gönderdi.

3

O beyaz duvarlar olmasa Kirsty kutuyu asla eline almayabilirdi. Bakabileceği bir resim –ayçiçeklerinin bulunduğu bir vazonun veya piramitlerin resmi–, odanın monotonluğunu kıracak herhangi bir şey olsa Kirsty ona bakıp düşünmekle yetinebilirdi. Fakat o boşluk çok fazlaydı; Kirsty'nin akıl sağlığına tutunmasını sağlayacak hiçbir şey sunmuyordu. Bu yüzden Kirsty yatağın yanındaki komodine uzanıp kutuyu aldı.

Kutu hatırladığından daha ağırdı. Kirsty onu incelemek için yatakta doğrulup oturmak zorunda kaldı. Görecek çok şey yoktu. Kirsty'nin bulabildiği bir kapak yoktu. Anahtar deliği yoktu. Menteşe yoktu. Kirsty kutuyu elli kez evirip çevirse de, nasıl açılacağına dair bir ipucu bulamadı. Kutunun yekpare olmadığına emindi. Mantıken, onu açmanın bir yolunun olması gerekirdi. Ama nereden açılıyordu?

Kirsty kutuya tık tık vurdu ve onu sarstı, çekiştirdi, üstüne bastırdı; bunların hiçbiri sonuç vermedi. Ancak yatakta dönüp de kutuyu lambanın ışığına tutunca, onun nasıl yapıldığı konusunda ipuçları buldu. Kutunun kenarlarında çok küçük aralıklar vardı; bu kısımlarda, bulmacanın parçaları yan yanaydı. Bu aralıklar normalde görünmezlerdi fakat içlerindeki kan lekeleri, o parçaların birbiriyle olan karmaşık ilişkisini ortaya koyuyordu.

Kirsty kutunun yan taraflarını yoklamaya başladı ve tekrar bastırarak, çekiştirerek varsayımını sınadı. O aralıklar sayesinde, oyuncağın genel yapısını anlayabiliyordu; onlar olmasa, altı yüzeyi sonsuza dek boşuna araştırabilirdi. Oysa bulduğu ipuçları, seçenekleri hatırı sayılır ölçüde azalttı; kutunun açılma şekilleri sınırlıydı.

Bir süre sonra Kirsty sabrının ödülünü aldı. Bir tıkırtıyla birlikte, kutunun bölmelerinden biri verniklenmiş komşularının arasından dışarı kayıverdi. İçeride güzellik vardı. Cilalı yüzeyler en güzel sedef gibi ışıldıyor, sanki o parıltıların arasında renkli gölgeler hareket ediyordu.

Müzik de vardı; kutudaki, Kirsty'nin henüz göremediği bir mekanizma basit bir şarkıyı çalıyordu. Kirsty büyülenmiş bir halde kutuyu kurcalamayı sürdürdü. Bir bölme dışarı çıkmış olsa da diğerleri kolayca dışarı gelmiyordu. Her biri parmaklar ve zihin için ayrı bir meydan okuma teşkil ediyor, zaferler şarkıya yeni bir ezginin eklenmesiyle ödüllendiriliyordu.

Kirsty dördüncü kısmı karmaşık kombinasyonlarla, ileri geri döndürürken çan sesini duydu. Uğraşmayı kesti ve başını kaldırıp baktı.

Bir terslik vardı. Ya Kirsty'nin yorgun gözleri ona oyun oynuyorlardı ya da tipi beyazı duvarlar biraz belirsizleşmişti. Kirsty kutuyu bırakıp usulca yataktan kalktı ve pencereye gitti. Çan hâlâ, vakurca çalıyordu. Kirsty perdeyi birkaç santim açtı. Vakit geceydi ve hava rüzgârlıydı. Hastane çimenliğinde yapraklar göç halindeydi; lamba ışığına gece kelebekleri toplanmıştı. Bu pek muhtemel görünmese de, çan sesleri dışarıdan gelmiyordu. Kirsty'nin arkasından geliyorlardı. Kirsty perdeyi bırakıp odaya doğru döndü.

O bunu yaparken, yatağın yanındaki lambanın ampulü, esintide kalmış canlı bir alev misali eğildi. Kirsty'nin eli içgüdüsel olarak kutunun parçalarına uzandı: Onlar ile bu tuhaf olaylar bir şekilde bağlantılıydı. Kirsty'nin eli parçaları bulurken ışık söndü.

Fakat Kirsty karanlıkta kalmadı; yalnız da değildi. Yatağın ayak ucunda hafif bir fosfor ışığı ve onun kıvrımlarının arasın-

da bir figür vardı. O varlığın vücudunun hali, Kirsty'nin hayal gücünün ötesindeydi... O kancalar, yaralar. Ancak figür konuştuğunda, sesi acı çeken bir yaratığın sesi değildi.

Kutuyu göstererek, "Ona Lemarchand'ın Konfigürasyonu denir," dedi. Kirsty aşağı baktı; parçalar artık elinde değildi... Avucunun birkaç santim yukarısında, havada duruyorlardı. Kutu görünürde yardım almadan, mucizevi bir şekilde kendini birleştiriyordu; kutunun tamamı dönüp dururken, parçalar geriye kayıp bir araya geliyorlardı. Bu esnada Kirsty kutunun yüzeyleri cilalı içinde yeni şeyler görüyordu... Ona haykıran hayalet yüzleri –ya elem ya da kalitesiz cam yüzünden çarpılmışlardı– görüyordu sanki. Sonra, biri hariç bütün parçalar kapanınca, Kirsty'nin dikkati tekrar ziyaretçiye yöneldi.

"Bu kutu, gerçekliğin yüzeyini kırmanın bir aracıdır," dedi yaratık. "Biz Cenobite'ların haberdar olmamızı sağlayan bir çeşit çağırma–"

"Kimlerin?" dedi Kirsty.

"Sen bilmeden yaptın," dedi ziyaretçi. "Haklı mıyım?"

"Evet."

"Bu daha önce de olmuştu," diye karşılık geldi. "Ama yapacak bir şey yok. Yarık'ı kapatmanın yolu yok, ta ki biz kendimize ait olanı alana dek..."

"Ortada bir hata var," dedi Kirsty.

"Mücadele etmeye kalkma. Bu senin kontrolünün oldukça ötesinde. Bana eşlik etmek zorundasın."

Kirsty başını iki yana salladı. Zorba kâbusları bir ömür boyu yetecek kadar yaşamıştı.

"Seninle gitmeyeceğim," dedi. "Lanet olsun sana; gitmeyeceğim–"

O konuşurken kapı açıldı. Şimdi orada, Kirsty'nin tanımadığı

bir hemşire –muhtemelen gece vardiyasında çalışıyordu– durmaktaydı.

Kadın, "Seslendiniz mi?" diye sordu.

Kirsty önce Cenobite'a, sonra da tekrar hemşireye baktı. O ikisinin arasında en fazla bir metre vardı.

Yaratık, Kirsty'ye, "Beni görmüyor," dedi. "Duymuyor da. Ben sana aitim Kirsty. Sen de bana."

"Hayır," dedi Kirsty.

"Emin misiniz?" dedi hemşire. "Sanki şey duydum..."

Kirsty başını iki yana salladı. Bu çılgıncaydı; tamamen çılgıncaydı.

Hemşire, "Yatakta olmanız gerek," diye azarladı. "Yoksa üşütürsünüz."

Cenobite kıkırdadı.

"Beş dakika sonra geri geleceğim," dedi hemşire. "Lütfen uykunuza dönün."

Ve gitti.

"Gitsek iyi olacak," dedi yaratık. "Bırakalım onlar yama yapmaya devam etsinler ha? Böyle yerler öyle iç karartıcı oluyor ki."

Kirsty ısrarla, "Bunu yapamazsın," dedi.

Yine de yaratık ona doğru yürüdü. O yaklaşırken, cılız boynunun etinden yan yana sarkan çıngıraklar çıngırdadı. Yaratıktan yayılan pis koku, Kirsty'nin öğürmek istemesine yol açtı.

"Bekle," dedi Kirsty.

"Gözyaşı dökme lüfen. İyi bir ıstırabın ziyan olmasıdır bu."

Kirsty o âcizlik içinde, "Kutu," dedi. "Kutuyu nereden aldığımı öğrenmek istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Frank Cotton," dedi Kirsty. "Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu? Frank Cotton."

Cenobite gülümsedi.

"Ah, evet. Frank'i biliriz."

"O da kutuyu çözdü... Haklı mıyım?"

"Haz istiyordu, ta ki biz ona istediğini verene dek. Sonra kıvranmaya başladı."

"Seni ona götürsem..."

"O hayatta mı yani?"

"Gayet hayatta."

"Ne teklif ediyorsun peki? Senin yerine onu alıp geri götürmemi mi?"

"Evet. Evet. Neden olmasın? Evet."

Cenobite, Kirsty'den uzaklaştı. Oda iç geçirdi.

"Bunu kabul etmeye meyilliyim," dedi yaratık. Sonra: "Ama belki de beni kandırıyorsun. Belki de bu zaman kazanmak için söylediğin bir yalan."

"Tanrı aşkına, onun nerede olduğunu biliyorum," dedi Kirsty. "Bunu bana o yaptı!" Kesik içinde kalmış kollarını yaratığa gösterdi.

"Yalan söylüyorsan..." dedi yaratık. "Bu işten hile yoluyla sıyrılmaya çalışıyorsan..."

"Öyle yapmıyorum."

"Öyleyse onu bize sağ olarak teslim et..."

Kirsty öyle rahatladı ki ağlamak istedi.

"...Kim olduğunu itiraf etmesini sağla. Belki o zaman senin ruhunu parçalamayız."

On Bir

1

Rory holde durmuş, Julia'ya, Julia'sına, ölüm onları ayırana dek eşi olarak kabul edeceğine ve birlikte olacağına yemin ettiği kadına bakıyordu. O yemini ettiği sırada, tutması çok zor gibi gelmemişti. Kendini bildi bileli Julia'yı idolleştirmiş, geceleri rüyasında onu görmüş, gündüzlerini de ona deli dolu ve ustalıktan uzak aşk şiirleri yazmakla geçirmişti. Fakat işler değişmişti ve Rory onların değişmesini seyrederken, en büyük işkencelerin çoğunlukla en ince olanlar olduğunu öğrenmişti. Son zamanlarda, mutluluğunu öylesine azaltan o şüpheyi duymaktansa vahşi atlar tarafından öldürülmeyi yeğlediği anlar olmuştu.

Şimdi, merdivenin dibinde duran Julia'ya bakarken, bir zamanlar işlerin ne kadar iyi olduğunu hatırlaması bile olanaksızdı. Her şey şüpheli ve kirliydi.

Rory'nin memnun olduğu bir şey vardı: Julia kaygılı görünüyordu. Belki de itirafta bulunacağı, işlediği kabahatleri sayıp dökeceği anlamına geliyordu bu; o zaman da, onun gözyaşları sel olup akarken, Rory anlayışlı davranıp Julia'yı affedecekti.

"Üzgün görünüyorsun," dedi Rory.

Julia duraksadıktan sonra "Zor, Rory," dedi.

"Ne zor?"

Julia daha başlamadan pes etmek ister gibiydi.

Rory, "Ne zor?" diye ısrar etti.

"Sana anlatacağım o kadar çok şey var ki."

Rory onun tırabzanı, parmak eklemleri yanarcasına bembeyaz kesilecek kadar sımsıkı tuttuğunu gördü. "Dinliyorum," dedi. Julia dürüst davranırsa Rory onu tekrar sevecekti. "Anlat bana," dedi Rory.

"Sanırım, belki... Belki sana göstersem daha kolay olur..." diyen Julia onu yukarı çıkardı.

2

Yayaların yakalarını kaldırıp başlarını eğmelerine bakılırsa, sokaklarda eserek rahatsızlık veren rüzgâr sıcak değildi. Fakat Kirsty soğuğu hissetmiyordu. Üşümemesini sağlayan şey, onu Kadimlerin günahkârları yakmak için çağırdıkları ateşle sarmalayan görünmez eşlikçisi miydi? Sebep ya buydu ya da Kirsty hiçbir şey hissetmeyecek kadar korkuyordu.

Fakat hissettiği şey bu değildi; korku duymuyordu. İçindeki his çok daha muğlaktı. Bir kapıyı açmıştı –Rory'nin abisinin açtığı kapıyı– ve şimdi iblislerle birlikte yürüyordu. Ve yolculuklarının sonunda intikamını alacaktı. Kendisini yaralayıp işkence etmiş, güçsüz hissettirmiş yaratığı bulacaktı. Onun kıvranmasını seyredecekti. Dahası, bundan zevk alacaktı. Çektiği acı onu sadiste dönüştürmüştü.

Lodovico Sokağı'nda yürürken etrafa bakınıp Cenobite'ı aradı fakat o yaratık görünürde yoktu. Cesareti kırılmayan Kirsty eve yaklaştı. Aklında plan yoktu: Değişkenler çok fazlaydı. Bir kere, Julia orada olacak mıydı? Olacaksa da bütün bunlarla ne kadar alakası vardı? Onun masum bir seyirci olduğuna inan-

mak mümkün değildi fakat belki de yaptığı şeyleri sırf Frank'ten korktuğu için yapmıştı; Kirsty yanıtları birkaç dakika içinde öğrenirdi belki. Zili çalıp bekledi.

Kapıyı Julia açtı. Elinde uzun, beyaz bir parça dantel vardı.

Karşısında Kirsty'yi görünce hiç istifini bozmadan, "Kirsty," dedi. "Vakit geç..."

Kirsty'nin ilk sözü, "Rory nerede?" oldu. Aslında böyle demeye niyetlenmemişti fakat o sözcükler ağzından kendiliğinden çıkıvermişlerdi.

Julia deli dolu bir çocuğu yatıştırmak istercesine, sakince "Burada," diye yanıtladı. "Bir terslik mi var?"

Kirsty, "Onu görmek istiyorum," diye karşılık verdi.

"Rory'yi mi?"

"Evet..."

Kirsty davet beklemeden içeri girdi. Julia itiraz etmeyip, kapıyı onun arkasından kapadı.

Kirsty soğuğu ancak o zaman fark etti. Holde dururken ürperdi.

Julia lafı dolandırmadan, "Berbat görünüyorsun," dedi.

Kirsty "Öğleden sonra buradaydım," deyiverdi birden. "Olanları gördüm Julia. Gördüm."

Julia istifini bozmadan "Görülecek ne vardı ki?" diye karşılık verdi.

"Biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum."

"Rory ile konuşmak istiyorum..."

"Elbette," diye karşılık geldi. "Ama ona dikkatli davran, olur mu? Kendini çok iyi hissetmiyor."

Julia, Kirsty'yi yemek odasına götürdü. Rory masada oturuyordu; elinde içki bardağı, bardağın yanında da şişe vardı.

Rory'nin yanındaki sandalyeye Julia'nın gelinliği serilmişti. Kirsty gelinliği görünce, Julia'nın elindeki danteli tanıdı: Duvaktı.

Rory çok kötü görünüyordu. Yüzünde ve alnındaki saç çizgisinde kurumuş kan vardı. Sunduğu gülümseme sıcak ama yorgundu.

Kirsty ona "Ne oldu...?" diye sordu.

"Artık sorun yok Kirsty," dedi Rory. Öyle alçak sesle konuşuyordu ki, fısıltı bile denemezdi neredeyse. "Julia bana her şeyi anlattı... Ve sorun yok."

Rory'nin her şeyi biliyor olmasının mümkün olmadığını bilen Kirsty, "Hayır," dedi.

"Öğleden sonra buraya geldin."

"Doğru."

"Bu talihsiz bir durumdu."

"Gelmemi sen... Sen istemiştin..." Kirsty kapıda duran Julia'ya göz attıktan sonra tekrar Rory'ye baktı. "Senin istediğini düşündüğüm şeyi yaptım."

"Evet. Biliyorum. Biliyorum. Seni bu berbat meseleye karıştırdığım için üzgünüm."

"Abinin ne yaptığını biliyor musun?" dedi Kirsty. "Neyi çağırdığını biliyor musun?"

Rory, "Yeterince biliyorum," diye karşılık verdi. "Önemli olan şu ki, o mesele artık sona erdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Frank sana ne yaptıysa, telafi edeceğim..."

"Sona erdi derken ne demek istiyorsun?"

"O öldü, Kirsty."

("...onu sağ olarak teslim et; belki o zaman senin ruhunu parçalamayız.")

"Öldü mü?"

"Onu öldürdük, Julia'yla ben. Çok zor olmadı. Bana güvenebileceğini düşünüyordu, anlarsın ya; et tırnaktan ayrılmaz diye düşünüyordu. Eh, öyle değil işte. Öyle bir insanın yaşamasına göz yumamazdım..."

Kirsty karnında seğirme hissetti. Yoksa Cenobite'lar daha şimdiden kancalarını ona saplamışlardı da bağırsaklarını mı çekiştiriyorlardı?

"Sen öyle iyi davrandın ki Kirsty. Öyle büyük bir riske girdin ki, buraya geri gelmekle..."

(Kirsty'nin omzunun yanında bir şey vardı. "Ruhlarınızı verin bana," dedi.)

"Kendimi biraz toplayınca yetkililere gideceğim. Meseleyi anlamalarını sağlamaya çalışacağım..."

"Onu öldürdün mü?" dedi Kirsty.

"Evet."

Kirsty, "Buna inanmıyorum..." diye mırıldandı.

Rory, Julia'ya "Onu yukarı götür," dedi. "Göster ona."

Julia, "Görmek ister misin?" diye sordu.

Kirsty başıyla onayladı ve onu takip etti.

Sahanlık aşağıdan daha sıcaktı; havası yağlı ve griydi, kirli bulaşık suyu gibi. Frank'in odasının kapısı aralıktı. Çıplak döşeme tahtalarının üstünde yatan, sargıları yırtılmış yaratıktan hâlâ buhar yükseliyordu. Boynunun kırılmış olduğu belliydi; başı omzunun üstüne yan yatmıştı. Tepeden tırnağa derisizdi.

Midesi bulanan Kirsty bakışlarını kaçırdı.

Julia, "Tatmin oldun mu?" diye sordu.

Kirsty yanıt vermeden odadan sahanlığa çıktı. Omzunun yanındaki hava hareketliydi.

(Bir şey, Kirsty'nin yakınından, "Kaybettin," dedi.

Kirsty, "Biliyorum," diye mırıldandı.)

Çan çalmaya başlamıştı... Kirsty için çaldığı kesindi; yakından da kanat sesleri geliyordu... Bir leşçil kuşlar karnavalı. Kirsty merdiveni telaşla inerken, kapıya ulaşana dek yakalanmamak için dua etti. Kalbini sökeceklerse bari Rory o manzarayı görmesindi. Kirsty'yi güçlü ve gülen haliyle hatırlasındı, yalvaran haliyle değil.

Julia, Kirsty'nin arkasından, "Nereye gidiyorsun?" dedi. Yanıt almayınca, konuşmayı sürdürdü. Israrcı bir sesle "Kimseye bir şey söyleme Kirsty," dedi. "Bu işi halledebiliriz, Rory ile ben..."

Julia'nın sesi, içki içen Rory'yi harekete geçirmişti. Rory holde belirdi. Frank'in açtığı yaralar Kirsty'nin başta sandığından daha ağırdı. Rory'nin yüzünde on civarı morluk, boyun derisinde de dikey yaralar vardı. Kirsty onun yanına gelince, Rory uzanıp onu kolundan tuttu.

"Julia haklı," dedi. "Bu meseleyi yetkililere bildirme işini bize bırak, olur mu?"

O an Kirsty'nin Rory'ye söylemek istediği öyle çok şey vardı ki fakat bunların herhangi birini söylemesi için zaman yoktu. Başının içindeki çan sesleri giderek yükseliyordu. Biri bağırsaklarını Kirsty'nin boynuna dolamıştı ve iyice sıkıyordu.

Kirsty, Rory'ye, "Çok geç..." diye mırıldandı ve onun elini iterek uzaklaştırdı.

Kirsty kapıya giderken Rory ona, "Ne demek istiyorsun?" dedi. "Gitme Kirsty. Henüz gitme. Ne demek istediğini söyle bana."

Kirsty kendini tutamayıp geriye göz atarak, Rory'ye bu bakışını sundu; duyduğu tüm pişmanlıkları, Rory'nin onun çehresinden okuyabileceğini umuyordu.

Rory tatlı bir şekilde, hâlâ Kirsty'yi huzura kavuşturma umu-

duyla "Sorun yok," dedi. "Gerçekten yok." Kollarını açtı. "Babacığına gel," dedi.

Kirsty dengesini korumak için bir eliyle duvara yaslandı.

Onunla konuşan kişi Rory değildi. Frank idi. Her nasılsa, Frank idi...

Çan sesleri giderek yükselirken, Kirsty bu düşünceye tutundu; o sesler artık öyle yüksekti ki, Kirsty'nin kafatası her an çatlayıp yarılacak gibiydi. Rory hâlâ kollarını uzatmış, Kirsty'ye gülümsüyordu. Konuşuyordu da fakat Kirsty onun söylediklerini artık duyamıyordu. Rory yara bere içindeki yüzüyle konuşuyordu fakat çanlar onun sesini bastırıyordu. Kirsty bunun için minnettardı; gözlerinin sunduğu kanıtı reddetmesi kolaylaşıyordu böylece.

"Senin ne olduğunu biliyorum..." dedi birden... Bu sözünün duyulup duyulmadığına emin değildi fakat onun doğruluğundan hiç şüphesi yoktu. Rory'nin cesedi yukarıdaydı; Frank'in çıkardığı sargıların arasında yatmaya terk edilmişti. Çalınan derisiyse abisinin vücuduyla evlendirilmişti ve bu evlilik, kan dökülmesiyle mühürlenmişti. Evet! İşin aslı buydu.

Kirsty'nin boğazındaki ilmikler giderek sıkılaşıyordu; onu birkaç saniye içinde, sürükleyerek götüreceklerdi şüphesiz. Kirsty o umutsuzlukla holde gerisingeri, Rory'nin yüzüne sahip yaratığa doğru yürümeye başladı.

"Sensin..." dedi.

Karşısındaki sima istifini bozmadan ona gülümsedi.

Kirsty birden elini ona doğru uzattı. Karşısındaki kişi irkilerek, o dokunmasın diye bir adım geri çekildi; zarif ama miskince hareket etmesine karşın, Kirsty'nin dokunuşundan her nasılsa kurtuldu. Çanlar dayanılmazdı; Kirsty'nin düşüncelerini ezip lapaya çeviriyor, beyin dokularını toza dönüştürüyorlardı. Aklını

kaçırmak üzere olan Kirsty tekrar elini uzattı ve karşısındaki kişi bu kez bundan kaçınmaya pek çalışmadı. Kirsty onun yanağını tırmalayınca, çok kısa süre önce nakledilmiş deri ipek gibi kayıp düştü. Alttaki kanlı et korkunç bir şekilde ortaya çıktı.

Kirsty'nin arkasındaki Julia çığlık attı.

Ve birden, çan sesleri artık yalnızca Kirsty'nin başının içinde değillerdi. Evde, dünyadaydılar.

Hol ışıkları göz kamaştırıcı bir şekilde parladı ve sonra –telleri aşırı yüklenince– söndüler. Kısa süreliğine, ortalığa zifiri karanlık hâkim oldu ve o zaman zarfında Kirsty bir inilti duydu ki bu ses kendisinin ağzından çıkmış olabilirdi de, olmayabilirdi de. Sonra, sanki duvarlarda ve yerde havai fişekler titreşerek patlamaya başladı. Hol dans ediyordu. Bir an bir mezbaha (duvarlardan kızıl kanlar akıyordu); sonraki an, bir buduvar (toz mavisi, kanarya sarısı); hemen ardından, bir hayalet tren tüneli... Son sürat ve ani ateş.

Bir ışık patlamasıyla birlikte Kirsty, Frank'in kendisine yaklaştığını gördü; Rory'nin ıskartaya çıkarılmış yüzü, Frank'in çenesinden sarkıyordu. Frank'in uzattığı kolundan uzak duran Kirsty eğilerek ön odaya daldı. Boğazındaki baskının geçmiş olduğunu fark etti: Cenobite'lar hatalarını anlamış olmalıydılar. Yakında müdahale edip, bu kimlik karmaşası komedisine son vereceklerdi muhakkak. Kirsty, Frank'in ele geçirilmesini seyretmek için beklemekten vazgeçmişti; yeterince şey yaşamıştı. Onları bu işle baş başa bırakıp, arka kapıdan çıkarak evden kaçacaktı.

İyimserliği kısa sürdü. Holde patlayan havai fişekler Kirsty'nin biraz ilerisini, yemek odasının içini aydınlattı... Oranın şimdiden büyü etkisinde olduğunu görmeye yetecek kadar. Yerde hareket eden, rüzgârın önüne kattığı külleri andıran bir şey vardı; havada da zincirler sıçrıyordu. Kirsty masum olabilir-

di fakat burada dizginsiz kalmış güçler böyle küçük ayrıntıları umursamıyorlardı; Kirsty bir adım daha atmasının korkunç şeylere davetiye çıkarmak olacağını sezdi.

Onun tereddütü, Frank'in yakalayacak kadar yaklaşmasına imkân verdi fakat tam Frank hamle ederken holdeki havai fişek ışıkları sönüverince, Kirsty karanlıkta usulca ondan uzaklaştı. Bu soluklanma fırsatı kısa sürdü. Holde yeni ışıklar yanmaya başlamıştı bile... Frank de tekrar Kirsty'nin peşine düşmüş, ön kapıya giden yolu kesmişti.

Tanrı aşkına, neden onu yakalamıyorlardı? Kirsty söz verdiği gibi onları buraya getirmemiş ve Frank'in maskesini düşürmemiş miydi?

Frank ceketini açtı. Kemerinde kanlı bir bıçak vardı... Deri yüzme işi bu bıçakla yapılmıştı şüphesiz. Frank bıçağı çıkarıp Kirsty'ye doğrulttu.

Kirsty'nin üstüne yürürken, "Şimdiden sonra ben Rory'yim," dedi. Kirsty'nin gerileyerek ondan uzaklaşmaktan başka şansı yoktu; attığı her adımla, kapıdan (kaçıştan, akıl sağlığından) biraz daha uzaklaşıyordu. "Beni anlıyor musun? Ben artık Rory'yim. Ve kimse gerçeği fark etmeyecek."

Topuğu merdivenin en alt basamağına çarpınca, Kirsty üstünde başka birinin ellerini hissetti birden; tırabzanların arasından uzanarak onun saçını kavrıyorlardı. Kirsty başını çevirip yukarı baktı. Onu tutan Julia'ydı elbette; yüzü gevşemiş, tüm tutkusu tükenmişti. Kirsty'nin başını sertçe geriye çekerek boynunu ortaya çıkardı, Frank'in bıçağı parıldayarak oraya yaklaşırken.

Kirsty son anda başının yukarısına elini uzatıp Julia'nın saçını kavradı ve onu bulunduğu yerden, üçüncü ya da dördüncü basamaktan aşağı çekti. Dengesini kaybeden ve kurbanını tu-

tamaz olan Julia bağırarak düştü; tam Frank hamle yaparken, Julia onunla Kirsty'nin arasına girdi. Bıçak savuşturulamayacak kadar yakındaydı; Julia'nın böğrüne, kabzasına kadar saplandı. İnleyen Julia, vücuduna saplı bıçakla birlikte sendeleyerek holde uzaklaştı.

Frank bu olanları pek fark etmemiş gibiydi. Gözlerini tekrar Kirsty'ye dikmişti ve o gözlerde korkunç bir açlık vardı. Kirsty'nin yukarı çıkmaktan başka şansı yoktu. Havai fişekler hâlâ patlarken ve çanlar hâlâ çalarken, Kirsty basamakları çıkmaya başladı.

İşkencecisinin hemen onun peşine düşmediğini gördü. Julia'nın yardım çağrılarını duyan Frank onun merdiven ile ön kapının ortasında yattığı yere gitmişti. Bıçağı Julia'nın böğründen çıkardı. Julia acıyla haykırdı; Frank, ona yardım etmek istercesine, yanına çömeldi. Julia şefkat arayışıyla kollarını ona doğru kaldırdı. Frank buna karşılık olarak elini onun başının altına koyup Julia'yı yukarıya, kendine doğru çekti. Yüzlerinin arasında birkaç santim kalmışken Julia, Frank'in niyetinin hiç de onurlu olmadığını fark etmiş gibi göründü. Çığlık atmak için ağzını açtı fakat Frank onun dudaklarını kendisininkilerle mühürledi ve beslenmeye başladı. Julia tekmeler savuruyor, havayı tırmalıyordu. Bütün bunlar boşunaydı.

Bu düşkünlük sahnesinden bakışlarını zorla alan Kirsty sürünerek merdivenin tepesine çıktı.

Üst katta saklanacak doğru dürüst yer yoktu elbette; kaçış yolu da yoktu, pencerelerden birinden atlamak dışında. Fakat az önce Frank'in sevgilisini avutma tarzını gördükten sonra, pencereden atlamanın daha iyi bir seçenek olduğu Kirsty'ye bariz görünüyordu. Yere düşünce bütün kemikleri kırılabilirdi fakat en azından o canavarın daha fazla beslenmesini engellemiş olurdu.

Havai fişeklerin ışıkları sönüyor gibiydi; sahanlığa dumanlı karanlık hâkimdi. Kirsty parmak uçlarını duvarda kaydırarak, yürümekten çok sendeleyerek ilerledi.

Aşağıda Frank'in tekrar harekete geçtiğini duydu. Frank'in Julia'yla işi bitmişti.

"Babacığına gel."

Kirsty, Cenobite'ların muhtemelen bu kovalamacayı epey eğlenerek izlediklerini ve geride tek bir oyuncu, yani Frank kalana dek harekete geçmeyeceklerini düşündü. Nasılsa Kirsty'den haz alamayacaklardı artık.

Kirsty, "Piçler..." diye fısıldadı ve kendisini duyduklarını umdu.

Neredeyse sahanlığın sonuna varmıştı. İleride gereksiz eşya odası vardı. O odada, Kirsty'nin içinden geçebileceği büyüklükte bir pencere bulunuyor muydu? Eğer öyleyse, Kirsty aşağı atlayacak ve düşerken onlara lanet okuyacaktı... Hepsine lanet okuyacaktı. Tanrı, Şeytan ve aralarındaki her şeye... Düşerken tek umudu, betonun onun işini çabucak bitirmesi olacaktı.

Frank tekrar ona sesleniyordu ve merdivenin tepesine neredeyse varmıştı. Kirsty kilitteki anahtarı çevirip gereksiz eşya odasının kapısını açtı ve usulca içeri girdi.

Evet, pencere vardı. Perdesizdi ve oradan gelen, uygunsuzca güzellikte ay ışığı huzmeleri bir eşya ve kutu kaosunu aydınlatıyordu. Kirsty o karmaşanın içinden pencereye gitti. Oda havalansın diye, pencere beş on santim kaldırılmıştı. Kirsty parmaklarını çerçevenin altına koyup, pencereyi kendisinin dışarı çıkabileceği kadar kaldırmaya çalıştı fakat çerçeve çürümüştü, Kirsty'nin kolları da yeterince güçlü değildi.

Kirsty kaldıraç niyetine kullanabileceği bir şeyler aradı çabucak; zihninin bir yanıyla da, peşindeki kişinin sahanlığı kaç

adımda kat edeceğini soğukkanlılıkla hesaplıyordu. Çay sandıklarından birinin örtüsünü çekerken, *Yirmi adımdan az,* sonucuna vardı; örtüyü çekince, sandığın içinden yukarıya, kendisine vahşi gözlerle bakan, ölü bir adamla karşılaştı. Adamın on civarı kemiği kırılmıştı; kolları parçalanıp geriye bükülmüştü ve dizleri çenesine yaslanmıştı. Kirsty tam çığlığı basacakken, Frank'in kapının ardından gelen sesini duydu.

Frank, "Neredesin?" diye sordu.

Kirsty tiksintiyle atacağı çığlığı bastırmak için yüzünü eliyle sımsıkı örttü. O bunu yaparken, kapı kolu döndü. Çığlığını bastıran Kirsty devrilmiş bir koltuğun arkasına saklandı.

Kapı açıldı. Kirsty, Frank'in biraz hızlı soluklarının ve döşeme tahtalarında yürüyen çıplak ayaklarının sesini duydu. Sonra kapının geriye çekilmesinin sesi geldi. Kapı tıkırdadı. Sessizlik.

Kirsty on üçe kadar saydıktan sonra, gizlendiği yerden ihtiyatla başını kaldırıp baktı; Frank'in hâlâ odada onunla olmasını, onun ortaya çıkmasını beklemiş olmasını bekliyordu biraz. Ama hayır; Frank gitmişti.

Kirsty'nin çığlık atmamak için nefesini yutmuş olması, istenmeyen bir yan etkiye yol açmıştı: Hıçkırıklar. Bunların ilki öyle beklenmedikti ki Kirsty'nin onu bastırmaya zamanı olmadı; o hıçkırık, tabanca sesi gibi yüksek geldi. Ama sahanlıktan, geri dönen ayakların sesi gelmedi. Frank, Kirsty'yi duyamayacak kadar uzaklaşmıştı anlaşılan. Kirsty çay sandığından bozma tabutun etrafından dolanıp pencereye giderken ikinci kez hıçkırınca irkildi. Pencereyi kaldırmaya tekrar çabalarken, üçüncü ve dördüncü kez hıçkırdı istemsizce. Yine başarılı olamadı; pencerenin boyun eğmeye niyeti yoktu.

Kirsty camı kırıp yardım çağırmayı kısa süreliğine düşünse de bu fikirden çabucak vazgeçti. Daha komşular uyku sersem-

liğinden sıyrılmadan, Frank onun gözlerini yiyor olurdu. Kirsty camı kırmak yerine tekrar kapıya dönüp çok az araladı; kapı gıcırdadı. Gölgelere bakınan Kirsty'nin görebildiği kadarıyla ortalıkta Frank'ten eser yoktu. Kirsty kapıyı ihtiyatla biraz daha aralayıp, yeniden sahanlığa adım attı.

Loşluk canlı bir yaratık gibiydi; bulanık öpücüklerle Kirsty'yi bunaltıyordu. Kirsty olaysızca üç adım attıktan sonra dördüncü adımı attı. Beşincide (Kirsty'nin uğurlu sayısıydı) vücudu intihara meyilli hareket etti. Hıçkırdı ve elini ağzını götürüp o sesi bastırmakta geç kaldı.

Çıkardığı ses bu kez duyulmamış değildi.

Bir gölge, "İşte oradasın," dedi ve Frank yatak odasından usulca çıkıp Kirsty'nin yolunu kesti. Beslenince hızlanmıştı –sahanlığı kapatacak kadar enli görünüyordu– ve leş gibi et kokuyordu.

Frank üstüne gelirken, kaybedecek bir şeyi olmayan Kirsty var gücüyle çığlık attı. Frank onun korkusu karşısında utanca kapılmadı. Frank'in bıçağıyla Kirsty'nin bedeni arasında yalnızca beş on santim kalmışken Kirsty kendini yana atınca, beşinci adımının onu Frank'in odasının önüne getirmiş olduğunu fark etti. Açık kapıdan içeriye tökezleyerek daldı. Frank aldığı hazzı belli eden sesler çıkararak onun peşine düştü hemen.

Kirsty bu odada bir pencere olduğunu biliyordu; daha birkaç saat önce o pencerenin camını bizzat kırmıştı. Fakat içerisi öyle karanlıktı ki Kirsty'nin gözleri bağlanmış gibiydi; görüşünü besleyecek bir ay ışığı parıltısı bile yoktu. Frank de aynı sorunu yaşıyordu anlaşılan. Bu zifiri karanlıkta Kirsty'ye sesleniyordu; her seslenişine, havayı yaran bıçağının iniltisi eşlik ediyordu. İleri geri, ileri geri. O seslerden uzaklaşırken, Kirsty'nin ayağı yerdeki sargı bezi yığınına takıldı. Birden dengesini yitirdi. Fakat olanca ağırlığıyla

üstüne düştüğü yer döşeme tahtaları değil, Rory'nin iri ve yağlı cesediydi. Ceset, Kirsty'den dehşet dolu bir haykırış kazandı.

"İşte oradasın," dedi Frank. Havayı yaran bıçak birden çok yaklaştı; şimdi Kirsty'nin başının beş on santim ötesindeydi. Fakat Kirsty bıçağın sesine karşı sağırdı. Altındaki cesede sarılmıştı ve yaklaşan ölüm, Kirsty'nin şimdi Rory'ye dokunurken hissettiği acının yanında hiçti.

"Rory," diye inledi... Kesilirken dudaklarında onun isminin olmasından memnunluk duyacaktı.

"Doğru," dedi Frank. "Rory."

Rory'nin isminin çalınması, derisinin çalınması kadar affedilmezdi her nasılsa; en azından Kirsty'nin duyduğu keder öyle diyordu. Deri hiçbir şeydi. Domuzların derisi vardı; yılanların derisi vardı. Deri ölü hücrelerden örülürdü; dökülürdü, yenisi çıkardı ve o da dökülürdü. Oysa isim öyle miydi? Anıları çağıran bir büyüydü. Kirsty, Frank'in onu çalmasına izin vermeyecekti.

"Rory öldü," dedi. Bu sözcükler içini acıttı ve duyduğu acıyla birlikte, aklına bir fikir gelir gibi oldu...

Frank ona, "Sus bebeğim..." dedi.

...Ya Cenobite'lar Frank'in ismini söylemesini bekliyor idiyseler? Hastanedeki ziyaretçi, Frank'in itirafta bulunmasıyla ilgili bir şey söylememiş miydi?

"Sen Rory değilsin..." dedi Kirsty.

"Bunu biz biliyoruz ama başka kimse bilmiyor..." diye yanıt geldi.

"Kimsin peki?"

"Zavallı bebek. Aklını kaçırıyorsun ha? Bu iyi bir şey..."

"Kimsin ama?"

"...Böylesi daha güvenli."

"Kimsin?"

"Sus bebeğim," dedi Frank. Karanlıkta Kirsty'ye eğiliyordu; yüzlerinin arasında beş on santim vardı. "Her şey yolunda olacak."

"Öyle mi?"

"Evet. Frank burada bebeğim."

"Frank mi?"

"Doğru. Ben Frank'im."

Frank böyle derken ölümcül darbeyi indirdi fakat karanlıkta yaklaşan bıçağın sesini duyan Kirsty yana çekilerek onun ihsanından kurtuldu. Bir saniye sonra çan tekrar çalmaya başladı ve odanın ortasındaki çıplak ampul titreşerek yandı. Kirsty onun ışığında, Frank'i kardeşinin yanında gördü; bıçak ölü adamın kalçasına saplanmıştı. Frank bıçağı yaradan çıkarırken, gözlerini tekrar Kirsty'ye çevirdi.

Tekrar çan çaldığında Frank ayaktaydı ve Kirsty'ye saldıracaktı... O ses olmasaydı.

Ses, Frank'in ismini söyledi; hafifçe... Bir çocuğu dışarıya, oyuna çağırırcasına.

"Frank."

Frank'in yüzü o gün ikinci kez düştü. Yüzünde şaşkınlık, hemen ardından da korku belirdi.

Konuşan kişiye bakmak için, başını yavaşça çevirdi. Konuşan, hastanedeki Cenobite idi; kancaları ışıldıyordu. Kirsty onun ardında üç figür daha gördü; anatomileri, bozulmuşluk kataloglarıydı.

Frank geriye, Kirsty'ye göz attı.

"Bunu sen yaptın," dedi.

Kirsty başıyla onayladı.

Yeni gelenlerden biri, "Çık dışarı," dedi. "Bu artık senin meselen değil."

Frank cırtlak bir sesle, Kirsty'ye "Orospu!" diye bağırdı. "Kaltak! Lanet, hilebaz kaltak!"

O hiddet yağmuru, odayı kat edip kapıya giden Kirsty'yi takip etti. Kirsty kapı kolunu tutarken peşinden Frank'in geldiğini duydu, dönüp bakınca da onun yalnızca otuz santim ötede durduğunu gördü; bıçak ile Kirsty'nin bedeni arasında bir santim ya var ya yoktu. Fakat Frank öylece kalakalmıştı; daha fazla bir milim bile ilerleyemiyordu.

Kıvrık kancalarını ona, kollarıyla bacaklarının ve yüzünün etine saplamışlardı. Bu kancalara bağlı zincirleri gergin tutuyorlardı. Kancalar Frank'in direnmesi yüzünden kaslarına iyice saplanırken, yumuşak bir ses çıktı. Frank'in ağzı zorla, ardına dek açıldı ve boynuyla göğsü yarıldı.

Bıçak parmaklarının arasından kayıp düştü. Kirsty'ye son kez, anlaşılmaz bir küfür etti; şimdi, şahsının üzerindeki hak iddialarına karşı verdiği mücadeleyi kaybederken, vücudu zangır zangır titriyordu. Santim santim geriye, odanın ortasına doğru çekiliyordu.

Cenobite'ın sesi, "Git," dedi. Kirsty artık onları göremiyordu; havayı beneklendiren kanların ardında gözden kaybolmuşlardı bile. Kirsty onların davetini kabul ederek kapıyı açtı; o sırada, arkasından Frank çığlık atmaya başladı.

Kirsty sahanlığa çıkarken, tavanın sıvası toz halinde yağdı; bütün ev, bodrumdan çatı saçaklarına dek hırlıyordu. Kirsty burada dizginsiz kalmış iblisler (hangi türden iseler) evi yıkmadan önce, çabucak gitmesi gerektiğini biliyordu.

Fakat zamanı az olsa da, dönüp Frank'e bakma dürtüsüne karşı koyamadı; Frank'in bir daha onun peşine düşmeyeceğine emin olmak istiyordu.

Frank çok zor durumdaydı; vücudunun ondan fazla kısmına

kanca saplanmıştı ve (Kirsty seyrederken bile) yeni yaralar açılıyordu. Yegâne ampulün altında, kollarıyla bacakları açılmış halde yatıyordu ve bedeni tahammül sınırının ötesine geçirilirken öyle bir feryat ediyordu ki Kirsty, Frank'in nasıl biri olduğunu öğrenmemiş olsa ona acırdı.

Birden Frank'in çığlıkları kesildi. Bir duraklama oldu. Sonra Frank son bir isyan eyleminde bulunarak, ağır başını kaldırıp Kirsty'ye baktı; Kirsty'nin bakışlarına, her türlü şaşkınlık ile fesatlığın kaçarak terk etmiş olduğu gözlerle karşılık verdi. Kirsty'ye bakarken ışıldayan o gözler, sakatatın içindeki inciler gibiydi.

Buna tepki olarak, zincirler birkaç santim gerildi fakat Cenobite'lar Frank'e tekrar çığlık attırmayı başaramadılar. Frank çığlık atmak yerine Kirsty'ye dilini çıkarıp, dişlerinin arasında ileri geri hareket ettirdi; bu hareket, pişmanlık nedir bilmeyen bir şehvet düşkünlüğünün ifadesiydi.

Sonra Frank bez bebek gibi parçalandı.

Kollarıyla bacakları gövdesinden, başı da omuzlarının arasından koparken, etrafa kemik parçaları saçıldı ve ısı yayıldı. Kirsty kapıyı kaparken, kapının diğer tarafına bir şey çarptı. Kirsty bunun Frank'in başı olduğunu tahmin etti.

Sonra sendeleyerek iniyordu; duvarların içinde kurtlar uluyor, çanlar keşmekeş içinde çalıyordu ve her yerde, yaralı kuşların hayaletleri vardı –havayı duman gibi kesifleştiriyorlardı–... Kanat uçları birbirine dikilmiş olduğundan uçamıyorlardı.

Kirsty merdivenin dibine varınca holden ön kapıya doğru gitmeye başladı fakat özgürlükle arasında birkaç adım kalmışken, birinin ismini seslendiğini duydu.

Seslenen Julia'ydı. Hol zemininde kan vardı; o kan izi, Frank'in Julia'yı terk ettiği yerden başlayarak yemek odasının içine uzanıyordu.

Julia tekrar, "Kirsty..." diye seslendi. Acıma hissi uyandıran bir sesti bu; havanın kanatlarla dolu olmasına karşın, Kirsty ister istemez o sesi takip ederek yemek odasına girdi.

Yanıp kömür olmuş mobilyaların dumanı tütüyordu; Kirsty'nin gördüğü küller pis kokulu bir halıydı. Ve orada, bu domestik yıkım sahnesinin ortasında bir gelin oturuyordu.

Julia sıradışı bir irade gücüyle, gelinliğini giymeyi ve duvağı takmayı başarmıştı. Şimdi kirin ortasında oturuyordu ve gelinliği kirlenmişti. Fakat yine de göz alıcıydı; hatta etrafını çevreleyen yıkım, onu iyice güzelleştirmişti.

Julia, "Yardım et bana," dedi... Kirsty duyduğu sesin o gösterişli duvağın ardından değil, gelinin kucağından geldiğini ancak o zaman fark etti.

Şimdi gelinliğin bol kıvrımları aralanıyordu ve Julia'nın başı oradaydı... Kızıl bir ipek yastığa konulmuş ve iki yanından dökülen, kestane rengi saçla çevrelenmişti. Ciğerleri olmadan nasıl konuşabiliyordu? Yine de konuşuyordu...

"Kirsty..." dedi baş; yalvardı... Ve iç geçirdi; gelinin kucağında, sarsılarak kendi aklından kurtulmayı umarcasına, öne arkaya sallandı.

Kirsty ona yardım edebilirdi —o başı alıp beynini patlatabilirdi— fakat gelin duvağı kımıldamaya başlamıştı ve şimdi, görünmez parmaklar tarafından çekilircesine yükseliyordu. Duvağın ardında bir ışık titreşti ve giderek parlaklaştı; ışıkla beraber bir ses geldi.

İç geçirerek, "Ben Mühendis'im," dedi. Bundan fazlasını söylemedi.

Sonra oluklu kıvrımlar havalandı ve aşağıdaki baş küçük bir güneş bir parladı.

Kirsty o parıltının kendisini kör etmesini beklemedi. Gerile-

yerek hole girdi –kuşlar artık neredeyse cismaniydi, kurtlar da delirmişti– ve holün tavanı çökmeye başlarken, ön kapıya doğru atıldı.

Gece onu karşılamaya geldi... Temiz bir karanlık. Kirsty koşarak evden uzaklaşırken, gece havasını açgözlülükle içine çekti. Bu şekilde ikinci ayrılışıydı bu. Üçüncüsünü yaşarsa Tanrı yardımcısı olsun, akıl sağlığını korusundu.

Lodovico Sokağı'nın köşesinde geriye baktı. Ev, içinde dizginsiz kalmış güçlere boyun eğmemişti. Şimdi mezar gibi sessiz duruyordu. Hayır, daha sessiz.

Kirsty dönerken biri ona çarptı. Kirsty şaşkınlıkla çığlık attı fakat o iki büklüm olmuş yaya, sabah öncesinin huzursuz edici loşluğunda aceleyle uzaklaşmaya başlamıştı bile. O siluet cismaniliğin sınırındayken arkasına göz attı ve loşlukta başı alev alarak, bir beyaz ateş konisine dönüştü. Mühendis idi. Kirsty'nin bakışlarını kaçırmaya zamanı olmadı; Mühendis, sihrini Kirsty'nin gözlerinde bırakarak, bir anda ortadan kayboldu.

Kirsty, Mühendis'in ona çarpmasının sebebini ancak o zaman anladı. Lemarchand'ın kutusu ona iade edilmişti ve elinde duruyordu.

Kutunun yüzeyleri kusursuzca kapatılmış ve cilalanıp pırıl pırıl yapılmıştı. Kirsty kutuyu incelemese de, üzerinde çözümüne ilişkin herhangi bir ipucu kalmamış olduğuna emindi. Kutuyu keşfedecek bir sonraki kişi, onun yüzeylerinde haritasız seyahat edecekti. Kirsty kutuyu o zamana dek muhafaza edecek kişi olarak mı seçilmişti peki? Görünüşe göre öyleydi.

Kirsty kutuyu evirip çevirdi. Çok kısa bir anlığına, vernikte hayaletler görür gibi oldu. Julia'nın yüzünü ve Frank'in yüzünü. Kirsty, Rory'nin orada tutulup tutulmadığına bakmak için kutuyu tekrar evirip çevirdi: Ama hayır. Rory her nerede idiyse, orası

burası değildi. Belki de başka bulmacalar vardı... Çözülürlerse Rory'nin bulunduğu yere erişim sağlayacak bulmacalar. Çözümü cennet bahçesinin kapısının mandalını kaldıracak olan bir çapraz bulmaca veya tamamlanması Harikalar Diyarı'na girilmesini sağlayacak bir yapboz belki.

Kirsty bekleyip izleyecekti, hep bekleyip izlediği gibi... Öyle bir bulmacanın günün birinde ona gelmesini umacaktı. Gelmezse de fazla üzülmeyecekti, kırık kalplerin onarılmasının ne aklın ne de zamanın çözebileceği bir bulmaca olmasından korktuğundan.

"Clive Barker o kadar iyi bir yazar ki her okuduğumda nutkum tutuluyor."
—*Stephen King*

Birçok okura göre Clive Barker'ın en iyi kitabı kabul edilen *Cehennemlik Yürek*, korku edebiyatının en tekinsiz eserlerinden. Romanın, *Hellraiser* adıyla yine Barker tarafından yazılıp yönetilmiş film versiyonu ise kült korku filmlerinden biri olmuştur.

Frank dünyadaki her türlü hazzı tatmış, yeni hazlar peşinde bir günahkârdır. Lemarchand'ın kutusunun bulmacasını çözerek ona haz vermeleri için dünyaya çağırdığı "Cenobite" denen cehennem yaratıkları akla hayale gelmeyecek dehşetleri de beraberlerinde getirirler. Frank'in ayini gerçekleştirdiği eve taşınan kardeşi Rory ve eşi Julia bir süre sonra evde bazı tuhaflıklar sezmeye başlarlar. Frank kadar günahkâr olan Julia, Cenobite'ların gazabına uğrayan Frank'e yardım etmek için yeni kurbanlar ararken aile dostları Kirsty de Rory'yi kurtarmanın yollarını arar.

Kutu... Onu açtın, biz geldik.

Çeviren: Dost Körpe

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786053 759881

/ithakiyayinlari